

Nhà Có Đô Đô

Contents

Nhà Có Đô Đô	1
1. Chương 1: Ba Mẹ Đi Du Lịch	2
2. Chương 2: Cuộc Chiến Kẹo	3
3. Chương 3: Chủ Quyền Tv	5
4. Chương 4: Nhận Nuôi Vịt Con	7
5. Chương 5: Thời Kỳ Ngủ Chung	9
6. Chương 6: Mỗi Người Đều Có Phiền Nao	12
7. Chương 7: Đô Đô Bị Đánh	15
8. Chương 8: Một Ngày Hạnh Phúc	18
9. Chương 9: Có Khách Tới Chơi	22
10. Chương 10: Có Khách Tới Chơi (2)	26
11. Chương 11: Có Khách Tới Chơi (3)	29
12. Chương 12: Có Khách Tới Chơi (4)	32
13. Chương 13: Có Khách Tới Chơi (5)	35
14. Chương 14: Có Khách Tới Chơi (6)	38
15. Chương 15: Có Khách Tới Chơi (7)	42
16. Chương 16: Có Khách Tới Chơi (8)	45
17. Chương 17: Kết Hôn	49
18. Chương 18: Phiên Ngoại 1 – Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Ba Người	54
19. Chương 19: Phiên Ngoại 2 – Giặt Quần Áo	56
20. Chương 20: Phiên Ngoại 3 – Câu Chuyện Sau Bệnh Tiêu Chảy	57
21. Chương 21: Phiên Ngoại 4 – Trong Phòng Tắm	58
22. Chương 22: Phiên Ngoại 6 – Sự Kiện Nhà Trẻ	62
23. Chương 23: Kê Kê Hành Động Và Bị Cắm (1)	63
24. Chương 24: Kê Kê Hành Động Và Bị Cắm (2)	64
25. Chương 25: Gặp Lại Anh Hai	66
26. Chương 26: Mua Gà Con	69
27. Chương 27: Mặt Quỷ Đô Đô	74
28. Chương 28: Vận Động Buổi Sáng [khoảng Thời Gian Đô Đô Vẫn Còn Nghỉ Hè Ở Nhà Với Anh Hai]	76
29. Chương 29: Vịt Con Chịu Khổ	78
30. Chương 30: Ngủ A Ngủ	80
31. Chương 31: Anh Hai Biến Thành Chó Con	82
32. Chương 32: Ngày Quốc Tế Thiếu Nhi	83
33. Chương 33: Bánh Ngọt Bị Mất Vs Nhãn Hiệu Chân Giò Hun Khói	85

Nhà Có Đô Đô

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, cuteEditor: Đậu Hoa, A – MoonBa mẹ đi du lịch, Tiểu Lỗi là một sinh viên đại học xuất sắc có nhiệ

1. Chương 1: Ba Mẹ Đi Du Lịch

Khu dân cư quang cảnh hợp lòng người, những căn biệt thự kiến trúc tinh tế san sát nhau, phong cách giản dị mà thời thượng.

Hôm đó, không khí trong lành, thời tiết sáng sủa, bầu trời không một gợn mây, một cặp vợ chồng ân ái chuẩn bị rời nhà đi du lịch.

“Tiểu Lỗi, ba mẹ đi đây, mọi việc ở nhà giao cho con, nhớ chăm sóc em nhé, có việc gì cứ gọi điện..... A San à, nhanh lên, trễ mấy bay giờ.”

“Đến đây, đến đây, đừng giục nữa, em dặn dò bọn nhỏ chút. Tiểu Lỗi, vất vả con rồi, Đô Đô giao cho con. Hi, đi đi đây, muốn có quà gì?”

“A San à, nhanh lên, đừng lè mề nữa.”

“Được rồi, được rồi, nghỉ ngơi những hai tuần cơ mà. Anh đấy, gần đây cứ đi chơi là quỳnh cả lên, thật là càng già càng con nít.”

“Này, anh không có già, anh.....”

“Được rồi, phải nhanh lên mới được, Đô Đô sắp tỉnh rồi, mau lái xe đi!”

.....

Nhìn chiếc xe đi khuất, thiếu niên khôi ngô đứng ở cửa mới chậm rãi quay trở về phòng.

Cảnh Tụ, nhà kinh doanh nhà đất thành công, năm nay 42 tuổi, goá vợ nhiều năm. Ba năm trước đây gặp gỡ kiến trúc sư nội thất cũng vừa mới trở thành bà mẹ độc thân Tô San, 35 tuổi. Hai người trải qua tình yêu hai năm lâu dài rồi cuộc cũng quyết định nắm tay nhau vào thánh đường. Nửa năm trước kết hôn, mỗi người dẫn theo một đứa con tạo lập một gia đình. (Theo cách nói khác chính là con ghê)

Cảnh Lỗi, 17 tuổi, cao 186cm (trước mắt vẫn có xu hướng tăng thêm),

Sinh viên một trường đại học kiến trúc danh tiếng, đang trong kì nghỉ. Trong mắt mọi người là một thiếu niên hoàn mỹ, xếp loại giỏi hầu hết các môn, tuân thủ nghiêm túc kỷ luật, khí chất xuất chúng, ngũ quan xuất sắc, dáng người cao ráo, thân thể cường tráng với đường nét rõ ràng, mày rậm mắt kiêu, tiêu chuẩn tuyền tú đẹp trai. Thông minh, có trách nhiệm, ông cụ non, thiếu niên ưu tú. Có điều tính tình có chút lạnh lùng, uy nghiêm, lúc nghiêm túc có đôi khi dọa người.

Đô Đô, giới tính nam, độc thân, nghề nghiệp nhà trẻ mẫu giáo, 5 tuổi (thực tế còn thiếu 1 tháng 3 tuần nữa), cao 86cm.

Sở trường, cực giỏi ăn kem cùng kẹo, vô địch thủ.

Không sở trường, hay quên (nhất là đối với chữ số).

Đặc trưng, cái răng thứ hai từ trong ra là răng sâu.

Biệt danh, kẹo bông (Đô Đô trắng trẻo mềm mại béo tròn, mọi người tự tưởng tượng), búp bê, đáng yêu.....

Ưu điểm, trên cơ bản không có...

Khuyết điểm, nhiều lắm, giản lược...

Chú ý: Về ưu khuyết điểm của Đô Đô không phải là đánh giá khách quan, mà là lỗi đánh giá chủ quan. Kỳ thật Đô Đô rất ngoan ngoãn, không nghịch ngợm không quấy rối, không hay khóc nhè, hơn nữa so với những bạn nhỏ cùng tuổi thì sinh hoạt rất chăm chỉ. Chăm chỉ xem phim hoạt hình, chăm chỉ ăn kem cùng kẹo, chăm chỉ ngủ đến khi ánh nắng chiếu thẳng vào cái mông nhỏ còn không tỉnh. ^^ Cảnh Lỗi đối với thói

quen sinh hoạt của Đô Đô đã sớm không vừa ý, lúc trước không có cơ hội, không nói được gì, lần này nhất định sẽ uốn nắn lại Đô Đô.

Đô Đô là đứa con Tô San chờ mong đã lâu, đáng tiếc đã phải mồ côi cha từ trong bụng mẹ, vì thế người mẹ ruột này cùng Cảnh ba ba đối với Đô Đô rất cưng chiều. Có điều trong mắt anh hai chính là cưng chiều quá độ, tuyệt đối không được! Đáng thương Đô Đô vẫn đang lơ mơ ngủ, chẳng những bị quăng khỏi chuyến du lịch, lại còn đụng phải người anh hai đang trăm phương nghìn kế muốn cải tạo mình.

“Đô Đô dậy đi!” Lỗi đi vào căn phòng nhỏ của Đô Đô. Một cậu nhóc đang say sưa ngủ trên chiếc giường nhỏ xinh, giống một tiểu thiên thần. Thân hình nhỏ xíu vô cùng đáng yêu, mái tóc mềm mại vương trên cái đầu tròn tròn, cái gáy đầy đặn, da trắng như tuyết, đôi mắt ô liu to giờ phút này đang nhẹ nhàng khép hờ, hàng lông mi dài mỏng manh mềm mại khẽ run run, cái mũi nhỏ khá cao, miệng xinh xinh hồng hồng. Làn da trẻ em giống như tờ giấy trắng, ngay cả những đường gân xanh nhạt màu ở hai bên mặt cũng nhìn thấy rõ ràng, cả cơ thể bé nhỏ trắng trẻo mềm mại thơm mùi sữa, khuôn ngực béo thịt phập phồng theo từng hơi thở.

Lỗi quả thật có chút không đành lòng đánh thức nhóc. Nhưng vừa nghĩ đến ngày hôm qua Đô Đô không ngủ được khiến bọn họ khổ sở, sắc mặt lập tức sa sầm. Bởi vì Cảnh ba ba cùng mẹ muốn đi du lịch, Đô Đô hưng phấn cả đêm không ngủ, sắp xếp đầy cái balô nhỏ, từ cái cốc đánh răng, đến cái xẻng nhỏ mỗi ngày đào đất, tất cả đều nhét chặt cứng. Lúc Cảnh Lỗi phát hiện, cánh tay nhỏ bé mập mạp của Đô Đô đang cố sức nhét con cá vàng vào balô, con cá vàng đáng thương chỉ có thể ngửa mắt to nhìn trời, sắp sửa tắt thở.....

Nhìn cái balô vì quá đầy mà không kéo nổi khoá nằm trên sàn nhà, bên trong còn có cái chặn nhỏ Đô Đô thường ngày vẫn đập, ngay cả cái này cũng nhét vào, khó trách chỉ mặc áo ngủ. Cảnh Lỗi thật sự là vừa tức vừa buồn cười, rút chặn ra đập lên cho Đô Đô. Nhìn nhìn, lát nữa hãy gọi nhóc, Cảnh Lỗi đóng chặt cửa, im lặng đi ra ngoài.

Cảnh Lỗi bước vào phòng khách, thuận tiện xem xét con cá vàng ngày hôm qua vừa được cứu thoát. Bể cá thủy tinh trong suốt, phản chiếu rất nhiều màu sắc sống động, dưới đáy rải những viên sỏi nhỏ, cùng với đá cuội đủ màu, ở giữa lơ lửng những sợi rong rêu xanh biếc. Một đàn cá nhỏ bơi qua bơi lại, muôn hình muôn vẻ. Cảnh Lỗi cuối cùng cũng tìm được con cá vàng mất to kia đang ngẩn ngơ nhả bọt khí, cũng không tệ lắm, ít nhất còn chưa có chết. Được Đô Đô thích đáng thương tai bay vạ gió.

2. Chương 2: Cuộc Chiến Kẹo

Kém một giáp, Cảnh Lỗi tuổi hổ, Đô Đô cũng tuổi hổ, phần heo ăn lão hổ là không thể nào, ngẫu nhiên hai hổ tranh chấp thì không thể tránh khỏi. Cảnh Lỗi là đầu hổ, sinh vào tháng giêng, chuẩn xác hổ đại ca. Đô Đô là đuôi hổ, sinh vào cuối tuần, giá trị cố định từ 2 tuổi đã đảm đương biệt danh búp bê, tuổi thì rất tốt, trí lực lại xa không thể tới được. Bài toán một cộng hai cũng làm sai be bét, số điện thoại nhà dạy tám trăm lần cũng không nhớ được.....

Ngày hôm đó đối với Đô Đô mà nói chính là sự bắt đầu của bi thảm. Sau khi bị anh hai đẹp trai lay tỉnh, từ trên giường nhảy xuống, hai tay béo tròn vừa dụi mắt vừa lôi cái balô ra phòng khách, bị anh hai ngăn lại, nói cho nhóc biết ba mẹ đã sớm đi rồi. Còn đang ở trong mộng chưa kịp hồi phục tinh thần, Đô Đô không tin vẫn vui vẻ nhắc đôi chân béo mập chậm rãi chạy sang phòng ba mẹ bên cạnh tìm người. Không có ai, toàn bộ đồ đạc đều được che kín, sàng đan thảm cũng cuộn lại. Lúc Lỗi bước vào, Đô Đô đang nằm úp sấp thân mình chui trong tủ treo quần áo.....

Sự thật vô tình, khóc nháo cũng vô dụng. Đôi mắt to đen lúng liếng biểu lộ bi thương vô hạn vì bị vứt bỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy bi phần thương tâm muốn chết. Tâm hồn bé nhỏ trải qua gần nửa tiếng đồng hồ ổn định, biến đau thương thành sức mạnh, biến sức mạnh thành thèm ăn. Trong phòng khách đặt một cái tủ kẹo màu vàng xinh đẹp, chính là Cảnh ba ba mua cho Đô Đô. Lỗi từ phòng bếp bưng bữa sáng đã được chuẩn bị ra, vừa lúc bắt gặp con gấu nhỏ Đô Đô đứng trên băng ghế, kiễng chân, vươn tay muốn với kẹo ăn.

“Ăn cơm trước!” Bắt tại trận, thật may. Lỗi tiến lên bế quả cầu mũm mĩm xuống dưới, băng ghế cũng tịch thu.

Trước khi ăn cơm còn phải đánh răng rửa mặt. Cảnh Lỗi nhìn chằm chằm một bước cũng không thể thiếu, cốc bàn chải như thế nào đặt vào bao như thế nào lấy ra,

“Sao không bôi kem đánh răng? Bôi lên!”

Ý định lừa đảo qua ải, Đô Đô lắc lắc thân mình không tình nguyện bôi kem đánh răng.

“Mới xoa vài cái đã xong rồi, không được, tiếp tục xoa!”

Đô Đô đành phải nhe hàm răng nhỏ trước gương chuyển động cánh tay mồm mồm tiếp tục xoa.

Vì sao Đô Đô lại nghe lời như vậy? Trẻ nhỏ rất biết nhìn sắc mặt người khác, Đô Đô sớm phát hiện Cảnh Lỗi là người duy nhất trong nhà sẽ không nuông chiều nhóc. Hơn nữa hiện tại đã không còn Cảnh ba ba cùng mẹ làm ô dù, đối mặt với anh hai cao lớn uy nghiêm, Đô Đô sợ tới mức giống con mèo nhỏ nghe lời, ý nghĩa của kiên cường không khuất phục quá sâu xa, Đô Đô hoàn toàn không hiểu.

Ngồi ở bàn cơm, tay nghề nấu nướng của Lỗi không tồi, bữa sáng đơn giản là sườn sề. Mới trước đây, ba bọn bề công việc, hết thấy đều phải tự mình làm, tính cách tự lập hoàn toàn không giống với thiếu niên ở tuổi này. Đặt Đô Đô lên ghế, bắt đầu ăn cơm. Đô Đô nhớ thương kẹo, nhưng mà Lỗi chia trứng gà, bánh mì cùng sữa đặt trước mặt Đô Đô. Uống xong nửa cốc sữa, Đô Đô vươn đầu ngón tay chọc chọc miếng bánh mì, đôi mắt đen lúng liếng thử thăm dò liếc nhìn Lỗi, cái cổ nhỏ nhún chống đỡ cái đầu to tròn, rớt cuộc dưới ánh mắt uy hiếp nhìn chằm chằm, không cam lòng cắn miếng bánh mì.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lỗi đưa cho Đô Đô một quả táo đỏ thắm, một bàn tay cầm không được, đành phải dùng cả hai tay.

“Ăn táo đi.” Cảnh Lỗi nhẹ nhàng nói, coi như là thái độ thân thiện của anh hai.

Đô Đô đưa mắt liếc phòng khách, tội nghiệp nhìn tủ kẹo,

“Kng được ăn kẹo!” Giọng nói có lực, ngữ khí kiên quyết, thái độ lạnh thấu xương.

Đối với Đô Đô mà nói quả thực là sét đánh giữa trời xanh, Đô Đô đảo đôi mắt to ngập nước, nhưng mà tình cảm của nhóc đối với kẹo là vĩnh không thể từ bỏ bỏ cũng không nổi.

“Anh hai, ăn kẹo, ăn kẹo, được không?” Giọng nói trẻ con vẫn còn hơi sữa, lặp lại không ngừng, biểu đạt suy nghĩ mãnh liệt của nội tâm.

“Không được. Ăn táo!” Răng đã sâu còn muốn ăn kẹo. Anh hai nói chuyện luôn luôn dứt khoát, chắc như đinh đóng cột, không thể thương lượng.

Thân thể phản ứng trực tiếp hơn, cơ thể tròn vo chạy về phía tủ kẹo, nhưng mà không có băng ghế phụ trợ, với không tới. Đô Đô như là con cáo đứng dưới cây nho mồm mồm trông chờ, nước miếng sắp chảy thành sông. Có điều con cáo thông minh hơn, biết không lấy được sẽ an ủi mình là quả nho rất chua, đối với Đô Đô mà nói, kẹo là ngọt, đây là chân lý vũ trụ vô song vĩnh viễn không thể thay đổi được.

Không để ý thân hình nhỏ bé đang ở trước tủ xoay quanh, Lỗi đứng dậy thu dọn bàn ăn, đem chén đĩa bưng vào bếp, thuận tiện cầm băng ghế tịch thu được đặt lên ngăn tủ cao nhất trong bếp.

.....

Đô Đô đang làm gì nhỉ? Sữa sang xong tài liệu, Cảnh Lỗi tháo cái kính thấp độ xuống, xoa bóp hai mắt, tắt máy tính. Bước ra khỏi phòng, từ lầu hai nhìn xuống, trong phòng khách không có bóng dáng của quả cầu mồm mồm. Hôm nay cũng tương đối ngoan, không còn đòi ăn kẹo nữa, có thể đang ở trong phòng. Mở cửa phòng Đô Đô, một căn phòng nhỏ nhún đầy đủ đồ dùng, bên trong cái chăn đặt trên giường kia là cái gì? Tròn tròn phình lên, Cảnh Lỗi không nhớ phòng Đô Đô có đồng hồ báo thức, hay quả cầu thủy tinh nào cả. Xốc chăn lên, hóa ra là giấu quả táo sáng nay vừa đưa cho Đô Đô, quả táo đỏ rực bên trên chỉ có một giấu răng. Thông minh như Cảnh Lỗi vừa thấy đã biết chuyện gì xảy ra. Vén thêm chút nữa, một đồng giấy kẹo đủ màu sắc rực rỡ xinh đẹp hiện ra.

.....

Ăn vụng kẹo xong, bụng no lòng thì sợ hãi, bạn nhỏ Đô Đô đang ở ngoài vườn cầm cái xẻng nhỏ đào hố. Mặt trời nóng rực, mệt bã cả mồ hôi, cái trán lấm tấm những giọt mồ hôi sáng lấp lánh. Đào hố làm gì, đương nhiên là để huỷ thi diệt tích. Kinh nghiệm dĩ vãng cho nhóc biết, bị anh hai phát hiện nhất định sẽ không chịu để yên, lát nữa phải đem quả táo cùng giấy kẹo đều chôn xuống. Phương pháp này với chỉ số thông minh của Đô Đô là nghĩ không ra, đây là bạn tốt nhất của nhóc – Ny Ny bảy tuổi dạy. Nghe nói vườn sau nhà Ny Ny có chín chín tám mươi một cái hố nhỏ, bảy bảy bốn mươi chín cái hố to. Nhớ năm đó khi Ny Ny thành công chôn sống ba con gà con, một con mèo nhỏ, hai con chim nhỏ, cho ra một kết luận, trừ bỏ thứ còn sống cái gì cũng có thể chôn được. Những kinh nghiệm này Ny Ny cũng không keo kiệt, giảng giải kĩ càng. Đáng tiếc Đô Đô tuổi còn nhỏ, dùng lực không chuẩn xác, chỗ này một xẻng chỗ kia một xẻng, định vị cực độ kém cỏi, tạo thành một mảnh tài nguyên lãng phí.

Trong phòng tắm sạch sẽ bên cạnh bồn cầu, Lỗi đang cầm trong tay một băng ghế, lông mày khê nhăn, ánh mắt sắc bén. Băng ghế ở trong phòng bếp vẫn đang yên vị ở nơi đó, cái ghế trong phòng tắm này là Đô Đô dùng để giẫm lên đi tiểu, lần này có nhiều khả năng là công cụ gây án của Đô Đô. Hiện tại tình huống trên cơ bản đã được xác định, chỉ còn khẩu cung của đương sự.

Trong khi Đô Đô còn đang quơ quào đôi tay mập mập lau mồ hôi thở hồng hộc, hoàn toàn không hay biết, sự việc đã bại lộ, nội bộ mâu thuẫn, chỉ còn việc bắt người nữa là xong.

.....

(Chú ý: Đôi vợ chồng kia bận bịu cả ngày không thấy người, Đô Đô từ nhỏ cũ đã quen, sẽ không khóc nháo giống những đứa trẻ bình thường. Hơn nữa nhóc cũng sớm quen cùng tivi và kẹo sống nương tựa lẫn nhau, vị anh hai này một lòng phải huỷ hoại cuộc sống tốt đẹp của nhóc.^^)

3. Chương 3: Chủ Quyền Tv

Phòng khách tao nhã lộng lẫy, quầy bar bình thường dùng để đặt chút cà phê và đồ uống. Hiện tại cà phê, nước chanh, nước cam, nước táo hết thảy đều bị Cảnh Lỗi mang đến ghế sofa bên cạnh bàn uống nước. Trên quầy bar hiện giờ đang đặt một sinh vật sống – trắng trẻo mềm mềm mập mập.

Đô Đô ăn vụng kẹo, còn phá huỷ cả thảm cỏ. Lỗi yêu cầu nhóc tự hồi lỗi, Đô Đô nhát gan, hơn nữa còn sợ độ cao, quầy bar cao đến mức nhóc bị nhốt ở phía trên không dám động đây, khoanh tay bó chân, giống hệt con búp bê vải cỡ lớn không hề động đây. Dáng vẻ ngây ngô, đầu to, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, cái miệng hồng hồng cắn chặt, mắt to đen lung liếng vẫn bộc lộ vẻ vô tội dữ dội cùng nhát gan, làm cho người ta không đành lòng. Có điều Cảnh Lỗi dù sao cũng không giống người thường, ý chí sắt đá.

“Anh hai, xuống dưới, xuống dưới.” Giọng trẻ con giòn giòn ngọng nghịu, rốt cuộc nhịn không được kêu cứu.

“Không cho phép xuống! Ở trên đó ngoan ngoãn tự kiểm điểm.”

..... Cảnh Lỗi cao lớn ngồi trên sofa, đang xem TV, kỳ thật là giám sát Đô Đô. TV vừa lúc đang phát một bộ phim thiếu nhi Đô Đô thích xem nhất, Cảnh Lỗi chỉnh tiếng lớn hơn, cái này gọi là một mũi tên trúng hai đích, để xem quả cầu mũm mĩm kia còn yên vị ở trên đó được không.

Quả nhiên vừa nghe tiếng nhạc, Đô Đô ngồi yên không nổi nữa, nhiệt huyết sôi trào.

.....

“Ta muốn..... ừm..... ừm..... địa cầu.” Giọng hát ngọng nghịu không rõ ràng.

“Cứu vớt địa cầu.” Cảnh Lỗi hảo tâm nhắc nhở.

“Ta muốn cứu vớt địa cầu! Ta muốn cứu các bạn nhỏ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn biểu tình nghiêm túc, thân hình mập mập ngồi ngay ngắn, toả ra sức mạnh anh hùng chính nghĩa.

“Em cứ đợi cứu mình xong đã rồi nói sau.”

Chỉ một lời làm Đô Đô thở dài. Ở cái góc độ nhìn không thấy màn hình này, Đô Đô sứt ruột muốn chết, không có biện pháp, đường cong cứu quốc thôi.

“Anh hai, cần tay, cần tay.” Đô Đô lấy lòng vươn cánh tay nhỏ bé vừa trắng trẻo vừa mềm mại ra, nhần nhin một chút lại rụt về.

“Hừ, tay chưa rửa bẩn muốn chết!”

Âm nhạc của bộ phim Ultraman đã vang lên. Đô Đô lòng nóng như lửa đốt.

“Anh hai, cần kê kê, cần kê kê.” Đô Đô ưỡn bụng về phía trước, hào phóng cứ như thể kê kê không phải là của mình.

Cảnh Lỗi thiếu chút nữa sặc nước, “Ai muốn cần kê kê của em chứ, nhỏ như vậy, ai hiếm lạ!”

Đối với lời đánh giá mà một người đàn ông bình thường không thể chịu đựng được, Đô Đô tạm thời còn hoàn toàn không phản ứng, nhóc không thể chịu đựng được chính là Ultraman đang ở ngay trước mắt, mình lại chỉ nghe được xem không đến. Thử thả chân xuống áng chừng, nhưng mà lại quá cao với không tới, Đô Đô bị phần rồi nha,

Loại phim thiếu nhi này tất nhiên không hấp dẫn được Cảnh Lỗi, với cậu mà nói, xem Đô Đô biểu diễn còn thú vị hơn nhiều.

Đô Đô nằm sấp xuống mặt bàn bóng loáng, cái mông vênh cao, tay đặt áp sát vào mặt bàn, đầu gối lên hai bàn tay, giấu mặt đi, toàn bộ cơ thể trình diện trạng thái dấu hỏi chấm. Sau đó là hu hu khóc lên.

“Giả khóc vô ích.” Cảnh Lỗi thưởng thức khúc hát rên rỉ của Đô Đô hồi lâu, uống một ly cà phê, mới chậm rãi lên tiếng. Đô Đô bắt đầu duỗi chân, mặt vẫn như cũ vùi vào mu bàn tay, hai cái chân nhỏ lại bắt đầu đá lung tung, cọ đến cọ đi, đem cái bọc trơn nhẵn cọ bóng nhoáng sắp sửa phản quang đến nơi.

Đợi hồi lâu, vô kế khả thi Đô Đô rút cuộc bạo phát, “Anh hai, người xấu, Ultraman tiêu diệt anh hai.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy căm phẫn, đôi tay nhỏ bé còn tạo thành hình khẩu súng nhắm về phía Cảnh Lỗi, miệng khe khẽ bùm bùm. Vũ khí từ súng lục đổi thành đại pháo, e ngại lực sát thương không đủ. Cảnh Lỗi mặc kệ trong lòng thế nào, trên mặt vẫn là giả vờ không thèm để ý, ngồi trên ghế salon uống hết cà phê lại đến nước cam, tâm tình vô cùng tốt.

Rốt cuộc Đô Đô hoàn toàn tuyệt vọng rồi, đưa tay che mặt, nhưng mà tay nhỏ quá không thể nào che hết khuôn mặt mập mạp, chỉ đủ che đi phần diện tích ở mắt và mũi, hu hu rên rỉ. Sau đó dứt khoát nằm vật xuống mặt bàn, vẫn không nhúc nhích.

Cảnh Lỗi đợi hồi lâu, Đô Đô như trước trình diễn màn “tử thi”, không có phản ứng. Kỳ thật Đô Đô vẫn đang dựng thẳng lỗ tai lắng nghe, nhìn không được màn hình, nghe âm thanh cũng coi như an ủi tâm hồn bị tổn thương.

Cảnh Lỗi phát hiện vắn nhỏ âm lượng xuống mức thấp nhất, gần như không nghe thấy gì, lỗ tai bé xíu của Đô Đô dựng thẳng lên như tai hươu cũng chẳng có tác dụng.

Bi phần!

Cực độ bi phần!

Lập chí thể làm siêu nhân cứu vớt địa cầu, Đô Đô nằm ở trên mặt bàn bóng loáng trải qua thời khắc khó khăn nhất kể từ lúc chào đời đến giờ.....

..... TV chiếu xong rồi, Cảnh Lỗi mới thả Đô Đô xuống, sau đó đi lên lầu. Đô Đô khổ sở cực kỳ, vẫn không thể tin nhìn chằm chằm quảng cáo TV cả buổi, đài truyền hình sẽ không vì nguyện vọng của nhóc mà chiếu lại một lần nữa. Đã kích còn chưa có chấm dứt, Cảnh Lỗi từ trên lầu đi xuống, mang theo một cái khoá mới tinh, sau đó ngay trước mặt Đô Đô khoá cái tủ kệ xinh đẹp lại. Cầm chìa khoá sáng loáng quơ quơ trước mặt Đô Đô, sau đó bỏ vào túi áo. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đô Đô càng giống quả cà gặp nạn, thương tâm muốn chết, khóc không ra nước mắt. Rồi lại sau đó, Lỗi rút ổ điện TV, tuyên bố về sau Đô Đô không được giống như trước kia mỗi ngày chỉ biết xem ngồi TV, sau chín giờ phải lên giường đi ngủ.

Buổi tối nằm trên chiếc giường nhỏ, Đô Đô thương tâm ôm ảnh mẹ khóc lóc nỉ non, dùng cánh tay nhỏ dụi đến đỏ cả hai mắt, nước mắt cũng không có chảy ra. Nhìn qua cửa sổ ngắm bầu trời sao bên ngoài ước nguyện, cầu nguyện mẹ cùng Cảnh ba ba mau chóng trở về, anh hai xấu xa mau chóng quay về trường đi.

Nhưng mà cặp vợ chồng đang đắm chìm trong cảnh đẹp bên bờ biển hưởng thụ thể giới hai người còn không có về được, ngày nghỉ của anh hai xấu xa còn chưa có hết, cuộc sống bi thảm của Đô Đô còn muốn tiếp tục.

4. Chương 4: Nhận Nuôi Vịt Con

Kẹo bị khoá lại, nhìn thấy ăn không được không thể xem TV, chỉ có thể xem tập tranh vẽ, chưa cho phép không được tùy tiện ra khỏi nhà. Ngày ba bữa đều do Cảnh Lỗi quy định, kén chọn? Xin lỗi, Đô Đô ngay cả quyền lựa chọn không ăn cũng không có. Kem ở trước một ngày Cảnh ba ba cùng mẹ đi du lịch đã ăn hết rồi, anh hai tuyệt đối sẽ không mua thêm cho nhóc. Hơn nữa, ngay cả có anh hai cũng sẽ không cho ăn. Đây là cuộc sống trước mắt của Đô Đô, đáng thương, đáng buồn, đáng tiếc.

Cảnh Lỗi đang ở trong phòng sửa sang lại đồ đạc, vương tử Đô Đô gặp nạn thì đang giẫm lên cái thành thấp lùn trên cánh cổng, cao cách mặt đất 0,07m, hai cánh tay nhỏ nắm vào song cửa, ngẩng nhìn xa xăm, đôi mắt to lấp lánh, trong suốt mà mê mang.

Từ sáng có mấy cuộc điện thoại gọi tới, mỗi lần Đô Đô đều cố kiềm đôi chân mập mạp, vươn tay cướp đón, nhưng mà mỗi lần đều thất vọng chuyển cho anh hai. Mẹ cùng Cảnh ba ba đi chơi rất là khoái trá, hiển nhiên tạm thời đã quên mất trong nhà còn có hai người con trai. “Reng” điện thoại lại vang lên.

“Alo, cháu có khỏe không? Có một văn kiện cần dùng gấp, chủ tịch đã mang về nhà, nhờ cháu tìm giùm, lát nữa cô tới lấy.”

“Không cần đâu, văn kiện nào ạ? Cũng đúng lúc có việc phải ra ngoài, cháu mang tới cũng được.”

Nhận được điện thoại của thư kí công ty ba, Cảnh Lỗi rất nhanh tìm được văn kiện ở trong phòng ngủ của ba mẹ, vừa lúc thuận tiện đi siêu thị mua mấy thứ cần dùng.

“Đô Đô xuống dưới.” Cảnh Lỗi đi ra khỏi phòng, liền thấy Đô Đô đang giẫm lên cánh cổng, đứng nhìn xa xăm.

Đi tới, mở cổng, Đô Đô càng bám chặt hơn.

“Anh hai đừng đưa, anh hai đừng đưa.” Giọng nói ngọng nghịu khe khẽ kêu, vừa chờ mong vừa như cầu xin. Cảnh Lỗi tùy tiện đưa vài cái, làm cho Đô Đô ở phía trên hưởng thụ. “Đô Đô, anh hai có việc, lập tức sẽ trở về, một mình em ngoan ngoãn chờ ở nhà nhé.” Sờ đầu Đô Đô, Lỗi đi ra ngoài, khóa cổng lại.

Vương tử Đô Đô cô độc khổ sở buồn bã nhìn bóng người dần dần mất dạng, ánh mắt càng thêm mê mang.

Chỉ chốc lát sau, từ xa, một cô bé mặc quần đùi khoảng sáu bảy tuổi, buộc hai bím tóc, gầy còm, đang cười một chiếc xe đạp nhỏ, phía sau trở một cái thùng nhỏ màu trắng,

“Ny Ny.....” Đô Đô dùng hết khí lực hô lên, khí thế ngất trời, cánh tay nhỏ thò qua chấn song liều mạng với.

Chiếc xe đạp của Ny Ny hưởng ứng lời kêu gọi lập tức hướng về phía Đô Đô.

.....

Theo công ty đi tới siêu thị, hiệu suất làm việc của Cảnh Lỗi luôn rất cao, từ siêu thị cầm theo một túi đồ to đi ra, có rau dưa, hoa quả cũng có vật dụng hàng ngày, đồ ăn vặt tuyệt đối không có, lúc tính tiền nhìn thấy quầy tủ lạnh bày đầy kem đủ màu, cậu biết kem của Đô Đô ăn hết rồi, nhưng mà kiên quyết không mua thêm, đùa hoà, để phòng còn không kịp nữa là.

Trở lại khu nhà, mở cổng, vào nhà. Đi tới phòng khách nhìn ngó khắp nơi, vẫn không thấy bóng dáng của Đô Đô?

“Đô Đô!” Giọng nói đều uly lực của Cảnh Lỗi lập tức vang vọng trong căn phòng rộng lớn.

Một quả cầu nhỏ từ phòng tắm chạy ra, trắng trẻo mềm mại, quần bò màu lam cùng thất lừng đều ướt sũng nước, dép cũng ẩm ướt. Nhìn thấy bóng dáng của nhóc, Cảnh Lỗi lúc này mới yên tâm. Cầm hai túi đồ to trước mang vào bếp, nên chuẩn bị nấu cơm.

“Đói bụng chưa?” Cảnh Lỗi cúi người xuống hỏi Đô Đô, hàm răng trắng tinh đều đặn.

Đô Đô nháy đôi mắt to, nếu không chuyển động căn bản nhìn không thấy tròng mắt trắng, chỉ cóoi con người đen bóng sáng rọi, giống hệt hai quả nho đen. Giờ phút này hai quả nho đen đang lẳng lẳng nhìn Lỗi, đảo qua đảo lại, trong mắt tựa hồ có điều gì đó khác lạ, nhưng không hề lên tiếng.

“Quần và dép bị làm sao vậy?” Ánh mắt sắc bén của Cảnh Lỗi bỗng nhiên lướt đến, phát hiện vấn đề, chỉ vào vết nước phía trên,

Ánh mắt Đô Đô có chút hoảng hốt, nhưng vẫn không nói lời nào, Cảnh Lỗi lo lắng, đang muốn hỏi lại.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng động kỳ quái, Cảnh Lỗi đứng dậy bước tới, Đô Đô sợ hãi chạy theo.

Một con vịt con màu vàng, đang ở trong chiếc chậu nhỏ chuyên dụng của Đô Đô, tuy nước không sâu nhưng vẫn ngập đến cổ, vịt con chỉ lộ ra hơn phân nửa cái đầu, đáng thương cực kỳ, cái mỏ dẹt dẹt đang cố cạc cạc kêu. Bên cạnh bày một đồng thứ, có khăn mặt, máy sấy, đều là đồ chuyên dụng của Đô Đô, còn có một lọ nước hoa Tô San thích nhất, dao cạo râu tự động của Cảnh ba ba..... nhóc nhưng thật ra không dám dùng đồ của Lỗi. Sắc mặt Lỗi lập tức tối sầm.

.....

Cảnh Lỗi dọn xong hiện trường, làm như chứng cứ phạm tội, vịt con thiếu chút nữa bị chết đuối được đặt trong giỏ, cả người lạnh run, vô cùng tội nghiệp.

“Đây là chuyện gì?” Cảnh Lỗi bắt đầu nghiêm khắc đặt câu hỏi, khí chất vốn lạnh lùng, một khi nghiêm túc trông càng dọa người.

“Ừm, ừm, ừm” Đô Đô lúc căng thẳng hoặc sợ hãi lại ừm ừm nói không lên lời, cả người co rụt tại chỗ, tội nghiệp không khác gì vịt con.

“Vịt con từ đâu ra?” Cảnh Lỗi thử nhẹ giọng, Đô Đô vẫn là ừm ừm không nói được gì, ngón tay nhỏ bé giấu ở phía sau liên tục cào tường. Sau đó cúi đầu, hàng lông mi cong cong nhúu lại, mắt to đen bóng như ai oán, cái miệng nhỏ hồng chu lên, biểu hiện nhóc cực kỳ không vui. Từ nhỏ đến lớn, trong trí nhớ hữu hạn của nhóc, còn chưa có ai giống anh hai đối xử với nhóc nghiêm khắc như vậy.

Cảnh Lỗi ngồi xổm xuống, khoảng cách chiều cao khiến cậu chỉ có thể làm vậy để nói chuyện với Đô Đô. Cơ thể bé nhỏ của Đô Đô có mùi sữa thơm dễ chịu, tiếng hít thở khe khẽ, còn có ***g ngực nhỏ phập phồng theo hô hấp. Lỗi thở dài, lông mày giãn ra, thả lỏng thái độ, “Vịt con của em, từ đâu mà có? Em muốn vịt con thì phải nói thật ra, không nói anh sẽ mang nó ném ra ngoài thùng rác.”

Điều kiện này đối với Đô Đô mà nói rất hấp dẫn câu phía sau kia rất có lực đe dọa

Trong khái niệm của Đô Đô, ném ra ngoài thùng rác thì sẽ không thể tìm lại được.

“Ừm..... nhặt.....” Rốt cuộc khe khẽ áp ứng lên tiếng.

“Nhặt? Nhặt ở đâu?” Đô Đô ra khỏi nhà? Điều này cũng có thể? Tuy rằng chạy không ra khu nhà, nhưng mà bên ngoài hồ nước nhiều như vậy,

“Ừm..... ừm, ừm..... nhặt ở, ở nhà.....” Vừa thấy sắc mặt Lỗi không tốt, Đô Đô lại bắt đầu lấp bắp.

Có lẽ thật sự là từ bên ngoài chạy vào trong nhà, bị Đô Đô nhặt được rồi, nhưng mà nơi này không có nhà nào nuôi vịt cả,

“Ny Ny, ném, ném, không cho nuôi..... bắt ném, ném..... Ny Ny ném..... em, em nhặt, nhặt.....”

Sự thật là thế này, Ny Ny lấy vịt con từ nhà bạn học, nhưng mà mẹ Ny Ny đang mang thai, không cho nuôi động vật. Ny Ny nghe mẹ nói nhất định phải vứt, bằng không sẽ làm gì đó, quá sợ hãi liền mang vịt con đi ra phóng sinh. Đạo một vòng, thật sự luyến tiếc bỏ đi. Vừa lúc gặp được Đô Đô, sau đó hai nhóc thương lượng ổn thỏa. Ny Ny nhét qua cổng, chẳng khác nào đã bỏ, Đô Đô liền ôm vào nhà, tương đương nhặt được. Còn đạt thành hiệp nghị Ny Ny về sau có thể thường xuyên đến xem vịt con.

Lỗi sờ đầu Đô Đô, Đô Đô cúi đầu, không hề lên tiếng, Lỗi tìm hai bàn tay nhỏ của Đô Đô kéo ra phía trước, đại khái cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra. Chỉ là muốn chăm sóc tốt cho nhóc, nhìn thấy nhóc kháng cự mình như vậy, trong lòng lại có chút mất mát. Nếu như là mẹ Tô hoặc là Cảnh ba ba hay là dì trước đây

vẫn chăm sóc Đô Đô, Đô Đô sẽ không giấu diếm, ngược lại còn sung sướng vô cùng nói cho họ biết. Minh và Đô Đô vẫn có một tầng ngăn cách. Lỗi vẫn không thích trẻ con, cảm thấy chúng rất phiền toái, ngay cả trẻ con họ hàng thân thích cũng khá xa cách, nhưng mà Đô Đô ngoại lệ, bởi vì đây là em trai của cậu. (Chú thích: Trẻ con thấy Cảnh Lỗi cũng lẩn mất rất xa, đều sợ cậu)

Đô Đô thở từng tiếng khe khẽ run rẩy, Cảnh Lỗi nghe một lát. Hai cánh tay của Đô Đô béo y như hai củ cải trắng, có nhiều gân thịt chỗ lõm chỗ lõm, ngón tay mềm mềm, ngón cái nhỏ xíu tròn tròn, màu hồng xinh xắn, chỉ vì vừa rồi nghịch nước, hai tay có chút lạnh cóng, Cảnh Lỗi bọc ở trong tay mình sưởi ấm. Đô Đô vẫn cúi đầu, chu cái miệng nhỏ nhắn, thoạt nhìn có chút thương tâm, có chút khổ sở, dù sao chính là không vui.

“Được rồi, trước hết cứ nuôi đi.” Cảnh Lỗi đứng dậy lên tiếng, thân hình cao lớn vĩ đại.

5. Chương 5: Thời Kỳ Ngủ Chung

Cơm với thịt bò, rau dưa, Lỗi còn chưng hạt sen đường, Đô Đô ngồi trên băng ghế, nhìn dáng cậu nấu cơm. Dáng vẻ Lỗi đeo tạp dề, dáng vẻ bận rộn, không hề hung dữ, có chút giống mẹ, cũng có chút giống dì lúc trước chăm sóc Đô Đô, (càng giống Cảnh ba ba mới đúng, nhưng là khả năng liên tưởng của trẻ nhỏ tương đối trừu tượng). Đô Đô nhìn cậu, trong phòng bếp có hơi nóng, tiếng bếp lửa, tiếng nước sôi, tiếng túi bị xé mở, tiếng lò vi sóng tít tít..... Các loại tiếng động đan xen lẫn nhau, không khí phòng bếp lơ lửng một loại hơi thở ấm áp.

Đô Đô bỗng nhiên đứng dậy, tiến lên vòng hai tay ôm lấy đùi Cảnh Lỗi,

“Làm sao vậy?” Lỗi kinh ngạc hỏi, cậu không ghét Đô Đô ôm mình như vậy, ngược lại trong lòng có cảm giác mềm mại, có lẽ cậu cũng sinh ra tình thương của cha.

Đô Đô không nói gì, nhóc cũng căn bản không thể nói rõ là cái gì, chỉ là theo bản năng vùi mặt vào đùi anh hai. Cảnh Lỗi không nhúc nhích, trong chốc lát Đô Đô mới ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt trẻ thơ, ngập nước, trong suốt, Cảnh Lỗi cảm thấy trong lòng có một loại cảm giác mềm mại ấm áp chưa từng có.

Cơm chiều, trên bàn cơm thật dài, Cảnh Lỗi uống một bát hạt sen đường, có hơi ngọt, cậu chỉ uống một bát. Đô Đô lại uống hết cả ba bát nhỏ, uống đến nổi sau ót túa mồ hôi, cả người cũng ướt đầm, chộp cái miệng nhỏ, cầm bát đòi uống nữa. Cảnh Lỗi cau mày lại múc cho nhóc thêm một bát, đừng tưởng rằng cậu không biết, canh ngọt như vậy, làm cơm nghiện của con sâu hảo ngọt kia lại tái phát. Cảnh Lỗi đổ hết phần còn lại vào bát của mình,

“Được rồi, mỗi người một chén, đều phải uống hết, không được đòi nữa.” Nói xong, còn đưa đũa nôi sạch sẽ cho Đô Đô xem. Cậu quá lo lắng rồi, Đô Đô rõ ràng không thấy hứng thú với đũa nôi lắm, nhóc ăn trong bát, chứ không ăn trong nôi, tầm nhìn thực nông cạn mà.

Mãi cho đến khi uống hết trong bát, mới biết lúc này thật sự không còn nữa mà uống. Đô Đô đành phải ưỡn cái bụng nhỏ căng tròn, mắt mở to đen láy, mắt mát mà yên lặng nhìn anh hai uống, còn chặc chặc đầu lưỡi hồng, vẫn không nhúc nhích ngậy ngốc nhìn... bát của Lỗi. Cảnh Lỗi không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Lông của vịt con đã khô, đang ủ rũ gục trong cái giỏ, không biết là mệt, hay là kinh hách quá độ. Cảnh Lỗi đem dưới đáy giỏ một tảng giấy mềm, cầm một ít gạo bón cho nó, lại đặt một cái đĩa nhỏ đổ đầy nước đặt bên trong.

Cảnh Lỗi rửa xong bát, thu dọn xong phòng bếp, sau đó dọn dẹp một chút phòng khách, cho cá ăn, rồi ngồi xuống ghế sofa đọc một quyển sách ‘Lịch sử kiến trúc phương tây’ thật dày. (Vốn Đô Đô cũng thích cho cá ăn, nhưng nếu để nhóc làm, thì cứ việc chờ sáng hôm sau vớt xác cá thôi.)

Trong phòng khách, cậu cũng chỉ tùy tiện mặc một cái quần đùi cùng áo may ô ở nhà, thân hình cao lớn dựa vào sofa, làn da màu đồng khỏe mạnh, cơ thể với những đường cong cường tráng nam tính, cái mũi cao thẳng, đường nét khuôn mặt rõ ràng tuần tú. Là một mỹ nam tử cũng là một người lạnh lùng.

Quần áo lúc này ướt canh lại làm ướt, Đô Đô chỉ mặc một cái quần đùi, có in hình đầu chú lợn, thân thể trắng trẻo mập mạp phì phì đứng đó, bụng nhỏ phình to, uốn về phía trước, là một cậu nhóc mập mạp cũng là một quả cầu. Đương nhiên là một quả cầu vô cùng xinh đẹp.

Lúc này quả cầu nhỏ đang lắc lắc cái mông nói chuyện với vịt con, bởi vì Cảnh Lỗi vừa rồi đã chính thức tuyên bố, không cho phép nhóc được chạm vào vịt con, chỉ có thể nhìn không thể sờ.

“Vịt con, anh là mẹ, anh là mẹ! Gọi mẹ Đô Đô.....”

Một bên a a ô ô nói chuyện, một bên không ngừng vẩy cái tay mập mạp, xoay xoay.

Cảnh Lỗi mặt tóa khói đen, không nói đến vấn đề giới tính, vấn đề đàn ông sinh con, trong đó còn có vấn đề chủng loại sinh vật cùng với vấn đề ngôn ngữ động vật, Đô Đô một câu nói sai, lĩnh vực liên quan quá nhiều đi. Đương nhiên cậu sẽ không ừa sai Đô Đô, trẻ con đều có quyền nói không cổ kị, hơn nữa có giải thích Đô Đô cũng không hiểu.

“..... Đó là anh hai, đó là anh hai! Anh hai đọc sách.....” Giọng nói búp bê ngọt ngào của Đô Đô lại truyền đến, Cảnh Lỗi khói đen tăng thêm, bỏ đi, trẻ con đều có quyền nói lăng linh tinh, nhin!

Vịt con lông nhung vàng, thật đáng yêu, thật muốn sờ. Đô Đô đảo mắt liếc sang bên cạnh, Cảnh Lỗi đang đưa lưng về phía nhóc, cánh tay mập mạp nhin không được đưa về phía vịt con. Nhưng mà vịt con rõ ràng không chịu thua, vừa mới sờ đến, cái miệng dẹt lại cạc cạc kêu lên. Đô Đô vội vàng rút tay lại, giấu phía sau lưng, giả vờ không có chuyện gì. Sau đó đảo mắt to lo lắng liếc về phía anh hai. Cảnh Lỗi nghe thấy tiếng cũng quay đầu nhìn nhóc, ánh mắt đã sớm nhìn thấy được mánh khóe của Đô Đô, nhưng vẫn chưa nói gì, nhìn thấy Đô Đô rút tay về, cậu cũng quay đầu tiếp tục đọc tập tài liệu dày cộp. Cả tối hai người cũng bình an vô sự trôi qua.

Giờ ngủ đã tới, Đô Đô không muốn tắm rửa, Cảnh Lỗi thủ hạ lưu tình, chỉ giám sát nhóc đánh răng, nhìn Đô Đô đi vào phòng, theo dõi nhóc nằm lên giường, đắp kín chăn, tắt hết đèn.

Cảnh Lỗi trở lại phòng, gọi một cú điện thoại cho ba, tín hiệu ở biển không tốt, chưa nói được mấy câu đã mất tín hiệu, nghe được giọng ba thực hưng phấn vui vẻ, xem ra hai người nghỉ ngơi không tồi. Một lát sau, nghe thấy ngoài cửa có tiếng động kỳ quái, có chút lo lắng. Phòng của Đô Đô bên cạnh phòng ba mẹ, phòng Cảnh Lỗi ở ngoài cùng, cách đó không xa chính là cầu thang xuống phòng khách. Thính lực của Cảnh Lỗi luôn rất tốt, phản ứng cũng là hạng nhất.

Mặc dù là ban đêm, toàn bộ ngôi nhà vẫn bao phủ một tầng ánh sáng vàng dịu dàng. Tô San cho rằng không nên để căn nhà tối đen, cho nên mỗi đêm tắt cả đèn ngủ đều bật, Cảnh Lỗi tựa hồ cũng hiểu được suy nghĩ của dì Tô.

Mà lúc này, ngay dưới ánh đèn vàng mờ ảo này, trên hành lang, Đô Đô giẫm lên dép lê, thân hình nho nhỏ đứng đó, ngực trần phì phì chỉ mặc cái quần đùi hoa, hai tay nhỏ bé đang cầm một thứ, đôi mắt đen vừa nhìn thấy Cảnh Lỗi, hoảng sợ, thứ trong tay lạch cạch rơi xuống sàn. Lúc vịt con ở trong tay Đô Đô, nhóc sợ nó kêu ra tiếng, một cánh tay còn bịt chặt miệng vịt von, vịt con thiếu chút nữa tắc thở, hiện giờ rơi xuống đất, còn thiếu chút nữa là ngã chấn thương sọ não. Vịt con tập tễnh đứng lên, cạc cạc kêu, tuy rằng suy yếu, lại tràn ngập ai oán, vô vô đôi cánh không bay được, như thể âm thầm lên án.....

Cảnh Lỗi chỉ mặc một cái quần ngủ rộng thùng thình, cởi trần, thân hình cao lớn đứng ở cửa, không nói một tiếng nhìn chằm chằm Đô Đô, cái này đủ rồi! Bị bắt tại trận Đô Đô, chui xuống đất cũng không được, thân hình mập mạp chỉ hận không thể thu nhỏ bằng thể tích vịt con, hai cánh tay vừa phạm tội, đặt đâu cũng không thích hợp, hai mắt đen tuyền đảo quanh, đôi chân béo một giây trước là hình chữ X, giây tiếp theo thành hình chữ O, ở lại cũng không được, chuẩn đi cũng không xong, cái đầu to của Đô Đô, cái ốt phình, tuy rằng không nhỏ, nhưng mà chỗ chính giữa dùng để đỡ lấy còn chưa hoàn thiện, tạm thời ngắn ngủn. Trăm mặc n giây, sau đó miệng ừ ừ thân hình mập mạp xê dịch, xem bộ dáng là muốn chạy về phía phòng mình, vịt con cũng không cần, nghĩ xong liền làm. Lại bị Cảnh Lỗi chặn ngang ôm lấy eo, trong trường hợp Đô Đô béo còn eo.

.....

Vịt con nằm trong cái giỏ cạc cạc kêu hai tiếng, liền an tĩnh lại, chậm rãi ngủ say, trong phòng khách im ắng.

Đô Đô nằm trên giường anh hai, chẳng ngủ được chút nào. Lấy hiểu biết của Cảnh Lỗi với Đô Đô, không cần đoán, nếu cậu không áp dụng biện pháp, sáng mai không phải vịt con ngủ trên giường Đô Đô, thì là Đô Đô nằm trên thảm bên cạnh vịt con. Đô Đô tuy nhỏ tuổi tính tình lại cố chấp, còn thích chơi đêm, buổi tối để nhóc ngủ một mình không biết còn làm trò gì nữa.

“Ngủ!” Nếu như có thể dưới ánh mắt anh hai nhảy xuống giường chuồn ra khỏi phòng, Đô Đô liền thực thành siêu nhân rồi.

Không cam lòng cũng tốt, không tình nguyện cũng tốt, Đô Đô béo nằm trên giường anh hai, lúc thì đếm đầu ngón tay, lúc thì ôm chân, trong bóng tối, đôi mắt to đen nháy nháy, đảo đảo, rốt cuộc chậm rãi khép lại. Cảnh Lỗi lẳng lặng nhìn nhóc ngủ say, cũng yên tâm ngủ.

..... Buổi tối, lại xảy ra chuyện, canh hạt sen uống nhiều quá... Đô Đô đái dầm...

Chút nước tiểu này của Đô Đô dùng để vẽ bản đồ cả nước cũng không hết, một khu dân cư trung bình đâu có là gì.

Buổi sáng Cảnh Lỗi cũng không nói gì, vẻ mặt cũng không có biểu hiện nào, nhưng thật ra Đô Đô giống như hiểu được, khuôn mặt nhỏ nhắn mơ hồ buồn ngủ tỉnh táo lại sau xấu hổ đến đỏ hồng. Đô Đô vẫn là rất có thẹn thùng, thân hình mập mạp còn nỗ lực nằm nguyên ở nơi bị nước tiểu ướt không đứng dậy, nghĩ muốn che giấu tình hình. Cảnh Lỗi ôm lấy Đô Đô, thay hết toàn bộ ra giường, ném vào chậu giặt quần áo, lại tắm sạch sẽ cho Đô Đô, thay quần áo.

Quần đùi của Đô Đô quá nhỏ, Cảnh Lỗi phải giặt tay.

Tay Cảnh Lỗi rất lớn, có thể vẽ lên bản thiết kế kiến trúc tinh tế nhất, có thể một quyền đánh bại người xấu, có thể bắt gộc quả bóng hung hiểm nhất, có thể làm ra những món ăn ngon.....

Giặt quần đùi, đúng là giết gà dùng dao mổ trâu mà thôi.

Không có Đô Đô quấy rầy, vịt con ngày hôm qua ngủ rất ngon, sáng sớm vừa kêu vừa vỗ cánh, vui sướng vô cùng, tinh thần hưng phấn cạc cạc kêu,

Ăn rất nhiều thứ, uống rất nhiều nước, đem cái đệm lót dưới đáy giỏ toàn bộ ướt sũng nước tiểu.

“Xấu hổ, xấu hổ!” Đô Đô mặc quần đùi màu lam, nhìn vịt con, bàn tay béo trắng bụm mặt, cũng không biết là đang nói ai nữa.

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, phía trên thảm cỏ xanh, ra giường của Cảnh Lỗi, quần đùi của Đô Đô, tung bay đón gió.

Xen vào một vụ án oan: Cái chết của thỏ con.

Ngày Tết, Cảnh ba ba mua cho Đô Đô một con thỏ con, lông xù, đôi mắt hồng hồng, hai chòm râu nhỏ bên miệng run run, cực kỳ đáng yêu. Đô Đô thích vô cùng, quàng hai tay ôm, hồi lâu vẫn luyến tiếc buông ra. Mẹ Tô cùng Cảnh ba ba dỗ thế nào cũng không buông, Cảnh Lỗi không nói hai lời, tiến lên đoạt lấy con thỏ, bỏ vào ***g sắt.

Đến buổi tối, tất cả mọi người đang ngủ, Đô Đô liền trộm mở ***g sắt, ôm thỏ con vào giường chơi, sau đó Đô Đô ngủ, thỏ con cũng ngủ.

Ngày hôm sau, trên giường nhỏ, Đô Đô tỉnh, thỏ con đã chết, bị Đô Đô béo đè chết, chết không nhắm mắt.

Cho nên, bất cứ con vật nào được Đô Đô thích, hầu hết đều sống không lâu, anh hai đây là đang giúp nhóc giảm bớt giết chóc, lần này vịt con may mắn tránh thoát một kiếp. Thật đáng mừng.

6. Chương 6: Mỗi Người Đều Có Phiền Nã

Mỗi người đều có phiền nã, mặc kệ bạn là chủ tịch một quốc gia, hay là bình dân cũng thế, chỉ cần là người, sẽ có phiền nã.

Nhưng mà phiền nã giữa người với người cũng không giống nhau, đẳng cấp cũng vậy.

Đô Đô phiền nã chính là — không có kẹo cùng kem, không có TV xem, không thể ôm vịt con chơi, mẹ cùng Cảnh ba ba chưa về, anh hai hư vẫn không chịu đến trường.

Một vị triết học phương tây nói, người có thể chết vì một điều phiền nã, không có khả năng chết vì rất nhiều điều phiền nã. Cho nên bạn nhỏ Đô Đô vẫn sống rất tốt, ăn vụng kẹo lần đó gọi là cơ trí dũng cảm, cứ nói tới ăn là lại anh dũng vô địch.

Cảnh Lỗi phiền nã đẳng cấp cao hơn rất nhiều, thậm chí là một vấn đề xã hội.

Cậu..... không có hứng thú với phụ nữ.

Một thiếu niên đã tiến vào thời kì trưởng thành khỏe mạnh, không có hứng thú đối với khác phái, vậy cũng chỉ có một loại có thể...

Lúc này màn hình máy tính trên bàn học, một mail được mở ra, Cảnh Lỗi đã ngồi nhìn hồi lâu, trên mặt vẫn nhìn không ra biểu tình gì. Diện mạo anh tuần điều kiện xuất sắc thiếu niên, cho dù khí chất lạnh lùng, nhưng vẫn đầy người say đắm. Không phải là chưa bao giờ nhận được thư tình, chính là đều ném tới nơi người khác vĩnh viễn không tìm thấy. Dựa vào lưng ghế ngồi một lát, sau đó cậu đứng dậy, đóng máy tính, xuống lầu, đi vào tủ lạnh phòng bếp lấy vài thứ để uống.

Một chỗ ngăn tủ phòng bếp hơi mở ra, băng ghế nhỏ của Đô Đô đặt ở một góc, lúc trước còn lại hơn một nửa gói đường phèn, đã không còn mấy viên. Cảnh Lỗi từ phòng bếp đi ra, Đô Đô đang ngồi trên cái đệm nhỏ chuyên dụng của nhóc trong phòng khách, quần đùi nhỏ màu xanh biếc, cùng với áo T-shirt cùng màu, lộ gần nửa cái bụng phình trắng mịn, hai cánh tay trắng mập đang cầm một tập tranh, cái trán rộng, cái miệng nhỏ hồng nhuận mím chặt, đôi mắt to đen bóng ướt nghiêm túc nhìn chằm chằm tập tranh, ngay cả vịt con đang cạc cạc kêu ở lối vào cũng không động đậy, thật sự là cực kỳ ngoan ngoãn thông minh hiếu học, nhưng mà đầu của em bé trên bìa sách đang hướng xuống dưới.

Hai hàng lông mày rậm của Lỗi nhíu lại, vừa rồi khi xem mail cũng chưa thấy kích động như thế. Cao lớn thân hình bước về phía trước, rút tập tranh ra, ôm lấy mềm bông bông Đô Đô đặt lên trên quầy bar lần trước dùng để phạt nhóc, hai bàn tay to đỡ lấy thân thể béo mập của Đô Đô.

“Có vào phòng bếp không?”

Đô Đô chột dạ khẽ lắc lắc đầu nhỏ.

“Vào phòng bếp để làm gì?”

Đô Đô không trả lời, cũng không lắc đầu. Mắt to nhấp nháy, nhìn anh hai.

“Lần trước ngồi ở chỗ này, là vì sao?”

..... Vẫn là không nói lời nào.

“Há miệng!”

Đô Đô từ từ há to miệng giống hình chữ “A”, đã từng phải đến khoa răng miệng nhi đồng kiểm tra rồi mà. Dù sao miệng cũng không có gì, không sợ.

Cảnh Lỗi cúi xuống, đầu lưỡi ở trong cái miệng nhỏ của Đô Đô quét một vòng, mút vào mấy cái, từ răng đến mặt trên đầu lưỡi đều có nồng đậm ngọt ngào hương vị đường phèn.

“Ngọt quá, anh nếm được vị đường phèn.” Núi cao còn có núi cao hơn, con cáo có gian xảo đến mấy cũng đánh không lại thợ săn. Gian tình của Đô Đô cùng kẹo đã hoàn toàn bại lộ, cái đầu to lập tức cúi xuống, ỉu xìu.

.....

Hôm nay thời tiết sáng sủa, còn chưa tới chín giờ, ánh nắng không quá gắt, vô cùng thích hợp ra ngoài vận động.

Đô Đô cao 89 cm, cân nặng 32 kg, xương cốt phát triển bình thường, rõ ràng thiên về mập mạp, nhiều vận động một chút cũng không có hại. Hấp thụ ánh nắng, đẩy mạnh trao đổi chất, còn có thể phòng chống bệnh còi xương ở trẻ em.

Tuy rằng Đô Đô không có một chút dấu hiệu mắc bệnh này, tuy rằng Đô Đô tuyệt đối không yêu thương gì việc ra ngoài vận động.....

Một thiếu niên anh tuấn cao ráo, một bé trai trắng trẻo mềm mại đáng yêu, phía sau là căn biệt thự màu trắng sang trọng đắt tiền, dưới chân là thảm cỏ xanh mượt, đẹp đến nỗi có thể chụp một bức ảnh quảng cáo cho khu dân cư, nhưng mà một trong hai diễn viên Đô Đô tuyệt đối không vui vẻ gì.

“Đô Đô, chạy mau!”

Giọng nói mạnh mẽ của anh hai thúc giục, nhưng mà quả bóng còn chạy nhanh hơn Đô Đô, nhóc chạy mãi chạy mãi, hai cái chân béo cũng không đủ dùng, lúc chạy trông như quả cầu trắng xọc xanh đang lăn tròn. Đô Đô đã chạy đến đầu dãy mồ hôi, mà anh hai vẫn ở phía sau thúc giục.

Cảnh Lỗi một thân áo T-shirt đen cùng với quần bò đen, ép sát vào thân hình để lộ những đường cong làm người ta vừa thấy chỉ muốn thét chói tai, chân bước từng bước dài, tương đương với Đô Đô chạy ba bước.

Quả bóng cuối cùng cũng chạy tới góc tường, ngừng lại, Đô Đô vươn tay, thở hồng hộc nhặt lên, hai tay ôm được quả bóng, bởi vì quán tính khiến cả người ngã về phía sau. Cảnh Lỗi vẫn đi theo bên cạnh nhóc, chính vì sợ quả thịt cầu này lúc chạy bị ngã sắp xuống, lúc này nhanh nhẹn vươn tay đỡ lấy, tuy rằng cũng chạm xuống mặt cỏ, nhưng mà không có thương tổn chút nào. Đô Đô tựa vào cánh tay anh hai, chống vó ôm quả bóng da nằm trên mặt đất, rất giống con gấu mèo đang nghịch bóng, cũng không bị đau, một chút cũng chưa đựng tới, Cảnh Lỗi khom lưng cúi xuống xem xét tình hình của nhóc.

Đô Đô nằm trên cỏ, trời xanh mây trắng trước mắt bị thay bằng khuôn mặt anh tuấn đẹp trai mà lạnh lùng của anh hai.

“Anh hai, ừm, bụng nhỏ đau!” Đô Đô thở phì phò, ***g ngực kịch liệt đập phồng, giọng nói ngọng ngịu non non đột nhiên la lớn.

Có phải do chạy nhanh quá không, Cảnh Lỗi vội vàng kiểm tra.

Vén áo Đô Đô lên, lấy ngón tay chọc chọc cái bụng trắng như tuyết, dừng một lát. Cảnh Lỗi không phải mắt X quang, nhưng lại có hỏa nhãn kim tinh, lập tức hiểu ra hành động xem thường anh hai của Đô Đô.

“Đứng lên! Chạy thêm một vòng nữa!”

“Anh hai, kê kê đau! Kê kê đau!” Đau đớn của Đô Đô chuyển chỗ thật nhanh nha.

Anh thấy em là đau hông! “Đứng lên! Mới chạy có một vòng!” Cánh tay dùng chút lực, nâng Đô Đô từ trên mặt đất lên.

Reng reng reng, mơ hồ nghe được điện thoại từ phòng khách. Cảnh Lỗi thuận tay nghiêng theo Đô Đô vào nhà nghe.

Vào phòng, tới chỗ để điện thoại, vừa thấy số điện gọi đến, Cảnh Lỗi buông Đô Đô xuống, “Đô Đô nhắc đi.” Cậu biết quả thịt cầu chờ cú điện thoại này lâu rồi.

Đô Đô mới vừa bình ổn hơi thở, nhìn xem anh hai, liền vươn cánh tay mập mạp nhắc ống nghe lên.

“Ừm, a lô.....” Giọng trẻ con non nớt.

“Đô Đô,” Một giọng nữ thân thiết dịu dàng vang lên.

“Mẹ! Mẹ!” Đô Đô kích động nha. Giọng nói nhỏ xíu cũng cao đến nốt tám. Mắt to đen bóng giàn giụa nước mắt sắp tràn ra.

“Đô Đô ngoan, nhớ mẹ không? Hôn hôn bảo bối của mẹ, ở nhà có ngoan không, mẹ rất nhớ con..... Nhớ nghe lời anh hai, mẹ sẽ mua quà cho con.....”

“Mẹ! Mẹ! Ừm, anh hai, anh hai, anh hai! Anh hai bắt!..... Anh hai không cho! Ừm ừm...”

Bắt Đô Đô chạy bộ, cùng với không cho Đô Đô ăn kẹo với xem TV, phải nói cái gì trước đây? Đô Đô quỳnh lên liền nói không rõ ràng. Đầu óc là một đồng đặc sệt, bỏ lỡ thời cơ tổ cáo. Anh hai đã lấy lại ống nghe.

“Alo, bọn con hết thấy đều tốt, dì cứ yên tâm..... Ba đâu..... Hai người cứ chơi vui vẻ..... Không cần, không cần phải trở về gấp, Đô Đô rất ngoan, cả hai cứ chậm rãi du lịch.....”

Ư ư ư, Đô Đô ở một bên xen vào không được, sốt ruột quá nha. Ngắc cái đầu to, liều mạng vươn cánh tay mập mạp, lại thế nào cũng không đủ với đến độ cao ống nghe, mẹ mau trở lại đi mà!

Tín hiệu vẫn không tốt lắm, Tô San ở đầu bên kia nói được mấy câu cũng chỉ có thể cúp máy, biết hai bảo bối ở nhà vẫn tốt là yên tâm rồi.

“Mẹ! Mẹ!.....” Điện thoại đầu kia, đã chỉ còn tiếng đô đô..... Đô Đô lại mất mát.

Bên ngoài ánh mặt trời có chút gắt, Cảnh Lỗi cảm thấy không thích hợp tiếp tục vận động ngoài trời, cũng không bắt Đô Đô chạy bộ nữa, vào phòng Đô Đô lấy quả bóng da nhỏ màu vàng của nhóc, ở trong nhà vẽ một vòng tròn, làm cho nhóc ở trong nhà bắt bóng. Anh hai đếm, bắt đủ số, mới có thể nghỉ ngơi. Trong lúc bắt bóng cho Đô Đô uống một lần nước, còn uống thêm một ly nước trái cây, là anh hai tự mình dùng máy ép hoa quả làm, nước hoa quả tươi, vừa ngọt vừa ngon hơn rất nhiều nước ép mua ngoài.

..... Ngày hôm đó Đô Đô không có cách nào tránh thoát.

Ông mặt trời sắp đi ngủ, bạn nhỏ Đô Đô từ cánh cửa sổ sát đất, ngắm nhìn quang cảnh bầu trời nhuộm vàng tuyệt đẹp, thân hình nhỏ bé có vẻ yên lặng khác thường, thê lương thì cũng chưa tới, bởi vì thân thể tròn vo, không hợp nổi cái không khí kia. Một ngày của Đô Đô vừa kết thúc, không biết mẹ khi nào thì trở về, Đô Đô là điển hình thích tất cả mọi người, chỉ cần ở nhà, ở với ai cũng giống nhau. Nhưng mà cuộc sống hiện tại của nhóc không được tốt lắm, con cá vàng mắt to đang ở trong hang nhả bọt khí, vệt con ở chỗ lỗi vào đang vỗ cánh cạc cạc kêu đều đều sung sướng hơn nhóc.

Anh hai ở đâu, vừa rồi di động của anh hai vang lên, hiện tại đang ở trên lầu nói chuyện.

Đô Đô hận nha, chỉ hận mình không thể hóa thành siêu nhân, cùng anh hai xấu xa quyết đấu một trận, từ nay về sau cùng kẹo và TV sống cuộc sống hạnh phúc không chia lìa.

Chú chim ở trên đồng hồ lại đi ra báo giờ.

Trong phòng khách, Đô Đô mặc quần đùi, cánh tay để trần, giống một quả cầu tròn năng động đứng đó.

Cảnh Lỗi ngồi trên ghế sa lon, nửa ngày cũng không nhúc nhích, một cánh tay chống đầu, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Từ lúc ở trên lầu nghe xong điện thoại vẫn ở tư thế này.

Đô Đô mắt to đảo qua quan sát hồi lâu, rốt cuộc cố lấy dũng khí, vươn đầu ngón tay nhỏ đi ấn TV. TV mở ra, đúng là lúc đang quảng cáo, quảng cáo kia Đô Đô rất quen thuộc, Ultraman bình thường ngay sau đó sẽ xuất hiện trên màn hình, chờ mong làm cho Đô Đô tràn đầy cõi lòng vui sướng.

Anh hai không nói chuyện, Đô Đô nhẹ nhàng di chuyển cơ thể mập mạp,

Mặt trời xuống núi, ánh sáng màu vàng xuyên qua cửa sổ sát đất hắt vào trong phòng, phản chiếu lên ghế sa lon, tạo thành một vòng sáng.

Đô Đô phải ngồi trên cái ghế nhỏ, nếu không gần TV quá, anh hai nhất định lại chú ý!

Tuy rằng hôm nay anh hai có chút là lạ, nhưng vẫn phải cẩn thận mới được.

Cái ghế ở dưới chân anh hai, Đô Đô lết mông nhỏ chậm rãi cùng cẩn thận ngồi lên ghế, sợ anh hai đổi ý thì coi như hết!

TV đang chiếu xen vào quảng cáo mấy cảnh của một bộ phim truyền hình, một cô gái xinh đẹp tóc dài, vẻ mặt đau khổ nói, “Anh yêu em không?” (Kế tiếp, nam diễn viên chính đã yêu người khác chỉ ôm đầu,

yên lặng không nói gì, sau đó đáp “Xin lỗi.....” Sau đó lại là cô gái sử dụng nước mắt tấn công. “Em không muốn nghe lời xin lỗi.....”) đoạn phim quen thuộc như thế, nam nữ si tình, cảm động lòng người, trăm lần cũng không chán.

“Ừm, anh yêu em.” Đô Đô cái cổ nhỏ đỡ cái đầu to, bập bẹ nói tiếp.

“Em yêu ai?” Cảnh Lỗi bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, làm Đô Đô hoảng sợ!

“Ừm, ừm..... Yêu anh hai! Đô Đô yêu anh hai!”

Khí phách ơi khí phách, vì Ultraman liền toàn bộ vứt bỏ. Cảnh Lỗi không nói nữa, chỉ vươn tay đem cả Đô Đô lẫn ghế nhỏ lùi về phía sau một chút, sau đó lại im lặng ngồi như cũ. Đô Đô cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, mắt to tập trung, đảo qua nhìn chằm chằm TV. Nhạc điệu làm cho Đô Đô nhiệt huyết sôi trào vang lên, nhóc lập tức hết sức chăm chú, ngồi thẳng người lên. Ở nhà trẻ cũng chưa bao giờ ngồi thẳng như vậy. Vài ngày không gặp Ultraman, Đô Đô cảm thấy thiếu quá, mắt cũng không nỡ nhắm, nhìn đến chỗ phấn khích, hai tay nhỏ bé vịn vào đùi anh hai làm như tay tựa sô pha.....

Mặc kệ thế nào, hôm nay đối với Đô Đô mà nói, là ngày hạnh phúc nhất từ hồi mẹ và Cảnh ba ba đi du lịch tới nay, bởi vì ăn được đường rồi, tuy rằng vẫn là trộm ăn, TV cũng xem được, tuy rằng là mang theo can đảm cùng anh hai xem.

Hôm nay, đối với Cảnh Lỗi mà nói, là một ngày mê mang, bởi vì cậu nhận được lời tỏ tình từ một người con trai.....

Ban đêm, Đô Đô đắp chăn nhỏ, say sưa ngủ, vô cùng ngon giấc. Cái miệng nhỏ chu lên, ***g ngực phập phồng, cánh tay tròn vo cùng chân nhỏ duỗi thẳng, giống con gấu nhỏ không có đuôi, vô cùng xinh đẹp. Cảnh Lỗi lấy tay gối đầu, hai mắt sáng ngời vẫn lẳng lặng nhìn Đô Đô, cậu mất ngủ.....

7. Chương 7: Đô Đô Bị Đánh

Căn phòng sáng sủa thoải mái, bố trí đơn giản hợp lý, làm cho không gian như rộng lớn hơn, chiếc giường mềm mại, ra giường màu vàng nhạt, mới vừa giặt xong, bé trai trần truồng, thiếu niên chỉ mặc underwear nửa thân trên để trần. Mùi sữa tắm thơm ngát thoang thoảng kết hợp với cơ thể tuyệt đẹp, một người đường nét góc cạnh, một người mềm mại mập mập, làm cho người ta muốn động tay động chân, thêm thuồng, ngay cả không khí cũng như phảng phất nhiều màu sắc rực rỡ bồng bềnh.

“Đô Đô ngủ đi.” Cảnh Lỗi dịu dàng hôn lên mặt Đô Đô, ôm nhóc đi ngủ. Ôm một quả thịt cầu mềm nhũn ngủ, cảm giác thật thích, Cảnh Lỗi rốt cuộc có thể hiểu vì sao rất nhiều người thích ôm mấy thứ đồ bông đi ngủ.

Nhưng mà, Đô Đô không hề buồn ngủ, đôi mắt to đen láy liên tục nhấp nháy. Lúc trước anh hai bận nấu cơm, nhóc ngồi chơi mãi rồi ngủ mất, Cảnh Lỗi chờ nhóc ngủ một chút mới đánh thức dậy ăn cơm. Hiện tại lại bắt nhóc ngủ, làm sao mà ngủ được. Nghe tiếng thở của Cảnh Lỗi dần dần ổn định, Đô Đô nhẹ nhàng hoạt động thân thể mập mập, từ từ xuống giường, đi chân đất, nào dám đi dép vì sợ ra tiếng, thật mềm cách âm tốt nhất.

Đi tìm vịt con chơi vậy.....

Cảnh Lỗi chính là vừa mới đi vào giấc ngủ, vẫn chưa hoàn toàn ngủ say, trong lúc mơ màng cảm giác trong lòng trống trải, sờ sờ, quả thực trống không.

Mở mắt ra, liền nhìn thấy bóng dáng nhỏ trần truồng đang rón ra rón rén, muốn trốn ra ngoài cửa.

“Đô Đô! Làm gì đấy!”

Thân hình nhỏ sợ tới mức lập tức run rẩy.

Cảnh Lỗi nhảy xuống, túm lấy tên trốn giường nhỏ bé ngay tại chỗ. Thuận tiện khóa cửa lại, hoàn toàn chặn đứt đường lui của Đô Đô.

Ném Đô Đô lên giường, vỗ hai cái tượng trưng lên cái mông nhỏ trơn láng tròn tròn.

“Ngủ!”

“Anh hai, không được ngủ, không được ngủ.”

“Không ngủ được cũng phải ngủ!” Cảnh Lỗi đôi khi cũng thực bá đạo, giống hiện tại chính là phong cách phát xít, không bàn luận dân chủ, rất cứng rắn.

Lại mơ màng ngủ, được khoảng mười phút, cảm giác trên giường ít đi cái gì, suy nghĩ một chút liền tỉnh. Đập vào mắt là, Đô Đô mông trần ngồi trên sàn nhà, đang tiến hành nghệ thuật tạo hình trên thân thể, khắp người đều là các đường nét bút màu, xanh đỏ tím vàng, sắp thành em bé trên bảng quảng cáo hoa bảy màu. Cánh tay mập đang cầm một chiếc bút màu đỏ vẽ hình ông mặt trời lên rốn. Uốn bụng nhỏ, lấy cái rốn làm tâm, vẽ một đường tròn xung quanh, đang rất hăng say vẽ tranh, có một tia của ông mặt trời quá dài, kéo đến tận kê kê. Là bút màu buổi sáng cậu làm mỹ công, phản ứng đầu tiên của Cảnh Lỗi quyết không phải là lại sinh ra một nhà nghệ thuật tạo hình trên thân thể trẻ tuổi gì đó, mà là đứa nhóc này sao lại đáng đánh như vậy! Bỏ đi, nó không trực tiếp vẽ trên người mình, đã là biết chừng mực. Việc này cũng không thể toàn bộ trách Đô Đô, nhóc quả thật không buồn ngủ, mỗi một bận nhỏ đều đã từng trải qua việc bị bắt ngủ trưa, quả thật không vui vẻ chút nào.

Ngừng bút, Đô Đô đang thưởng thức kiệt tác của mình, cảm thấy được không thích hợp, vừa nhìn lên lại thấy anh hai hư đang nhìn chăm chăm, tay run lên bút cũng rớt. Một bóng dáng thật lớn xông về phía Đô Đô, lại bị ném vào phòng tắm, lại bị tắm sạch một lần, trong quá trình này, Đô Đô vẫn lằm bằm, ý đồ phản kháng, nhưng mà chống cự không nổi quyết tâm của Cảnh Lỗi, tức giận thì tức giận, lúc dùng vòi hoa sen giúp Đô Đô tắm rửa động tác vẫn rất nhẹ nhàng.

Ôm Đô Đô tắm rửa sạch sẽ đi ra, tất cả những đồ trong phòng có thể dùng để Đô Đô chơi đều cho vào tủ quần áo khóa kĩ. Đô Đô không thể làm gì ở trên giường đập hai cái chân nhỏ, lặn qua lộn lại, như chiếc kén sâu lắc lư trên cây, không thể di chuyển được.

.....

Cảnh Lỗi nằm ở trên giường, tứ chi thon dài duỗi thẳng, khuôn mặt góc cạnh tiêu chuẩn, mắt không mở, vậy nhưng vẫn toát ra một loại khí chất phách nhập lòng người, như là một bức tranh Hy Lạp, làn da màu đồng khỏe khoắn căng mịn, dưới ánh sáng mờ ảo trong phòng như ánh lên màu mật ong, những đường cong cơ thể cường tráng đã không còn chỉ là đại biểu cho sự khỏe khắn của thiếu niên, cũng đã gắn với sự gợi cảm của người đàn ông trưởng thành, chứa đựng một loại sức mạnh nguyên sơ nào đó..... Nhưng mà bức tranh này vẫn không thể hoàn thành, bị một sinh vật tròn vo phá hủy, chính là quả cầu trắng trẻo Đô Đô đang đứng ở trên giường khoe bảo.

Bức tranh trường phái tả thực phối hợp với bức ảnh hoạt họa đáng yêu, hiển nhiên không thể nào phù hợp nổi.

“Anh hai, em có vú nhỏ” Đầu ngón tay mập chỉ vào hai cái chấm nhỏ hồng hồng trên ngực.

Hừ, khoe vú làm chi.

“Anh hai, em có cái rốn.....” Bàn tay nhỏ sờ cái rốn lồi trên bụng.

Hừ, ai không có chứ.

“Anh hai, em có kê kê.....” Hai cánh tay thò xuống, lắc lắc cái eo mập, kê kê nhỏ cũng đi theo lắc qua lắc lại.

Hừm, lớn hơn của em nhiều.

.....

“Nằm yên! Ngủ đi!” Cảnh Lỗi rút cuộc mở mắt ra, vươn cánh tay dài cường tráng, kéo lấy cậu nhóc trần truồng không ngoan đang cố sức quàng cái khăn buộc quanh cổ, muốn giả dạng siêu nhân, giữ chặt thân thể trắng trẻo mập mạp buộc nhóc nằm yên.

“Anh hai, chơi với em.....” Giọng nói khe khẽ đáng thương, chỉ còn kém mông nhỏ dài thêm cái đuôi vẫy vẫy. Cảnh Lỗi mềm lòng.

“Khách khách khách..... Hi hi hi.....” Tiếng cười giòn tan non nớt, nghe như cực kỳ hưng phấn.

Hai bàn tay to vuốt ve cái bụng mềm mại trơn bóng của Đô Đô, đang cù, Đô Đô giống con gà con bị bắt cười khách khách không ngừng. Cảnh Lỗi đùa mãi không khỏi tâm tình hừng khởi. Tiếp tục cù, Đô Đô vừa tránh né cánh tay đang vươn qua, vừa bị bắt cười, nước miếng đều chảy ra, cảm nhỏ ẩm ướt. Cảnh Lỗi lúc này mới cười ngừng tay, lấy cái khăn trên tủ đầu giường lau nước miếng cho nhóc.

“Chơi vui rồi chứ hả?”

Chơi vui? Sao có thể là chơi vui, Đô Đô sợ nhất buồn, cười đến toàn thân đều mỏi.

Đô Đô thực tức giận! Đô Đô muốn báo thù! Tiểu vũ trụ Đô Đô bùng nổ.....

“Ngủ đi.” Đắp một lớp chăn mỏng cho hai người, Cảnh Lỗi rất nhanh ngủ lại, cậu thế nhưng lại ngủ thật sự an tâm. Trong lúc mơ màng bắt đầu cảm giác chỗ nào đó buồn buồn, tê tê, tiếp theo có chút hơi đau, kích thích đến nỗi đầu óc mơ màng cũng bắt đầu tỉnh, nghiêng người lại không thấy gì, cảm giác trên giường cũng không thiếu cái gì, lười mở mắt tiếp tục ngủ, ngủ mãi, trên người chỗ nào đó lại buồn buồn tê tê hơi đau.

Nhìn Cảnh Lỗi mơ màng, đôi lông mày rậm không thoải mái giật giật, đang dùng răng cắn hông Cảnh Lỗi, Đô Đô vội vàng nhả cái miệng nhỏ ra, mắt to đen bóng đề phòng nhìn Cảnh Lỗi, thấy cậu không tỉnh lại mới yên tâm. Trên ***g ngực trơn láng trắng kiện của Lỗi có ba, bốn dấu răng nhỏ, hồng hồng, giống như bị một con muỗi khổng lồ cắn.

Tiểu vũ trụ Đô Đô năng lượng còn chưa giải phóng hết.

Tiếp tục cắn!

Trên người lại truyền đến cảm giác hơi đau, như là muỗi, thật đáng ghét. “Bốp” vỗ một cái thật mạnh, hình như không đánh đến người mình, cũng không phải đánh khoảng không, thật sự đã đánh xuống, thịt mềm, trơn láng, cảm giác rất dễ chịu.

“Oa” Đô Đô lập tức há miệng, oa oa khóc lên. Cảnh Lỗi nghe tiếng vội vàng mở mắt, Đô Đô đang gục vào ngực cậu khóc nức nở, làn da trắng như tuyết sau lưng, đỏ ửng một mảnh, hẳn rõ năm ngón tay, lực đánh kinh người, chiếu trên làn da mềm mại, nhìn mà đau lòng.

Cảnh Lỗi ngây người một giây, mới hồi phục tinh thần, vội vàng xem xét, năm dấu hằn phía sau lưng cho dù không cố ý cũng hẳn thật rõ ràng. Từng cái ngón tay đều in rõ, nhìn xem trong lòng Cảnh Lỗi dường như cũng đau đớn theo.

Sẽ không đánh đến bị nội thương đi? Lỗi trước kia ở trường từng được ví như Hàng Long Thập Bát Chưởng, có thể thấy được uy lực mười phần, nghĩ đến đây, trán tỉnh cao ngạo lạnh lùng Lỗi đại hiệp lập tức hết hồn, lo lắng muốn chết. Vội di chuyển Đô Đô để kiểm tra. May mắn, may mắn, Đô Đô thật quá nhiều, xung lượng có được cũng đủ để giảm lực, không có thương tổn đến nội tạng, cũng không có tình huống gãy xương nguy hiểm, chỉ là đơn thuần bị thương ngoài da thôi. Cảnh Lỗi hơi yên tâm, vội đi tìm thuốc, nhưng mà thuốc mỡ không có, thuốc trị bách bệnh tăng lực cũng không có, được xưng lập tức giảm đau hết xưng các loại bảo bối ngọc cơ tán cũng không chỗ thỉnh cầu, không có biện pháp, Đô Đô chỉ có thể chờ đợi.

Dễ thế nào cũng không được, Đô Đô rất đau, cũng quá thương tâm, toàn bộ cơ thể bé nhỏ gục xuống giường, đầu to chôn vào ra giường mềm mại, khóc lên là không dứt. Tấm lưng trần vừa đỏ vừa xưng, thời khắc nhắc nhở Cảnh Lỗi nhất thời xúc động phạm vào hung ác. Luôn luôn chủ kiến hơn người gặp chuyện trầm ổn Cảnh Lỗi cũng trợn tròn mắt, tuy rằng cậu một lòng nghĩ muốn dạy bảo tốt Đô Đô, nhưng là thế nào cũng không nghĩ đánh nhóc, cũng là không nỡ đánh không nỡ mắng, lúc này lại đánh đau như vậy, tuy nói là vô tình, nhưng thương tổn đã là thật. Sợ nhóc buồn, nghĩ muốn lật thân thể nhóc lên, Đô Đô chết sống không cho, vặn vẹo cơ thể giãy giụa, lại khóc lớn hơn nữa. Cảnh Lỗi sợ nhóc càng khóc càng nhiều, thấy thể đành bắt đắc dĩ từ bỏ, tâm tình cũng rối bời.

Khóc thêm một chút rồi ngủ mất, Cảnh Lỗi mới dám nhẹ nhàng lật người nhóc lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đô Đô đỏ lên vì khóc, cái mũi nhỏ cũng đỏ, mặt đầy nước mắt nước mũi, làn da non mềm còn khê co rúm lại. Cảnh Lỗi lấy khăn ướt cẩn thận lau, đắp chăn cẩn thận, Đô Đô vừa ngủ vừa khê thút thít, Cảnh Lỗi ngồi ở trên giường ngược lại hoàn toàn không buồn ngủ.

8. Chương 8: Một Ngày Hạnh Phúc

Hôm nay, trời trong nắng ấm, rất thích hợp ra ngoài.

Đôi dép xăng đan của Đô Đô đang giẫm lên chần song cửa, cái áo T-shirt sọc xanh trắng, phía trên in hình một chú cá voi đang phun nước, lộ ra một nửa cánh tay trắng mịn, phía dưới là quần đùi vàng nhạt, để lộ đôi chân mập mạp.

Lần này không phải là mê mang nhìn về phía xa xa, lần này là đang chờ anh hai, hôm nay anh hai muốn dẫn Đô Đô đi ra ngoài mua đồ ăn, Đô Đô đã một tuần chưa được ra ngoài, giống chú chim nhỏ bị giam, thân thể cùng tâm hồn đều rất vui sướng. Cái miệng nhỏ nhắn khe khẽ hát, đương nhiên cũng không ai nghe hiểu hát cái gì, hai tay nhỏ bé bám chặt chần song, cái chân cũng không nhàn rỗi, đập lên đập xuống chần song chơi.

Từ lần lỡ tay đánh Đô Đô, Đô Đô thì không sao, người khác vết sẹo biến mất là quên, nhóc là một khi hết đau liền quên, nhưng thật ra Cảnh Lỗi vẫn có chút hồn bay phách lạc. Giống hôm nay hai người mặc quần áo tử tế, ra cửa, lại quên cái gì, vội vàng trở lại trong phòng, Đô Đô ở bên ngoài chờ anh hai đi ra.

Anh hai đang làm cái gì? Lấy tiền à, không lấy tiền. Đô Đô có xinh đẹp đáng yêu, anh hai có tuần tú bất phàm, cũng không có thể quít nợ đi mua đồ về sau truyền ra, thể diện của Cảnh ba ba và Tô mẹ đều mất hết, mặt mũi anh hai cũng mất hết, cả nhà không sợ mất mặt nhất là Đô Đô.

Cảnh Lỗi cầm ví, mau chóng chạy ra, chiếc quần màu đen bao lấy đôi chân dài, hơi lộ ra nửa đoạn thắt lưng đen, tấm lưng với đường cong khỏe khắn đầy sức sống, pha trộn giữa nét thiếu niên ngây ngô cùng với người đàn ông thành thực, quyến rũ, lực sát thương rất mạnh.

Bọn họ phải cùng đi siêu thị mua đồ. Cảnh Lỗi bước chân lớn, Đô Đô chạy cũng theo không kịp, Cảnh Lỗi đành phải ôm Đô Đô béo đi.

Ga ra còn có một chiếc xe, nhưng anh hai chưa đủ mười tám tuổi, không thể đi. Đi xe đạp leo núi, phía sau không có chỗ ngồi, lại không mang Đô Đô theo được, mà nếu có chỗ anh hai cũng không yên tâm, sợ đang đi quay đầu lại, lỡ đâu không thấy người. Chỉ có thể đi bộ.

Chưa ra khu nhà, gặp ba của Ny Ny, nhà bọn họ có thêm một em bé, ba Ny Ny gặp ai đều vui vẻ, hưng phấn chào hỏi Cảnh Lỗi, còn đùa Đô Đô, nhéo cái má Đô Đô.

Tới cổng, khu dân cư sa hoa đầy đủ hệ thống bảo an không cần nghi ngờ.

Trực ở cổng chính là chú Lưu bảo vệ, chưa đầy ba mươi, vẻ ngoài bình thường. Là người bạn tốt một phần tư của Đô Đô, bởi vì ba phần tư thời gian còn lại chú Lưu đều bận. Những điểm giống giữa hai người, mập mạp, thích đồ ngọt.

“Chú! Chú ơi!” Đô Đô ở thật xa đã gọi, vốn là kêu chú Lưu, nhưng là Đô Đô luôn bớt xén nguyên vật liệu, mỗi lần gọi đều chỉ gọi chú.

“A!” Chú Lưu cũng ở thật xa đã đáp lời, vài ngày không gặp Đô Đô, cũng vui vẻ như nở hoa.”Đô Đô!.....”

Hai người thật cứ như là thân nhân lâu năm chưa gặp.

Anh hai không biết tại sao lại không vui, “Chúng ta bị muộn rồi, chào chú Lưu đi.” Nói xong một bàn tay nắm cánh tay mập mạp của Đô Đô, vẫy vẫy vài cái về phía chú Lưu, vội vã bước nhanh hơn.

Đi bộ chừng mười mấy phút đồng hồ, đã tới siêu thị. Hàng hóa đầy đủ, bày ra trước mắt.

Khu rau củ, Cảnh Lỗi thuộc loại hình đứng ở đâu cũng thu hút ánh mắt, thân hình khỏe đẹp, khí chất vượt trội, trong một đám các bà nội trợ, chen vào một anh chàng đẹp trai cùng một cậu nhóc đáng yêu, thật sự là rất bắt mắt. Cảnh Lỗi bận bịu chọn rau củ, lại sợ Đô Đô thấp bé, để ở dưới chân đi lạc mất, Đô Đô không muốn ngồi trên xe đẩy, giống như hàng hóa bị đẩy đi, anh hai vì bận tâm chút tự tôn nhỏ này của nhóc, chỉ có thể một tay ôm Đô Đô một tay đẩy xe. Đô Đô tựa lên vai anh hai, đứng cao nhìn xa, ngắm nhìn những chiếc túi màu sắc rực rỡ ở khu đồ ăn vặt đối diện chảy nước miếng.

Rau chọn xong rồi, lại mua cá, thịt cùng hoa quả.

Sau đó đi tới khu đồ dùng hàng ngày, Đô Đô vẫn lắc lắc cái cổ ngóng nhìn khu đồ ăn vặt, anh hai lại phải ra tay kéo cái cổ của nhóc quay lại đây. Đây là mấy thứ thực phẩm nhiều chất béo cộng với độc hại, ăn vào hại người không ích lợi gì hết.

Ở khu đồ dùng hàng ngày, anh hai chọn bàn chải đánh răng, mua mấy cái người lớn cùng trẻ em, ba tháng đổi một lần, anh hai quy định một tháng đổi một lần.

Cảnh Lỗi lại lấy mấy cái quần lót, chọn đúng cỡ, toàn bộ ném lên xe đẩy. Không có gì để ngắm, Đô Đô mất to lại nhìn chăm chăm hình người mẫu nam trên bao bì quần lót, căn bản thân hình không đẹp bằng anh hai. Đô Đô chút thương thức ấy cũng là phải có. Lúc này anh hai đẹp trai của nhóc, đang ngắm nhìn thân hình nhỏ của Đô Đô, cầm mấy cái quần lót cậu cảm thấy Đô Đô có thể mặc cũng ném lên xe, mua cỡ lớn cũng không sao, để lại về sau mặc.

..... Hai người ở siêu thị đi một vòng, nên mua đều mua xong rồi, lúc này mới đi về phía quầy thu ngân.

Lúc tính tiền, tủ lạnh trước quầy đặt đủ loại kiểu dáng kem hiển nhiên h mất hồn phách của Đô Đô. Đôi mắt to đen bóng long lanh, đều sắp hóa thành nước rồi. Kẹo trong nhà còn có, bị anh hai khóa mất, mỗi ngày còn có thể thấy tuy rằng không thể ăn, nhưng kem, nhóc đã nhiều ngày không thấy được cũng chưa ăn tới rồi! Thế này đã phá vỡ kỉ lục của Đô Đô rồi. Đời người đối với Đô Đô là cái gì? Rất đơn giản, hôm nay có kem ăn đúng là hạnh phúc nhất! Không có chính là bi thảm nhất!

Hai bàn tay nhỏ của Đô Đô dính chặt lên mặt tủ lạnh, thiếu chút nữa cũng dí cả mặt lên, hận không thể chui luôn vào bên trong.

Nhìn cái dáng nhỏ đáng thương của Đô Đô, Cảnh Lỗi cảm thấy vừa tức giận vừa mất mặt lại vừa đau lòng.

Được rồi, được rồi, Đô Đô chịu một cái đập kia sao có thể uống công, anh hai rút cuộc gạt đầu.

Cuộc đời Đô Đô xem như viên mãn.

Từ lúc kem được lấy ra rồi đặt vào trong túi bóng, ánh mắt Đô Đô một tắc cũng không dời, sớm đã vươn tay, muốn tự mình cầm, Cảnh Lỗi liền theo nhóc. Anh hai dưới ánh nhìn chăm chú của chị thu ngân đang đỏ mặt, mang theo một túi to đầy thứ, ôm một quả thịt cầu, đi ra siêu thị.

May mắn anh hai thể lực hơn người, loại sức nặng này cũng không phải đùa.

Về đến nhà, Đô Đô hay tay vẫn ôm kem, đều tê cứng rồi, bàn tay nhỏ cũng lạnh như băng.

“Cơm nước xong mới được ăn.” Đô Đô không muốn cũng không được, anh hai không cho phân trần cầm lấy túi, lấy kem ra, cho vào tủ lạnh.

Đô Đô đứng đó, không nhúc nhích nhìn chăm chăm tủ lạnh, giống như sợ tủ lạnh ăn vụng kem của nhóc.

Đô Đô thương nhớ kem, lại biết anh hai nói là làm, nhìn bên ngoài mặt trời chói chang, chỉ có thể ngóng trông tới bữa cơm tối.

Một bóng dáng nhỏ xuất hiện trước cửa nhà Đô Đô, một cô bé gái, mặc váy màu trắng, đeo một chiếc kẹp tóc màu sắc rực rỡ, Ny Ny hôm nay biến thành một đại mỹ nữ trong sáng. Ba, bà nội, bà ngoại đều bận chăm sóc mẹ cùng em trai, không ai để ý cô nhóc. Một mình một người quậy phá rất vui vẻ, thử đi thử lại một giường quần áo, rốt cuộc lấy hình tượng như vậy xuất hiện trước cửa nhà Đô Đô. “Đô Đô.....” Giọng bé gái lạnh lạnh.

Đô Đô đang ở lối vào xem vịt con, dốc lòng chờ đợi bữa tối, nghe thấy tiếng gọi quay lại nhìn bóng dáng nhỏ bên ngoài chấn song cửa, lập tức chạy ra.

Cảnh Lỗi vừa sắp xếp đồ mua ở siêu thị vào tủ lạnh, vừa lúc nhìn thấy Đô Đô đứng ở hàng rào, nhóc mập cùng cô bạn đang thủ thủ bàn về vịt con. Thân hình nhỏ tròn vo làm bộ dạng hết sức chật vật, ôm vịt con ngã trái ngã phải vào nhà, vịt con ai oán kêu cạc cạc. Cảnh Lỗi lập tức bước đến tiếp nhận, không cần tốn nhiều sức đem vịt con thả lại chỗ cũ, sau đó tìm Đô Đô hỏi vừa nãy là đang làm cái gì.

“Đem cho Ny Ny xem! Anh hai, Ny Ny nói tiểu áp áp [tên của vịt con] đang trưởng thành!” Đô Đô về mặt hưng phấn, cánh tay nhỏ bé khoa múa loạn xạ.

“Ừ.” Anh hai đáp, nhớ tới vệt con của Đô Đô là do Ny Ny tặng cho.

Vệt con lớn rất nhanh, thời gian gần đây nặng thêm một kí, bởi vì Đô Đô mỗi ngày đều quan sát đường nhiên là không nhận ra được.

“Ny Ny đâu rồi?”

“Về rồi.”

“Em như thế nào không mời bạn vào nhà chơi?” Cảnh Lỗi hỏi, nhìn hai đứa đứng ở hàng rào nói chuyện, chẳng khác gì như đi thăm tù.

“Anh Hai, Ny Ny muốn ăn cơm!” (ghi chú lời nói của Ny Ny: con gái không thể tùy tiện như con trai, con gái là phải rụt rè ...) Cảnh Lỗi ừ một tiếng, xem ra là Ny Ny phải về nhà ăn cơm. Chính mình cũng nên chuẩn bị cơm chiều.

...

Sắp tới giờ ăn, nằm dài trên bàn cơm, chờ anh hai xới cơm, dọn đồ ăn sắp xếp trên bàn xong, tìm cho Đô Đô một cái khăn thật lớn, rồi hai người bắt đầu ăn cơm.

Đồ ăn hôm nay có món rau trộn, rau trộn chung với hoa lan tây, Cảnh Lỗi lên mạng trong lúc vô tình biết được hoa lan tây có thể phòng ngừa cảm cúm, hôm nay trong siêu thị đột nhiên thấy liền thuận tiện mua đem về nhà, chính là phải chế biến như thế nào, Cảnh Lỗi hoàn toàn không biết. (phòng ngừa cảm cúm? Gớm, anh là là phải phòng ngừa sự khó tính mới đúng.)

Gắp một đĩa, anh hai đầu tiên cắn một ngụm, liền cau mày phun ra, cảm thấy hương vị khi ăn sống không thể nào nuốt nổi, liền bỏ vào trong nước luộc một lần, rồi cắt chân giò hun khói cùng một ít tiêu xanh bỏ vào, nêm nếm gia vị cùng ăn với rau trộn, nhìn hơi giống với cơm Tây, hoa lan tây xanh biếc giòn tan hoà với một ít tiêu xanh cùng với chân giò hun khói hồng hồng, thoạt nhìn thật ngon, cũng không biết hương vị như thế nào.

Đồ ăn vặt của Đô Đô đều bị anh hai tịch thu, cho nên đến lúc ăn cơm tự nhiên sẽ ăn được rất nhiều.

“Ăn ngon không?” Nhìn Đô Đô đang ăn món rau trộn, Cảnh Lỗi tò mò hỏi.

“Ăn.” Đô Đô trí não có giới hạn, một chút không hề phát hiện anh hai đầy quyền lực luôn tự tin bây giờ có chút lo lắng.

Đô Đô dùng muỗng nhỏ từng chút từng chút ăn, nhưng lựa tiêu xanh bỏ ra một bên.

“Đô Đô, vì sao không ăn tiêu xanh?” Đô Đô trước kia không hề có thói quen này, Cảnh Lỗi không cho phép Đô Đô ở trước mặt mình sinh ra tật xấu.

“Tiêu xanh đắng, đắng ...” “Đắng mới tốt!” Anh hai một lời chặn đứng lời phản bác của Đô Đô, chính là phải ăn sống mới tốt, nấu chín vi-ta-min đều mất hết.

Sau khi cơm nước xong là có thể ăn kem, Đô Đô nghĩ tới việc này, liền không suy nghĩ bàn tay mập mập nhanh chóng cầm muỗng múc tiêu xanh, bỏ vào miệng.

...

Cơm chiều rốt cuộc cũng trôi qua, trong phòng bếp một lớn một nhỏ, Đô Đô thì đang nhìn chăm chăm vào tủ lạnh to, anh hai thì đang ép dưa hấu, nước hồng hồng, ngọt ngọt. Còn một nửa, anh hai bỏ phần vỏ, cắt thành từng khối, loại hết hạt đen, để trong chén nhỏ, cho Đô Đô ăn.

Theo lý luận của Cảnh Lỗi, bây giờ để cho Đô Đô ăn kem- thứ không có dinh dưỡng đó thì chắc chắn những thứ dinh dưỡng này sẽ bị bỏ qua, vì vậy những thứ đó sẽ là món cuối cùng.

Vì vậy, kem của Đô Đô bị anh hai xếp vào hàng chót.

.....

Buổi tối, thời khắc quan trọng cuối cùng cũng đến. Đô Đô giơ hai cánh tay béo tròn lên cao, tiếp nhận ly kem trong tay anh hai, cái loại biểu tình kính trọng như gặp thần thánh khiến cho Cảnh Lỗi dở khóc dở cười.

Trong phòng khách, anh hai ngồi trên ghế sa lon xem tin tức trên TV, Đô Đô ngồi ở ghế nhỏ của mình chăm chú nhìn ly kem, cái đầu cúi xuống, bàn tay cầm cái muỗng, há miệng nhỏ ra, hương vị trái bơ béo ngọt xông lên não. Lạnh lạnh, ngọt ngào, quả thực ngọt đến nỗi Đô Đô cảm nhận được hạnh phúc của mình chính là giây phút này.

.....

Buổi tối, trong phòng của anh hai.

Đô Đô nằm trên giường lớn, chơi mô hình siêu nhân, trong miệng lầm bầm “keng keng” không biết nói cái gì, chỉ mặc một chiếc quần đùi, cái bụng nhỏ tròn vo lộ hết ra ngoài.

Cảnh Lỗi viết tài liệu được một lúc, đóng máy tính, cũng chuẩn bị đi ngủ.

Nằm trên giường, Cảnh Lỗi bắt đầu sầu lo, có phải là tiêu hóa không tốt hay không, sao bụng này quá lớn. Cảnh Lỗi đặt tay trên bụng nhỏ nhẹ nhàng vuốt.

“Không sờ, anh hai, trong bụng em có tiểu bảo bảo, sờ sờ không tốt cho cục cưng!”

Tiểu bảo bảo? Sờ không tốt cho cục cưng? lại nhìn bộ dáng nghiêm trọng của Đô Đô, này còn chưa ngủ mà sao nói sáng được?

“Không tốt cho cục cưng?” Cảnh Lỗi vươn bàn tay ra nhân cơ hội đem mô hình siêu nhân cất đi.

“Ăn tiêu xanh sinh cục cưng.”

“Tiêu xanh?!”

“ân ... Ny Ny, mẹ của Ny Ny ăn tiêu xanh sinh cục cưng.”

Cảnh Lỗi cảm thấy một trận rét lạnh, không cần hỏi, xem ra lại là theo cô bé Ny Ny kia học được những điều vớ vẩn.

“Anh hai cũng ăn tiêu xanh, sao anh hai không có chuyện gì hết? Trước kia Đô Đô cũng ăn qua tiêu xanh như thế nào cũng không sinh ra cục cưng?”

Cảnh Lỗi không chút lưu tình đập tan giấc mơ viễn vông của Đô Đô.

Này vấn đề này đối với Đô Đô mà nói rất phức tạp, dĩ nhiên không trả lời được, nhưng sao lại có cảm giác, trong bụng quả thật có tiểu bảo bảo nha.

Cảnh Lỗi cũng không thêm tranh cãi nữa, đắp cho Đô Đô cái chăn nhỏ, chuẩn bị tắt đèn ngủ.

Đô Đô hôm nay ăn nhiều kem, bắt đầu lải nhải không ngừng.

“Ân, phải gọi là mẹ Đô Đô, em sẽ trông nom bọn nhỏ, nghe lời, cho kẹo! Không nghe lời, không cho ăn kẹo!” Cái miệng nhỏ nhắn nói không ngừng, cánh tay bé mập mập cũng khoa múa loạn xạ, ngay cả chân thật cũng hưng phấn đá tới đá lui.

Cảnh Lỗi nghĩ thầm, thôi đi, em trông nom một đứa-giống-em thì cái nhà này sẽ tan hoang mất, nghe giọng nói giống như không chỉ sinh một cục cưng, không thể nào tưởng tượng nổi cho Đô Đô trông nom một đám nhóc sẽ ra sao.

“Sẽ cho ba mẹ một đứa, cho Ny Ny một đứa ...”

Đô Đô lại lảm nhảm nửa ngày, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, hai tay muốn ôm lấy chân thật là chặt vật nha, bởi vì chương ngại vật là cái bụng quá lớn, thật không nghĩ tới, đã thử hai lần, không thành công, đành phải từ bỏ.

“Anh hai” Sau khi nói xong lại ừ hai tiếng, “anh hai cho em ăn kẹo, em sẽ cho anh hai một đứa.”

Ngồi dậy nhìn Đô Đô, có mười phần lo lắng,

Người ta do có bầu, còn quả cầu này là do lười vận động nên bụng lớn.

Rất giống với vị đại ca xã hội đen nha, bộ dáng chiếm lợi thế trong đàm phán. Nhưng khác với người ta là ngồi đàm phán, còn Đô Đô thì nằm đàm phán.

Về mặt Cảnh Lỗi khó chịu, đứa nhỏ còn không có sinh, vậy mà hứa cho người này cho người khác.

“Tổng cộng là bao nhiêu?” Cảnh Lỗi sờ sờ cái bụng nhỏ của Đô Đô, bị anh hai hỏi, Đô Đô mở to đôi mắt, nằm ở trên giường, bối rối nhìn anh hai.

“Ba mẹ một đứa, anh hai một đứa, Ny Ny một đứa, tổng cộng là mấy đứa?” Cảnh Lỗi kiên nhẫn dạy đứa ngốc này cách cộng.

“Àn, ba mẹ một đứa, anh hai một đứa, ờ, Ny Ny một đứa, vậy tổng cộng là mấy đứa đây?” Đô Đô ngơ ngác.

Cảnh Lỗi kiên nhẫn “Anh hai hỏi em! Vậy tổng cộng là bao nhiêu?” Nói xong, nắm tay bàn tay mập mạp của Đô Đô, làm cho bàn tay nhỏ xòe ra tập đếm

“ba mẹ một đứa!” Giơ một ngón tay út lên, “anh hai một đứa!”, lại giơ ngón tay kế tiếp, “Ny Ny một đứa!” Thêm một ngón tay nữa, “tổng cộng là bao nhiêu?”

Đô Đô mở mắt to nhìn anh hai, vẫn không nhúc nhích, nhìn ngón tay nhỏ giơ thẳng lên của mình, cuối cùng là bao nhiêu đây?

“một hai ba....” Anh hai cuối cùng cũng đếm đủ.

“ba đứa!”

“đúng rồi! Ngoan, Đô Đô thật thông minh, ngủ đi!” Cảnh Lỗi hôn Đô Đô một cái, đắp chăn kỹ, thở dài, này như vậy thì tương lai phải làm sao đây.

Ngày mai quyết định ăn cá, bỏ nào.

Tắt đèn, do tinh thần có chút phấn khởi nên Đô Đô cứ lảm nhảm cái miệng, không chịu ngủ. Cảnh Lỗi đem thân thể nhỏ bé ôm vào lòng không cho nhúc nhích, cơ thể hai người dính sát vào nhau, học theo chương trình dỗ trẻ ngủ trong TV, bàn tay ôn nhu vỗ nhẹ ngực, bụng nhỏ rất tròn trịa, sợ vỗ liên ối ra, phía sau lưng lần trước bị đánh in dấu năm ngón tay, vỗ nhẹ nhẹ.

Vỗ vỗ, Đô Đô rốt cuộc cũng thiêu thiêu ngủ, ngón tay mập mạp đưa vào miệng mút mút, Cảnh Lỗi nhẹ nhàng lấy tay ra nắm chặt không cho tiếp tục bỏ vào miệng, chính mình cũng ngủ.

... Vào nửa đêm, lại có chuyện xảy ra, bụng của Đô Đô giống như quả dưa hấu hồng hồng, nửa đêm bị tiêu chảy, phải đưa đi bệnh viện nhi đồng. Cảnh Lỗi một đêm không ngủ, bác sĩ kiểm tra nói không có gì nguy hiểm, chỉ cần uống một chút thuốc và phải chú ý cách ăn uống là được. Cảnh Lỗi vẫn là không yên lòng, sau nửa đêm, Đô Đô đáng thương đang ngủ, anh hai vẫn thức trắng.

Buổi sáng bởi vì lo lắng cả đêm khiến cho hai mắt Cảnh Lỗi đỏ hoe, hướng Đô Đô tuyên bố không cho phép ăn kem nữa, thể xác và tinh thần Đô Đô bị tổn thương nghiêm trọng, đau khổ ngã người xuống giường, hận không thể chết được.

Ngày hôm sau, Cảnh Lỗi cùng Đô Đô một ngày chỉ uống nước gạo cùng ăn cháo để dưỡng dạ dày.

9. Chương 9: Có Khách Tới Chơi

Khí chất tao nhã, tướng mạo anh tuấn, thân hình cân xứng tỏa ra vẻ nhàn nhã, lần đầu tiên lái xe, vừa qua mười tám tuổi, rốt cuộc có thể danh chính ngôn thuận điều khiển xe chạy trên đường.

“Không có bia, ngay cả nước lọc cũng không có. Dừng xe, em muốn xuống mua đồ uống.” Chỗ ngồi phía sau là một người thiếu niên, mang giày thể thao, tóc tai rối loạn, biểu tình lười biếng vừa mới tỉnh ngủ, khuôn mặt nhìn hơi trẻ con, nổi bật chính là thân hình cao lớn.

“Không được, em xem nơi này có chỗ nào để dừng xe đâu? Kiên trì một chút, chúng ta sắp đến nơi rồi.” Vệ Trác Lãm ngừng một chút, “Nếu em kiên trì không nổi, anh sẽ ngay tại chỗ này hôn em.”

“Không cần, em chờ được. Anh cứ chú tâm lái xe đi.” Thiếu niên ngồi phía sau lạnh lùng nói xong, lại ngã người ra băng ghế tiếp tục giấc ngủ hồi này.

“Anh nhớ đó, chừng nào tới nơi kêu em!” Kỷ Sinh tức giận bổ sung một câu, mới yên tâm nhắm mắt ngủ.

.....

“Em nói anh như thế nào không chịu gọi điện thoại trước, vạn nhất hắn ta không có ở nhà thì sao.” Thiếu niên ngồi sau ngủ đã rồi, vừa ngáp vừa hỏi.

“Yên tâm, hắn chắc chắn sẽ ở nhà, đêm qua anh cùng hắn nói chuyện điện thoại, hôm nay liền chạy qua thăm, chắc chắn sẽ làm cho hắn kinh hãi.”

Kinh hãi? Kinh hãi cái rắm. Buổi tối hôm qua lúc chín giờ, đang thoải mái nằm ngủ, lại bị người điên này lôi lên xe, sau đó chạy đến đây. Ngồi gần mười mấy tiếng trên xe, bây giờ đói bụng muốn ngất xỉu.

“Phải là lối này mới chính xác, đúng vậy.” Vệ Trác Lãm nhìn biển báo giao thông chỉ đường, đánh vòng một cái chuyển sang lối khác.

“Anh đừng... đừng có nói với em là anh không biết đường đó nha!” Thiếu niên ức chế, bi phẫn ngồi xuống, giọng nói tức giận kèm theo chút bất đắc dĩ.

Vệ Trác Lãm không tỏ ra một chút hoang mang, ngược lại dáng vẻ lại càng phong độ, ngón tay thon dài tiếp tục cầm tay lái.

“Hắn trước kia ở nhà cũ, anh đương nhiên là biết đường, nhưng hiện tại lại chuyển sang nhà mới, anh chỉ có thể tự tìm đường. Em gấp gấp cái gì ...”

Không vội, đương nhiên là không vội rồi, đã ngoại cảm trại, qua đêm trên ô tô, đây đều là những việc mà Vệ Trác Lãm đã muốn thực hiện từ lâu.

Tay trái giữ tay lái, tay phải sờ soạng tìm kiếm một chút, đụng trúng một chai nước ném xuống chỗ ngồi phía sau.

“Vút”, Kỷ Sinh vừa vặn chụp được, “Rõ ràng là còn, sao anh không đưa sớm ...” Nói đến một nửa lại ngừng, quên đi, cũng không phải là không biết đối phương là ai.

Mở nắp chai lập tức uống ừng ực.

“Hắn tên là Cảnh Lỗi, anh đã nói qua với em rất nhiều lần rồi, em lại quên nữa chứ gì?” Vệ Trác Lãm sợ cậu lại tiếp tục ngủ, lái xe một mình vốn rất buồn chán, phải có người kể bên nói chuyện phiếm mới có thể tỉnh táo được.

“Không nhớ.” Kỷ Sinh rầu rĩ trả lời.

Vệ Trác Lãm lần nữa nhấn nạt cho qua, Kỷ Sinh chính là người bạn tốt nhất, cho đến nay chỉ có duy nhất người này có thể sánh ngang hắn. Người này nhìn bề ngoài tao nhã, nhưng trên thực tế bản chất rất cao ngạo, có thể làm cho hắn thán phục, nhất định không tầm thường.

Nhưng quan trọng là, bọn họ là loại quan hệ nào? Nghĩ vậy, trong lòng cực kỳ khó chịu, ề ề ề ề nhưng có chết cũng không ai thừa nhận tình cảm của mình.

“À đúng rồi, hắn ta rất cao, em phải chuẩn bị tâm lý đấy.”

Kỷ Sinh này, đối với cái gì cũng không quan tâm, chỉ trừ chiều cao, Vệ Trác Lãm so với cậu đã cao, đủ khiến cậu cảm thấy khó chịu, hiện tại lại xuất hiện thêm một người cao lớn nữa.

“Cảnh Lỗi, hắn là loại người rất vô tình, không giống anh, đứng bất kì chỗ nào cũng hấp dẫn người khác.” Đắc ý nâng cao bản thân mình lên một chút, ở cùng với Kỷ Sinh xem ra không hề biết chữ xấu hổ là gì.

“Đúng là một người lợi hại, cũng không phải vì dáng vẻ hắn bề ngoài uy phong, mà vì khi hắn tiếp xúc với người khác, mọi người đều chịu ảnh hưởng sự lạnh lùng nên mất hết tự nhiên, cho dù hắn đặt ra quy tắc làm việc rất đơn giản ... chỉ cần ra tay làm một việc gì đó, thì ai cũng tin tưởng hắn nhất định sẽ thành công.”

Thiếu niên mang lại giấy thể thao, chải tóc, tỏ vẻ không thèm quan tâm để ý, tuy vậy nhưng trong lòng rất ức chế không khỏi nghĩ bọn họ rốt cuộc quan hệ như thế nào?

“Còn nữa, điểm chết ngui của hần chính là, hần tuổi còn rất trẻ... Tụi anh học cùng trường, ngay lúc đầu gặp cứ tưởng hần chỉ là một con mọt sách lạnh lùng, về sau mới biết được hần là một người tài năng, học bổng của trường toàn bộ đều rơi vào tay hần, ngay cả hiện tại, dùng năng lực của chính mình để nuôi gia đình, khi tốt nghiệp xong đến bây giờ anh mới biết được hần là con trai độc nhất của giám đốc công ty Bất động sản Hằng Cơ...”

Vệ Trác Lãm nhớ rõ, Cảnh Lỗi một chút cũng không giống người bình thường, trong trường học rất hiếm thấy một học sinh ngoan ngoãn ngồi đọc sách thật sự như cậu, cho nên mới có thể nhảy lớp, sau đó học chung với Vệ Trác Lãm. Học sinh trong lớp đều là một đám nhóc được nuông chiều từ bé, càng lớn càng trở nên hư hỏng, bạo lực đánh nhau thời thiếu niên không thể thiếu. Trong lớp học Cảnh Lỗi thực sự im lặng làm việc của mình, không ai trêu chọc cậu, thì không sao, chọc phải, mới biết được cậu là con người không dễ đụng vào.

Vệ Trác Lãm chính ngay tại thời điểm đó bắt đầu chú ý đến Cảnh Lỗi.

“Chúng ta hiện tại đi đến nhà mới của hần, mẹ hần mất lâu rồi, ba hần mới tái hôn, hần cùng ba đến sống ở nhà mẹ kế, theo thông tục, thì cái này gọi là ở rể...”

Nói tới đây, Vệ Trác Lãm nhin không được cười đến đau sốc hông, cảm thấy được bản thân phải một lần nữa khuyên bảo lại Cảnh Lỗi mới được, không thể để cậu giải quyết chuyện ăn ở như thế này được. Quả thực không hề hợp lý.

“Theo góc độ của tâm lí học mà nói ...”

“Trọng điểm là cái gì?” Thiếu niên ngồi phía sau đúng lúc chen vào, nếu không đánh gãy lời nói của Vệ Trác Lãm, hần chắc sẽ huyền thuyên không ngừng. Tuy rằng giọng nói của Vệ Trác Lãm rất êm tai dễ nghe, nhưng không có nghĩa là có người thích thú khi cứ nghe hần loạn xạ như vậy, Kỷ Sinh cực kì không vui.

“Trọng điểm là ...” Vệ Trác Lãm dừng một chút, “Người này, luận về khả năng đánh đấm không thua gì anh, nhưng luận về nhân phẩm thì kém xa,” nhìn vào kính chiếu hậu, thấy mặt thiếu niên khó chịu, có một chút đắc ý, sau đó vừa quan sát vừa tiếp tục nói, “Hần cũng rất là vô tình, cho dù chúng ta ngàn dặm xa xôi đến thăm hần, chưa chắc hần đã cảm kích, vạn nhất bị hần đuổi khỏi nhà, em phải chuẩn bị trước tâm lý.”

Kỷ Sinh nhìn cái ót của Vệ Trác Lãm, hận không thể đập lên đó một cái, bởi vì lo lắng bị bắt vì tội mưu sát bạn thân, bản thân còn nhiều chuyện chưa thực hiện, tương lai rộng mở, nên không thể vì một phút nóng nảy như vậy được.

.....

Chính là nơi này sao, rốt cuộc cũng đến, tìm kiếm chỗ tốt để đậu xe, cả hai bước xuống.

Bảo vệ Lưu nhìn hai người thanh niên đang đi tới, trong đó có một người rất tuấn tú, cùng với một bạch mã hoàng tử, phát sáng như ánh mặt trời.

...A, bọn họ đến nhà của Đô Đô? Gọi điện thoại để xác nhận, lúc sau, bảo vệ Lưu chủ động dẫn đường.

“Đô Đô...” Từ xa Lưu thúc thúc đã nhìn thấy bóng dáng mập mạp kia.

“A...” Đang ở trong sân chơi đào đất, quả cầu tuyết dừng lại, nghe được có người gọi tên mình, nhanh chóng xoay cái đầu tròn lại nhìn, sau đó cái mông nhỏ mới quay theo, di chuyển thân hình béo ú chạy lại, Lưu thúc thúc quá quen những động tác này rồi.

“Tiểu thúc!” Âm thanh cùng lúc vang lên.

“Đô Đô... Nhà của nhóc hôm nay có khách.” Lưu thúc thúc đối với khuôn mặt mồm mỉm của Đô Đô vui vẻ cười tươi giống như cái bánh bao, quay lại với hai người khách đằng sau, giới thiệu với Đô Đô.

Oa, nhóc con thật đáng yêu, chính là em của Cảnh Lỗi? Giống như quả cầu tuyết trắng trắng mềm mềm, áo sơ mi T màu vàng cùng với quần đùi màu xanh lam, cái bụng nhỏ ưỡn ra phía trước, Tiểu Bạch mập mạp trong tay cầm cái xẻng đồ chơi màu đỏ, đang ngược đầu lên nhìn không thấy cổ, mũi nhỏ, cằm đầy thịt, mở

mắt to nhìn bọn họ. Dưới ánh nắng, làn da non non trong suốt. Nếu không nói chuyện, chắc không ai nghĩ rằng đây là một sinh vật sống.

Vệ Trác Lãm luôn có sự thích thú đối với những sinh vật xinh đẹp, mặc kệ là già trẻ gái trai, huống hồ chi đứa nhỏ trước mắt này bộ dạng thật sự rất khả ái, đương nhiên nhịn không được việc sờ soạng nhóc.

“Anh, các anh là ai a...” Dừng giọng mũi tức giận hỏi.

“Anh, tui anh là khách của nhà em a,” Anh đẹp trai cũng bắt chước nói cà lăm.

Nhóc Đô Đô ngửa đầu, bên cạnh vị đại ca này còn một người khác nữa, đứng ngay hàng rào nhà nhóc, Lưu thúc thúc cũng đang nhìn nhóc cười.

Đô Đô đoán không được, quả thật nhóc không hề quen biết bọn họ.

“Anh hai!” Không biết nghĩ tới điều gì đó, hô lên một tiếng, ném cái xẻng đồ chơi đi, chân béo liền hướng trong nhà mà chạy.

“Đô Đô ...” Lưu thúc thúc gọi nhóc cẩn thận, thiệt là, chạy vội vã như vậy để làm cái gì.

Quả cầu nhỏ bằng thịt quay trở lại, mới đầu ba người cảm thấy đứa nhóc này thật nghe lời, Lưu thúc thúc thật cao hứng, đúng là cho mình mặt mũi.

Ai ngờ Đô Đô chạy trở lại, thân hình tròn vo, hạ thất lưng béo ngồi xuống, nhặt lên cái xẻng đồ chơi, sau đó một người một xẻng, chạy, bỏ lại ba người chỉ còn thấy bóng dáng tròn tròn dần xa.

Khi nhận được điện thoại của bảo vệ, biết sẽ có người đến, Cảnh Lỗi nghe thấy bên ngoài ồn ào, định mở cửa đi ra.

Vừa lúc thân hình béo ú của Đô Đô đụng trúng đùi anh hai.

“Anh hai! Anh hai!” Đô Đô thở hồng hộc kêu lên, vừa rồi chạy quá nhanh.

Cảnh Lỗi ẵm nhóc lên ôm lấy, sau đó hướng Lưu thúc thúc gật đầu, “Bọn họ đều là bạn của cháu.”

Lưu thúc thúc nói không có vấn đề gì, vì còn có việc phải làm, nên nhìn nhìn Đô Đô, rồi mới quay trở lại phòng bảo vệ.

Còn lại bốn người, ba thân hình cao lớn, một thân hình nhỏ béo ú, Cảnh Lỗi cùng Vệ Trác Lãm nhìn nhau một chút, “Surprise!” Vệ Trác Lãm khuôn mặt tuần mỹ ý cười dạt dào, giọng cao hứng vươn cánh tay thon dài ra...

...

Cảnh Lỗi để cho Đô Đô ở bên ngoài chơi, mình và Vệ Trác Lãm ngồi gốc ở trong phòng khách, Cảnh Lỗi từng dạy Đô Đô rằng, không nên uống rượu và cùng người đồng tính thân thiết.

Người khác thì không biết như thế nào, chứ còn như Vệ Trác Lãm đây, Cảnh Lỗi cực kì hiểu rõ, chính là một con chim khổng tước tu luyện thành tinh, hẳn đương nhiên có đầy đủ gian xảo thủ đoạn không lường trước được, lại chịu ảnh hưởng quá nhiều từ phương Tây, hào hứng đến thăm chắc chắn là có ý đồ không tốt.

Về phần Đô Đô, hiển nhiên nhóc không thích bị bắt chơi một mình ở bên ngoài, quả cầu nhỏ vì không thể xen vào, nên cảm thấy mình như bị vứt bỏ, nhìn vào phòng khách bằng đôi mắt to rưng rưng nước, anh hai mặc kệ nhóc, cùng bọn họ chơi đùa trong nhà, làm cho Đô Đô một mình đơn thân chiếc bóng ở ngoài ngồi chơi xùc đất, anh hai thật nhẫn tâm a.

Trong phòng lớn, Kỷ Sinh đi toilet, Cảnh Lỗi vào bếp, Vệ Trác Lãm ngồi uống bia, vừa uống vừa quan sát xung quanh, nhìn cảnh vật bên ngoài xuyên qua cửa sổ, bắt gặp thấy thân ảnh quả cầu nhỏ ngồi nghịch đất, liền đứng lên đi lại gần cửa sổ, buổi sáng ánh nắng không gay gắt, vừa đủ ấm mà thôi. Thảm cỏ xanh, trên đó có một nhóc béo ú đang ngồi chơi, xa xa từng bụi hoa anh thảo màu trắng, không khí cuộc sống ở nơi này thật là tốt, rất thơ mộng.

Quả cầu nhỏ bằng thịt mặc một chiếc quần yếm đang xúc đất, à? Nhóc đang làm cái gì vậy? Hai tay nhỏ bé mập mạp cầm cái xẻng đồ chơi đào một hố đất, sau đó bỏ đất vào chiếc túi plastic, rồi đổ đất ra ngoài thành hình ngọn núi, để cái túi plastic lên cái xẻng, bàn tay nhỏ vỗ vỗ đóng đất vừa mới chắt, bộ dáng của quả cầu nhỏ đáng yêu không thể tả được.

Sau đó, nhìn thấy nhóc béo ú giống như đang tìm kiếm cái gì, cánh tay nhỏ mập mạp quơ qua quơ lại, cổ họng bắt đầu phát ra tiếng ồn ào, rồi một âm thanh như động đất vang lên, “Anh hai! Em không tìm thấy cái xẻng đồ chơi đâu hết!”

Vệ Trác Lãm kịp thời phản ứng trấn tĩnh lại, thiếu chút nữa là bước đến cạnh nhóc, cười đến nỗi cảm thấy muốn bể bụng, tuy vậy nhưng trên mặt vẫn không thể hiện ra. Cảnh Lỗi đang ở trong nhà bếp nghe được âm thanh của Đô Đô liền nhanh chân bước tới.

“Làm sao vậy?” Cảnh Lỗi vội vàng hỏi, trên tay còn bưng chén nước thủy tinh.

“Anh hai! Anh hai! Ân, em không tìm thấy cái xẻng!” Đô Đô toát mồ hôi, trên mặt ầm ướt, hướng anh hai báo cáo tình huống hiện tại.

Vệ Trác Lãm khụ hai tiếng, bắt chước nhóc, làm như thật bước đến gần đó liền nói, “Như thế nào không thấy? Nhanh, nhanh đi tìm xem!”

Cảnh Lỗi so với lúc này còn bình tĩnh hơn, hạ thất lưng ngồi xuống, ôm lấy nhóc Đô Đô, “Đặt ở đâu mà không thấy?”

Ngón tay béo ú của Đô Đô chỉ vào ngọn núi bằng đất kia, kế bên có một cái túi plastic, liền thấy có vấn đề, Cảnh Lỗi bước đến, buông Đô Đô ra, nhắc túi plastic lên, cái xẻng đồ chơi liền lộ ra.

Cảnh Lỗi nhìn Đô Đô, ánh mắt không hề vui mừng, cái miệng như có như không muốn cười, khuôn mặt lại có chút đỏ.

“Cái xẻng nhỏ cùng Đô Đô giống nhau, ở bên ngoài đều cảm thấy không vui, có phải hay không?” Ngón tay anh hai chỉ vào cái mũi nhỏ của Đô Đô.

Nhóc tròn vo mặt lại càng đỏ hơn, không biết đang nghĩ tới cái gì, sau đó chính mình biến thành vịt con béo ú, ngượng ngùng kêu cạc cạc rồi cười rộ lên, nguyên hàm răng lộ ra hết, ngay cả chiếc răng sâu thứ hai trong cùng đếm ra cũng thấy được. Vịt con nhìn thấy nghĩ lầm rằng ở đây cũng có đồng loại giống mình, vỗ vỗ cái cánh ngắn ngủn, kêu cạc cạc đi lại gần.

Vệ Trác Lãm quan sát một lớn một nhỏ bên ngoài sân, khoe miệng nhếch lên, hẳn bỗng nhiên cảm thấy được sự mờ ám ... Xem ra đứa nhóc này có ý đồ từ trước rồi nha.

Cảnh Lỗi cười thật ôn nhu, vỗ vỗ bụi đất trên người Đô Đô, đem nhóc béo ú cùng cái xẻng đồ chơi, một tay cất đi, một tay dẫn Đô Đô vào nhà.

10. Chương 10: Có Khách Tới Chơi (2)

Ánh nắng của buổi sáng xuyên qua cửa sổ tràn vào nhà, làm cho phòng khách trở nên sáng sủa rộng rãi.

Màn hình TV được bật lên, đang chiếu chương trình tập thể dục, cái bàn nhỏ ngay trước sofa được đặt một bộ ấm trà và một đĩa hoa quả.

“Vừa trông thấy tụi anh, tại sao lại chạy trốn à?” Vệ Trác Lãm nói đùa với Đô Đô. Đô Đô nhìn hẩn, liếc qua liếc lại, chẳng thèm trả lời.

Từ lúc anh hai dẫn nhóc vào nhà, anh hai chân dài đi đến đâu, là nhóc đáng yêu đi theo đến đó, Cảnh Lỗi bên ngoài tuy không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng một trận hạnh phúc, được Đô Đô ý lại cảm giác thật tốt, chính là một loại thỏa mãn không nói nên lời, tràn đầy sự đắc ý.

“Bởi vì nhìn anh không hề giống người tốt!” Đúng lúc Kỷ Sinh bước ra từ toilet, thay Đô Đô trả lời.

Nói vậy, Vệ Trác Lãm ta đây chính là anh tuấn mê người, ai cũng yêu thích, cho dù già trẻ gái trai đều không thoát khỏi mị lực của ta, như thế nào Kỷ Sinh lại nói là người xấu? Nhưng bởi vì đây là do Kỷ Sinh nói, nên Vệ Trác Lãm cũng không biện pháp cãi lại.

“Anh làm sao mà giống người xấu được?” Kỷ Sinh lười trả lời hắn, ánh mắt tập trung vào TV coi tin tức thể thao.

“Người xấu là người đem những bạn nhỏ bắt lại, ân ... Bỏ vô trái bí đỏ to, ân, sau đó đem cân bán!... Ừm, các bạn nhỏ khóc lớn, hô to cứu mạng ...” Đô Đô rất cuộc cũng mở miệng nói chuyện, dùng giọng nói nhỏ xíu, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy biểu tình còn dùng ngữ điệu thật sự nghiêm túc kể cái loại tình huống đáng sợ cho bọn họ nghe.

Vệ Trác Lãm tức cười không chịu nổi, đem cân bán? Nếu vậy thì Đô Đô chắc chắn sẽ được bán với giá đắt nhất, bởi vì thân hình mập mạp đầy đặn thịt của nhóc.

Đô Đô nhớ tới chương trình trên TV, có nhiều tình tiết lặp đi lặp lại, cũng không nhớ hết, chỉ biết Vệ Trác Lãm đẹp thì có đẹp, đáng tiếc bộ dạng lại có điểm giống giống với các nhân vật phản diện. Nhìn kỹ lại thì thấy không giống, nhưng dù sao thì Đô Đô cũng không sợ, từ khi sinh ra đến nay, Đô Đô vốn sợ người lạ, nhưng lần này lại muốn vô giúp vui, cho nên bám lấy anh hai, anh hai đi đâu, Đô Đô vác cái mông nhỏ đi theo đó.

Cảnh Lỗi ngồi trên ghế sofa, Đô Đô đem cái băng ghế nhỏ của mình đặt bên cạnh, nhanh chân ngồi sát vào người anh hai.

“Đô Đô, bọn họ không phải người xấu, sẽ không dám bắt em... Có anh hai ở đây, Đô Đô không cần sợ hãi.” Cảnh Lỗi không hề để ý đến hai người kia, với tay lấy hoa quả đút cho Đô Đô ăn, lựa một trái nho to ngọt bỏ vào miệng nhỏ của Đô Đô.

“Nhóc tên là Đô Đô hả, giống tiếng điện thoại sao? Nhà của tụi anh có cái điện thoại cầm lên liền kêu đô đô đô.” Vệ Trác Lãm đùa dai với nhóc Đô Đô.

Đô Đô dùng đầu to suy nghĩ một chút, mình không phải giống tiếng điện thoại mà.

“Cậu có thôi đi được không?” Anh hai không kiên nhẫn lên tiếng.

“Cậu gấp gấp cái gì, tôi là đang cùng em cậu tạo một chút tình cảm thôi, anh Vệ không phải là người xấu nha, Đô Đô có muốn uống nước không, anh Vệ lấy cho em...” Vệ Trác Lãm cảm lon bìa lên dụ dỗ, nở nụ cười mê người, cố tỏ ra thân thiết.

Lần này Cảnh Lỗi không có lên tiếng, nhìn nhìn xung quanh, cầm cây nhựa dẻo lên, lại bỏ xuống, tiếp tục cầm lên một cây gỗ cứng liền trực tiếp hướng Vệ Trác Lãm mà đánh tới.

Biết Cảnh Lỗi không hề có ý đùa giỡn, may mắn Vệ Trác Lãm nhanh tay nhanh mắt, tiếp nhận được, bằng không chắc hình tượng phong độ của hắn sẽ bị tổn hại nghiêm trọng.

“Được rồi được rồi, nếu cậu không thích thì cứ nói, chỉ đùa vui với quả cầu nhỏ này một chút thôi, làm gì phải sử dụng đến bạo lực như thế.” Vệ Trác Lãm bỏ cây gỗ xuống, nhìn về phía Cảnh Lỗi giải hòa.

Cảnh Lỗi cũng lười cùng hắn đấu võ mồm, tiếp tục đút nho cho Đô Đô, Vệ Trác Lãm hắn là rất may mắn, bởi vì con dao cắt trái cây sợ Đô Đô thấy cầm lên chơi, cho nên vẫn để trong nhà bếp không có lấy ra.

Đô Đô hứng thú nhìn hai anh lớn chơi đánh nhau, còn Kỷ Sinh chỉ chăm chú coi tin tức thể thao. Bốn người cùng ngồi trên sofa, nhìn vào trông rất là náo nhiệt.

...

Vệ Trác Lãm đi quên đem theo đồ sạc pin điện thoại, Cảnh Lỗi đi lên lầu tìm đèn hắt đồ để sạc pin. Kỷ Sinh xem gần hết tin tức thể thao, cũng không theo Vệ Trác Lãm, đứng dậy đi tham quan xung quanh, TV không có tắt, để cho Đô Đô xem a, nhóc yêu nhất là TV, tuy rằng xem không hiểu, nhưng vẫn ngồi yên trên băng ghế nhỏ của mình, mắt nhìn chăm chăm TV, trên tay nhỏ bé mập mạp cầm trái nho to, ngọt, nhiều nước, thật trong suốt, đưa lên miệng nhỏ, vừa xem Tv vừa hăng hái ăn, vô nho cũng không bỏ, trực tiếp đưa vào miệng nuốt, may mắn là nho không hạt, bằng không hạt nho trong bụng sẽ nảy mầm.

Vệ Trác Lãm từ phòng bếp đi ra liền hướng vật nhỏ ngồi trên ghế sofa mà bước lại gần, đứng trước mặt Đô Đô, dùng dáng người tao nhã, khuôn mặt hoàn mỹ, tạo nên khí chất, cố gắng tạo hình tượng là một mỹ nam chân chính, đường hoàng.

“Đô Đô, anh nấu cơm cho em ăn nha?!” Quan sát một lúc mới đưa ra lời đề nghị.

Ừm, đại não Đô Đô theo phản xạ ân một tiếng, mắt to còn đang nhìn chăm chăm TV, mị lực sát thương của Vệ thiếu gia đối với đứa bé hoàn toàn không hề phát huy tác dụng, bất quá Vệ Trác Lãm vẫn chưa bỏ cuộc, lại không biết suy nghĩ cái gì, “Quả thật là không thêm quan tâm đến ta a...”

Kỷ Sinh tìm thấy cái tủ nhỏ xinh đẹp màu vàng được đặt ở một góc trong phòng khách, nhưng đã bị khóa lại, nhìn xuyên qua mặt kính, có thể thấy bên trong chứa rất nhiều kẹo, màu sắc rực rỡ, kẹo sữa, bánh trái cây, còn có kẹo que, QQ đường, ...

“Tại sao tủ này lại bị khóa?” Kỷ Sinh khó hiểu hỏi, cậu cũng muốn ăn mà. Vừa quay đầu lại, liền thấy thân ảnh Vệ Trác Lãm như bóng ma đứng sau lưng, trên mặt đang mỉm cười, thiếu chút nữa là phá lên cười lớn.

Nhóc Đô Đô thấy có người chú ý tới tủ kẹo của nhóc, buông quả nho trong tay xuống liền chạy lại.

“Anh hai khóa, anh hai không cho ăn.” Giọng nói cực kỳ ủy khuất, tự nhiên nhớ đến làm cho Đô Đô kêu lên một tiếng bị phần a, đôi mắt cùng cái đầu to nhìn chăm chăm vào ngăn tủ, lúc nào cũng ngày đêm mong nhớ, cuối cùng cũng tìm được người cho nhóc tâm sự nỗi đau này.

“Thật là tàn nhẫn.” Kỷ Sinh ai oán nói, tại sao có thể ngăn cấm không cho một đứa bé ăn kẹo được chứ, người bạn của Vệ Trác Lãm này hơi quá đáng, như vậy cũng bày đặt làm anh hai người ta.

Đô Đô tìm được tri kỷ, Kỷ Sinh tâm tính y hệt một đứa nhóc, thích ăn đồ ăn vặt, điểm này hai người thật ăn ý với nhau.

“Uy, hai người có thể làm bạn được đấy?” Vệ Trác Lãm làm như thật đề nghị bọn họ, Đô Đô còn nhỏ không tính, đằng này Kỷ Sinh lớn như vậy rất dọa người a.

...

Cảnh Lỗi một lúc sau đi đến, nhìn thấy Kỷ Sinh đang tập trung xem xét ngăn tủ, Đô Đô đầu to cũng nhìn chăm chăm ngăn tủ, một lớn một nhỏ, đang mắc bệnh tương tư.

Vệ Trác Lãm cũng đứng bên cạnh, hiếm khi thấy hắn không nói chuyện ồn ào, ngón tay thon dài đặt sau lưng Kỷ Sinh, cùng bọn họ nhìn ngăn tủ. Người nào không biết còn tưởng rằng trong ngăn tủ này cất giấu một bảo vật gì quý giá lắm.

Ba người chợt nghe thấy tiếng bước chân, ánh mắt có lớn có nhỏ, liền quay đầu nhìn về phía sau mang theo sự oán giận. Cảnh Lỗi có chút luống cuống, nhưng không hề cảm động, lập tức đi đến trước mặt bọn họ.

“Đừng nhìn nữa!” Nói xong đem sạp pin ném về phía Vệ Trác Lãm, lại liếc về phía Đô Đô đáng thương.

Đô Đô lúc này ăn nho, cầm nhỏ ầm ụt dính dính, trên bàn tay mập mạp cũng vậy, Cảnh Lỗi dẫn nhóc đi rửa tay, rồi lau khô cầm nhỏ.

Giờ cơm trưa đã đến.

Cảnh Lỗi tính dẫn bọn họ đến nhà hàng để ăn một bữa thật ngon, Vệ Trác Lãm nói không còn sức để lái xe, không muốn đi ra ngoài Cảnh Lỗi quyết định gọi người đem đồ ăn tới, Vệ Trác Lãm nói gần đây đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ, thai phụ nghe hai chữ đó còn muốn ói nữa Cảnh Lỗi im lặng không nói, đưa ra quyết định trực tiếp đem bọn họ đuổi ra khỏi nhà...

Kỷ Sinh ngẫm nghĩ, chính mình tuy rằng không phải người nào gặp cũng thích, nhưng cũng không đến nỗi phải trở thành kẻ ăn xin, cùng Vệ thiếu gia đây từ nhỏ đến lớn ở một nhà, quá hiểu tính tình của hắn nên hiện tại cảm thấy bản thân giống như con chuột có thể bị chủ nhà đuổi cổ ra ngoài.

11. Chương 11: Có Khách Tới Chơi (3)

... Giữa trưa, ánh sáng mặt trời chói lọi, nhiệt độ không khí tăng dần lên, may mắn hiện tại không quá nóng. Nơi này phong cảnh không tồi, không khí lại rất trong lành.

Trong sân nắng ấm, dưới tán cây là bàn ghế đá, vốn Đô Đô rất thích vận động chơi đùa tại đây, nhưng bây giờ cho dù có đánh vào cái mông béo ú của Đô Đô, thà chết nhóc cũng nhất quyết không chơi ở đây nữa.

Vệ Trác Lãm ngồi vào ghế đá, giống như mấy người khổng lồ xâm chiếm thế giới, đương nhiên hắn không hề to lớn, mà bởi vì hắn đang ngồi trên băng ghế nhỏ giống Đô Đô a, ngón tay thon dài hoàn mỹ, sạch sẽ không hề có một hạt bụi, tóc tai chỉnh tề, ngũ quan tuấn mỹ như bạch mã hoàng tử xuất trần, khí chất giống như người mẫu quảng cáo hàng đầu, lúc này mỹ nam tự-cho-rằng hoàn mỹ kia lại đang cãi vã la hét ầm ĩ.

“Đô Đô, anh Vệ nói biết, muốn kiếm người để kết bạn, ngàn vạn lần phải loại trừ anh hai của nhóc ra, muốn tìm bạn trai, ngàn vạn lần không thể giao thân cho Kỷ Sinh được, nhóc xem anh đây, là một người nam nhân xuất sắc nhất trong tất cả, có rất nhiều người muốn kết bạn với anh a!”

Kiểm nén ngồi ở ghế đá, thanh thoi phơi nắng, trên mặt nửa điểm bi thảm cũng không có, cũng không biết là do ai hãm hại ai. Bởi vì vừa bị đuổi ra khỏi nhà, Kỷ Sinh có chút tiếc nuối tin tức thể thao chưa coi xong, nên được đặt ân ở lại phòng khách xem TV, không cùng ra ngoài với Vệ Trác Lãm, thật là mất mặt, cầu mong lúc này đừng có người quen nào nhìn thấy.

“Đương nhiên tương lai nhóc có thể quen bạn gái, nhưng nhóc phải nhớ kĩ một câu a, vợ chồng vốn là tình địch của nhau, lúc tai vạ ập tới thì tự mỗi người tự lo cho bản thân. Anh Vệ tới bây giờ mới hiểu được ý nghĩa sâu sắc của câu nói này, cảm thấy trong lòng thật khổ a.” Thật sự nếu câu nói này từ miệng người khác nói thì đồng cảm được, chứ từ miệng anh Vệ đây thì không nên tin làm gì.

Vệ Trác Lãm đối với Đô Đô đầu to nhưng trí óc thì có giới hạn này tổn nước miếng nửa ngày, nhóc Đô Đô vẫn lẳng lặng nhìn hắn, mắt to liếc qua liếc lại, dưới ánh mặt trời trưa nhỏ này lấp lánh như thủy tinh, làn da mềm mại non nớt, bộ dáng cũng rất xinh đẹp, lại vừa trắng vừa tròn, giống như búp bê, còn rất đặc biệt nha vì rất ít những đứa trẻ béo ú mà vẫn xinh đẹp giống thế này.

Chuyên tâm theo dõi quả cầu nhỏ này, Vệ Trác Lãm thân nhiệt trong người không khỏi nóng lên, ít nhất thì đứa nhóc này cũng có chú ý đến hắn một chút, cũng giống như lúc hắn ngồi xuống ghế đá dưới tán cây, cặp mắt to đen láy kia lập tức theo dõi hắn, giống như đang chờ đợi một điều gì đó khủng khiếp, cố gắng kiên nhẫn nghe hắn nói nhảm.

Kỳ thật Đô Đô là mong ngóng trái chín rơi xuống, giống như lần trước nhóc đang nằm trên cỏ, bỗng có trái rụng trúng cái mông thịt, đau đến muốn khóc. Nhưng đáng tiếc, phải làm cho Đô Đô thất vọng rồi, anh Vệ diên-khùng-hay-nói-nhảm vẫn bình yên vô sự. Đô Đô giống như đứa ngốc chờ đợi cả nửa ngày, bỗng rất nhanh liền có một cái gì đó hấp dẫn, thu hút sự chú ý của nhóc.

Lá cây có động tĩnh, mấy cành cây nhỏ lắc lắc, “Có một con sâu lớn!” Đô Đô lấy hai cánh tay mũm mĩm ôm lấy thân nằm sấp xuống đất, bé dễ mền và bé châu chấu đậu trên ngọn cỏ nhìn bé Đô Đô, cùng nhau trao đổi, đây đúng là một bảo bối rất hiếm lạ a.

Vệ Trác Lãm chạy nhanh đến liền ôm nhóc béo Đô Đô lên, bảo bối xinh đẹp như vậy không lẽ bị lại bị thiếu năng đi.

“Đô Đô, nhóc như vậy sao có thể bắt được sâu? Anh Vệ đẹp trai sẽ dạy nhóc ...” Vệ Trác Lãm mà biết bắt sâu mới là lạ!

“Đô Đô, nhóc có biết làm thế nào mới bắt được sâu không, cây cỏ nhà nhóc khẳng định nơi nơi đều có sâu ...”

Hai người chơi nửa ngày, Vệ Trác Lãm cũng có chút đói bụng, Cảnh Lỗi như thế nào vẫn không ra gọi bọn họ vào ăn cơm? Hắn sẽ không tàn nhẫn bỏ đói bạn thân của hắn chứ? Hắn là không thể đi? Dù sao vẫn có nhóc Đô Đô mà. Không lẽ ngay cả em trai hắn cũng mặc kệ đi? Nói vậy cũng không chính xác, dù sao cũng thân với hắn, đã biết người này vốn rất vô tình mà.

Cùng Đô Đô chơi bắt sâu gần nửa ngày, rốt cuộc ngay cả một con cũng không kiếm được, nhóc đáng yêu bây giờ đang ngồi trên mặt đất, tay béo ú hái bứt cây cỏ, nghiêng đầu to chuyên chú nhìn trên mặt đất phát hiện có nhiều điểm đen nhỏ bò tới bò lui, đưa ngón tay ngắn ngắn bắt lấy kiến con, đáng tiếc vì ngón tay tròn múp, bắt nửa ngày một con cũng không trúng được.

“Đô Đô, nhóc bình thường ăn cơm với cái gì?” Phải biết thăm dò trước, để không bị Cảnh Lỗi độc chết.

“Anh hai không cho ăn cơm, chỉ nấu cháo cho ăn.” Đô Đô trả lời hần, tuy rằng nhóc không còn bị tiêu chảy nữa, nhưng anh hai vẫn là không yên lòng, bắt nhóc hai ba ngày lại phải ăn cháo, đương nhiên Cảnh Lỗi cũng ăn cháo, theo Đô Đô cùng cam cộng khổ, vốn hôm nay quyết định nấu cháo cho hai người ngon một chút, kết quả hai kẻ không mời kia lại tới.

“Thật đáng thương!” Vệ Trác Lãm vẻ mặt buồn bã, không khỏi đau khổ nói, “Anh hai của nhóc không chỉ vô tình, xem ra ngay cả nhân tính cũng không có! Đô Đô, anh dạy cho nhóc hát nha.”

Có thể vì Đô Đô rất béo, muốn cho nhóc giảm béo đi, mặc kệ nói như thế nào, Vệ Trác Lãm vẫn tin tưởng Cảnh Lỗi, không đến mức ngược đãi trẻ em. Nhưng hần chính là người nói là làm, đã diễn vai tốt thì phải diễn cho thành công. Đô Đô thực sự rất thích học ca hát, không thêm chơi với cây cỏ nữa, đứng lên, thân mình mồm mồm bắt chước giống như lúc đi nhà trẻ, đứng thẳng vững vàng, bắt đầu học ca hát.

“Cái thìa a...”

“Cái thìa a”

“Tròn giống trái đất nha...”

“Tròn giống trái đất nha” “Anh hai ăn thịt, còn bé ăn canh a...”

“Anh hai ăn thịt ân bé ăn canh a a”

Tuy rằng không hiểu nghĩa trong đó, Đô Đô vẫn ư ử hát theo, giọng trẻ con thật là dễ nghe a, đây chính là ca khúc đòi ăn.

“Lại đây, hát một lần nữa, Đô Đô thuộc rồi liền hát cho anh hai nhóc nghe, nhớ rõ nên hát lúc ăn cơm. Cái muốn a...”

“Cái muốn a”

...

Kỷ Sinh đang ở bên trong xem trận bóng đá, Vệ Trác Lãm ở bên ngoài chuyên tâm dạy Đô Đô ca hát, Cảnh Lỗi trong phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, cảm thấy mí mắt giựt giựt vài cái, nhưng cũng không để ý. Mặc dù không hề muốn nấu cơm cho bọn họ, nhưng chính là Đô Đô phải ăn, đói bụng hai ngày nay, cảm nhỏ đã gây đi, không còn đầy đặn như lúc trước nữa.

Vệ Trác Lãm tuy lấy việc công trả thù riêng, nhưng coi như là có chừng mực, Đô Đô cùng hần ở bên ngoài, so với ở phòng khách xem TV với Kỷ Sinh thì tốt hơn, phơi nắng đương nhiên tốt hơn ngồi ở một chỗ xem TV, nếu cho Đô Đô ở trong bếp cùng với mình, Cảnh Lỗi cũng lo lắng, lần trước là ăn vụng đường phèn, sợ nhất là lấy được con dao nhỏ để chơi, em trai cục cưng này hiện còn rất nhỏ, không thể không phòng!

Cảnh Lỗi nấu xong món cuối cùng, liền nhanh chóng rửa dao sạch sẽ đem cất trong tủ trên cao khóa lại. (Anh hai suy nghĩ nhiều quá, Đô Đô không hề thích chơi dao nha, anh hai làm Đô Đô nhớ về con thỏ nhỏ đã chết của mình.)

... Hai người đang ở bên ngoài, ánh mặt trời chiếu rọi, đường hoàng mỹ nam cùng cục cưng ngoan Đô Đô.

“Đúng rồi, Đô Đô, anh hai nhóc có bí mật gì không?”

Bí mật? Đô Đô chưa từng thấy anh hai giấu mình mua cái gì mật trở về, đầu nhỏ lắc lắc.

“Không lẽ hần ta không hề có điểm yếu gì sao?”

Đô Đô không hiểu lắm, dù sao không thấy, cũng không nghe nói qua.

“Anh hai nhóc có hay không mang nữ nhân về nhà qua đêm?”

Đô Đô vẫn lắc lắc cái đầu nhỏ.

“Hay là nam nhân?”

Đô Đô tiếp tục lay động đầu nhỏ.

“Anh hai nhóc ngủ một mình?”

Đô Đô ừm, lại lắc lắc, “Em cùng anh hai ngủ chung.”

“Vậy anh hai nhóc buổi tối có làm chuyện gì kì quái không?”

Chuyện kì quái? Đối với cái gì gọi là chuyện kỳ quái, Vệ Trác Lãm cùng Đô Đô hai người hoàn toàn hiểu theo hai nghĩa khác nhau.

Đô Đô dùng đầu nhỏ suy nghĩ một chút, anh hai mỗi ngày trước khi đi ngủ đều nhìn vào cái màn hình lớn gõ gõ đánh đánh.

Vệ Trác Lãm cũng gật gù đầu theo, “Khó tránh khỏi, bình thường hần đơn độc nên thành quen, ít nhất cũng chứng minh được hần ở phương diện kia không thành vấn đề.”

Nhìn Đô Đô từ trên xuống dưới, cái đầu nhỏ tròn, làn da mềm mịn, cái miệng bé xinh hồng nhuận hơi chu ra, cảm thịt thịt, thân hình tròn vo béo ú, mặc quần yếm màu lam, càng đáng yêu, quá khó để người khác không thể không nghĩ đến loại sự tình không trong sáng kia được, Vệ Trác Lãm vẻ mặt im lặng, vừa buồn bã vừa bị phẫn, “Đô Đô, vất vả cho nhóc, tuổi còn nhỏ như vậy mà phải trải qua loại sự tình kia, làm sao có thể duy trì được tinh thần và thể xác khỏe mạnh...”

Vài phút trôi qua, mặt trời càng lúc càng chói chang, Vệ Trác Lãm nói với quả cầu, “Đô Đô, chúng ta vào nhà thôi, nhóc đi hỏi anh hai chừng nào thì được ăn cơm?”

Hai người vào nhà, thấy Kỷ Sinh vừa coi TV vừa ăn muốn gần hết đĩa hoa quả, Vệ Trác Lãm không thích trái cây, nhìn Kỷ Sinh, xem hần giống như cún con sờ sờ tóc, thấy đối phương vẫn không chú ý đếm xỉa đến mình mà chăm chăm vào TV, chán nản đi pha cà phê.

Nhóc Đô Đô đi đến cái cửa lớn của nhà bếp, tay mập mập “ba ba” gõ cửa, “Anh hai mở cửa! Em là Đô Đô! Anh hai!” Cánh cửa rất nhanh liền mở, Đô Đô đi vào.

Vệ Trác Lãm cũng muốn theo cùng vào, không đợi hần tới, rầm một tiếng, cánh cửa chặt chẽ đóng lại, hần đành phải bưng tách cà phê lại sô pha, nhanh ngồi bên cạnh Kỷ Sinh.

... Rốt cuộc khi nào mới được ăn cơm, tính đi theo nhóc Đô Đô thăm dò, nhưng nếu vào thì sẽ không bao giờ có thể trở ra.

Nhà bếp của bọn họ thế nào lại không có cửa sổ, Cảnh Lỗi lúc mang tạp dề nhìn như thế nào? Cảm giác muốn bị lòng hiếu kì giết chết, bất quá mạng sống vẫn quan trọng nhất, tốt nhất là không nên nhìn.

Trong chốc lát cửa mở, Đô Đô đi ra, bưng một tô đồ ăn cho vịt con, “Anh hai nói, một lát! Một lát ăn cơm!”

Sau đó lắc lắc thân hình béo ú bưng tô nhỏ chạy ra ngoài, đây chính là anh hai “thưởng” cho nhóc vì đã ngoan ngoãn chơi ngoài sân, là được tự mình đem đồ cho vịt con ăn.

Tới góc nhỏ trong sân, là địa bàn của vịt con – bây giờ sắp bị béo phì, “Tiểu áp áp, ăn cơm ăn cơm.” Đem đồ ăn rầm rầm đi vào, vịt con cạc cạc kêu rồi chạy lại. Nhìn vịt con ăn, Đô Đô đắc ý cũng cười cạc cạc, thừa dịp anh hai không để ý, nhanh lấy tay mập mập sờ sờ vịt con, vì vịt con chú tâm ăn nên bị Đô Đô chiếm không ít tiện nghi nha.

... Rốt cuộc cũng ăn cơm!

Bàn cơm thật dài, các món ăn đều được mang lên, có thịt bò và rau cải, món ăn phong phú, bắt đầu ăn cơm. Vệ Trác Lãm nhìn một bàn đồ ăn, kinh ngạc, vốn không thể không chế được muốn khen Cảnh Lỗi vài câu, nhưng nhìn thấy Cảnh Lỗi anh tuần mặt lạnh băng như tượng, không dám nói, vì sợ lại bị đuổi ra ngoài, Vệ Trác Lãm đương nhiên không phải kẻ ngốc, lôi kéo Kỷ Sinh nhanh chóng ngồi xuống ăn.

Quần áo Đô Đô đã bị dơ, thời tiết cũng nóng, Cảnh Lỗi trước hết mang Đô Đô đi thay quần áo, áo ba lỗ cùng quần đùi đều màu xanh, sau đó đem bàn tay nhỏ đi rửa, rồi bế Đô Đô ngồi vào ghế dựa riêng của nhóc, quần cái khăn ăn thật lớn, bỏ đồ ăn vào cái chén nhỏ cho Đô Đô, chính mình mới ngồi xuống ăn.

Hai người kia cũng không khách khí, đã muốn ăn sạch. Vệ Trác Lãm tuy rằng đói bụng nhưng vẫn giữ khí chất tao nhã, hai người vừa ăn vừa không quên nhìn Đô Đô ở đối diện, Đô Đô đúng thật là nên giảm béo, xem cánh tay tiểu bạch này béo thành cái dạng gì, vừa nhìn nhóc vừa ăn cơm, có thể khiến người ta ăn hơn hai chén. Béo Đô Đô dùng muỗng nhỏ xúc cơm, bỏ vào miệng nhai nhai nuốt nuốt. Cảnh Lỗi lột vỏ tôm rồi bỏ vào chén nhỏ của Đô Đô, rồi gấp miếng thịt cá đã được bỏ hết xương.

“Nhóc đã lớn rồi, có thể tự mình ăn cơm. Không cần người đút sao?” Vệ Trác Lãm không nói lời nào quá thật chịu không nổi.

Không đợi Cảnh Lỗi trả lời, Đô Đô đầu nhỏ chợt nhớ tới cái gì đó, bỏ muỗng nhỏ xuống, hưng phấn hướng anh hai mà nói, “Anh hai! Ca hát! Đô Đô hát cho anh hai nghe!”

“Hát cái gì?” Cảnh Lỗi ngẩng đầu hỏi Đô Đô.

Vệ Trác Lãm lập tức ngồi không yên, khụ một tiếng, chen vào nói, “Đô Đô a, nhóc lớn lên muốn làm cái gì? Cảnh Lỗi làm kiến trúc sư, ba làm nhà bất động sản, nhà cậu tính cho Đô Đô làm cái gì?” Hỏi đại một câu, làm cho một lớn một nhỏ kia quên vấn đề hồi nãy.

“A” Đô Đô bị hỏi vấn đề này, không cần suy nghĩ, anh hai còn chưa mở miệng nói, chính mình liền trả lời, “Em muốn làm mẹ nhỏ! Đô Đô phải làm mẹ nhỏ!” Hai cánh tay béo ú, một bên cầm muỗng một bên khoa tay múa chân.

“Mẹ nhỏ!” Kỷ Sinh thiếu chút nữa là phun hết cơm ra, Vệ Trác Lãm không kịp cười, liền chạy nhanh đi lấy ly nước.

“Ân! Em bé đều phải nghe lời mẹ! Điều phải vâng lời mẹ nói!” Đô Đô biểu tình rất tự hào, hưng phấn mà nói tiếp, kể lý do của mình, đem đôi mắt to có chút mê hoặc nhìn bọn họ cười đến vui vẻ.

Cảnh Lỗi nhíu chân mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, Vệ Trác Lãm liều mạng chịu đựng, nén cười, “Sorry”, làm giống như người hiểu chuyện, bắt đầu tận tình khuyên bảo giải thích, “Đô Đô, anh Vệ lấy bản thân là một người từng trải nói cho nhóc biết, nguyện vọng này không thể thực hiện được, nhanh thay đổi đi!” Lời nói xong, biểu tình ra vẻ nghiêm trọng, nhưng thực chất hai vai đang run run. Kỷ Sinh bị mắc nghẹn, đem sự buồn cười này cùng với cơm nhai nuốt, cũng không để ý đến Vệ Trác Lãm, hiện tại nên phân chia ranh giới cùng hắn, chờ ăn uống xong xuôi, lúc đó bị đuổi đi cũng được. Trước mắt, ăn cơm là quan trọng nhất.

“Đô Đô, đừng để ý đến bọn họ, nhanh ăn cơm đi, lúc ăn cơm không được nói chuyện!” Cảnh Lỗi lên tiếng, đem thịt bỏ vào cơm của Đô Đô, thêm một ít rau canh, làm cho Đô Đô ăn.

12. Chương 12: Có Khách Tới Chơi (4)

“Anh hai ăn no”

Đô Đô ăn no, cái tô nhỏ bây giờ sạch trơn, bụng nhỏ cũng trở nên phình to, Cảnh Lỗi cởi cái khăn lớn xuống, sau đó lấy khăn lau sạch miệng cùng tay nhỏ bé, rồi để Đô Đô một mình trong phòng khách chơi.

Giờ cơm trưa trôi qua, Đô Đô không muốn ngủ trưa, nghĩ muốn ở lại trong phòng khách chơi, bởi vì TV vĩ đại đang bật a, Đô Đô không được xem TV, chính mình co lại thành một quả cầu tròn nằm sấp trên cái đệm của ghế sofa bị rút dưới đất, nhóc béo ú vén áo lên tới ngực sờ sờ cái bụng nhỏ, sờ soạng một hồi, sau đó nhìn bức tranh treo trên tường.

Cảnh Lỗi dọn dẹp một chút xong rồi bước ra khỏi nhà bếp, nhìn thấy Đô Đô đang nằm trên miếng đệm của ghế sofa.

“Đô Đô...” Cảnh Lỗi đi qua,

“Anh hai, không xem TV, không ngủ được, không xem TV, không ngủ được.” Đô Đô ghé vào cái đệm trên ghế, đầu to lắc lắc, nhìn anh hai bằng con mắt ươn ướt.

Cảnh Lỗi đại khái cũng hiểu được, Đô Đô là đang mít ướt, không cho nhóc xem TV, thì đừng mơ có thể bắt nhóc đi ngủ.

Cảnh Lỗi lấy bàn tay to vuốt vuốt đầu Đô Đô, không biết tại sao mà trong lòng có chút khổ sở, không đành lòng, được rồi, không chịu ngủ cũng được, nhưng không được nằm úp sấp ở trong này, vừa mới ăn cơm xong, lỗ đầu bị bọn họ vô ý giẫm lên thì phải làm sao bây giờ.

Anh hai suy nghĩ hơi quá đáng, cái sinh vật béo tròn như vậy ai mà không thấy, tốt xấu gì thì Vệ Trác Lầm chỉ cần có 2 độ, Kỷ Sinh cũng là vận động viên thể thao, muốn giẫm cũng không cách nào trúng Đô Đô. Cảnh Lỗi ôm Đô Đô đặt trên ghế sa lon, “Đô Đô có thể xem TV, nhưng không thể nằm úp sấp mà xem, phải ngồi đây!” Cảnh Lỗi đem cái gối ôm chặn trên đùi Đô Đô, làm cho Đô Đô ôm.

Như vậy là được xem TV? Đô Đô hết sức ngạc nhiên, có điểm không tin được, biểu tình kinh hãi, chặt chẽ ôm cái gối, ngồi nghiêm chỉnh, nhóc sẽ nhớ kỹ, về sau mỗi ngày đều nằm trên miếng lót của ghế sofa, chết cũng không rời đi.

...

Buổi chiều tiết mục trên TV rất nhiều, màn hình lớn đang chiếu hình ảnh một đám người khổng lồ tranh giành quả bóng.

Đô Đô đang ngồi ở trên ghế sa lon cùng Kỷ Sinh xem TV. Kỷ Sinh là người giữ điều khiển từ xa. Đô Đô ngồi yên bên cạnh, trên người thơm thơm mùi bơ vì hai tay béo đang cầm bịch bánh bịch quy, là điểm tâm buổi chiều anh hai đưa cho nhóc, đúng thời gian được phát bánh lúc còn đi nhà trẻ.

“Đô Đô, anh hai nhóc có bạn gái không?” Kỷ Sinh không giấu được tò mò, quay đầu, nhìn Đô Đô hỏi.

“Anh hai! Anh hai phải kết hôn!” Đô Đô mắt to đen láy nhìn cậu, không biết nghĩ gì lại nói ra một câu như vậy.

Kia nghe vậy là đã có bạn gái, Kỷ Sinh bỗng nhiên an tâm, ánh mắt chú ý tới bịch bánh quy trong tay Đô Đô, “Bánh này nhìn như vậy chắc là ăn ngon lắm nha!”

“Anh lớn ăn! Anh lớn ăn!” Đô Đô béo ú đem bánh quy đưa qua cho Kỷ Sinh. Kỷ Sinh vươn tay cầm một cái, ăn, hương vị thật ngon, không nghĩ rằng thức ăn của trẻ con lại ăn ngon đến như thế.

“Không cho ăn nữa.” Đô Đô nhìn màn hình TV lắc lắc cái đầu to, đôi mắt – trông mong nhìn cái điều khiển từ xa trên tay Kỷ Sinh.

Thằng nhóc này thật là gian xảo nha, được rồi, Kỷ Sinh đành phải giao cái điều khiển Tv ra.

Kỷ Sinh cầm bịch bánh quy ăn, Đô Đô ôm điều khiển từ xa xem Tv, ngón tay mập mập bấm qua từng kênh, nhìn thật nhanh nhẹn nha

...

Phòng đọc sách. Đây cũng là phòng mà mẹ Tô dùng để làm việc. Trong phòng chỉ có đặt một cái bàn lớn để viết, ngoài ra còn có giá vẽ. Trừ những thứ đó ra, đều không còn thứ gì khác nữa.

“Cuối tuần này cậu không phải đi rồi sao, tại sao còn muốn đến chỗ của tôi?” Cảnh Lỗi thân hình cao lớn đang khoanh hai tay dựa vào cái bàn, chất vấn đối phương.

“Trước khi đi, cố ý tới thăm cậu một chút, sẵn nhìn coi nhà mới của cậu thế nào, cậu cũng không cần cảm động như thế chứ.”

Vệ Trác Lầm ung dung trả lời xong, quan sát xung quanh, tay chân cũng không nhả rời, sờ trái sờ phải xem. “Cái này là cái gì?”

Hỏi không chút để ý, tùy tay chỉ đại vào một bản vẽ.

Cảnh Lỗi không trả lời, xoay người tính rời đi.

“Ừ, tôi thích nam nhân nhưng cho tới bây giờ vẫn không giấu diếm được cậu, còn cậu thích nam nhân hay nữ nhân, nói cho tôi nghe với?”

Cảnh Lỗi lẳng lẳng đứng nhìn, lơ đãng trả lời, “Tôi không phải đã nói trong điện thoại với cậu rồi sao?” Tựa hồ không nghĩ rằng sẽ bàn luận về đề tài này. “Không chân thật, có điều, nhận mình là đồng tính luyện ái, thật sự khó khăn đến mức đó hay sao? ... Cũng chính bản thân cậu không muốn xác định rõ ràng?”

Vệ Trác Lãm nhìn Cảnh Lỗi, giọng nói có chút bất đắc dĩ.

“Không ... tôi đã có quyết định.”

“Cậu vẫn còn đang suy nghĩ chuyện này, không phải sao?”

Cảnh Lỗi trầm mặc, vài tia nắng xuyên thấu tấm kính thủy tinh, chiếu vào thân hình cao lớn, khắc rõ nét ngũ quan sắc xảo cùng đường cong thân thể cường tráng, khí chất trang nghiêm uy nghi tuy khuôn mặt vẫn còn ngây ngô.

“Cậu à,” Người này tuy thông minh, nhưng về phương diện tình cảm lại trải qua quá ít, không thể giải thích được những suy nghĩ trong lòng, Vệ Trác Lãm hít một hơi, “Vấn đề của cậu chính là thời điểm phát hiện ra bản thân thích nam nhân, vừa lúc có nam nhân hướng cậu thổ lộ, cậu có thể cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu đối phương là một mỹ nữ, cậu sẽ thế nào?”

Cảnh Lỗi không nói gì, đang suy nghĩ, Vệ Trác Lãm bỗng nhiên tiến lên, kề mặt sát lại, có thể ngửi được trên người hân hương thơm nhẹ của nước hoa Cổ Long.

“Cậu muốn gì!” Vừa nói xong môi đã bị bao phủ, Cảnh Lỗi một cước đá văng hắn.

“Tôi cũng thích nam nhân, cậu phản ứng như thế là sao!” Vệ Trác Lãm đắc ý cười thầm, bốn cột chất vấn, Cảnh Lỗi tuy rằng bị hắn đùa giỡn tức giận không nhẹ, nhưng bỗng nhiên thông suốt vài thứ, có một số việc, hắn hiểu được, bản thân chính là vẫn mơ hồ không có khái niệm, hiện tại giống như bị đánh tỉnh, trở nên thông suốt.

“Cậu nghe lời tôi, loại sự tình này sớm muộn gì cũng phải xảy ra, đồng tính luyện ái hay bình thường người khác phái yêu nhau cơ bản đều giống nhau, chỉ khác đối phương không phải là nữ mà là nam nhân, chỉ cần trong lòng hạnh phúc là được... Bây giờ cậu vẫn chưa rõ, khi nào cậu gặp được người khiến cậu tưởng nhớ, muốn cùng người đó ôm hôn thân mật, cậu liền hiểu được. Dù sao cậu vẫn còn trẻ...” Vệ Trác Lãm nghiêng mặt lộ đường cong thực tào nhả, cái trán rộng xem ra cũng là một người thông minh.

Ánh mặt trời buổi chiều nhẹ nhẹ, bên trong nửa sáng nửa tối, phản chiếu cái bóng cao lớn, Cảnh Lỗi kín đáo suy nghĩ, chính là nhìn thực lạnh lùng. Vệ Trác Lãm vỗ vỗ tay, tiếp tục nói, “Tình cảm mà, có rất nhiều loại, mặc kệ là loại nào đi chăng nữa, đều có một điểm giống nhau, chính là sẽ không bao giờ cảm thấy tịch mịch. Tựa như lúc mới quen, chúng tôi tuy rằng bất đồng quan điểm, tính tình không giống nhau, nhưng khi tôi ở chung một chỗ với em ấy, liền cảm thấy thật ấm áp, thế giới thật hoàn hảo, chờ lúc cậu thực sự thích một người, sẽ biết, kỳ thật chẳng cần bất cứ lý do gì ... Cho nên, cậu không cần vì loại sự tình này mà hao tổn tâm trí...”

“Còn một vấn đề cuối cùng nữa là, nếu một ngày không có ai để khiến cậu có thể vì người đó vượt qua khó khăn? Nếu cậu muốn vậy, không cần trả lời tôi ...”

Không có, thật sự là không có, Cảnh Lỗi không có thời gian để dành cho bất kì người nào khác, trừ bỏ việc coi tư liệu cùng bản vẽ, phần lớn thời gian đều dành để chăm sóc Đô Đô, mỗi ngày phải lo lắng xem Đô Đô đang làm cái gì, thời gian làm tư liệu, lo lắng xem nhóc đang chơi cái gì ở bên ngoài, phải đem công việc xuống làm trong phòng khách, để quan sát được mọi hành động của nhóc, sợ nhóc con bị đụng tới những tình huống nguy hiểm, đôi khi nắm rõ tình hình, nhưng cũng không khỏi lo lắng, rõ ràng bản thân không hề thích trẻ nhỏ, từ khi sinh ra Cảnh Lỗi chỉ nhận được tình thương của cha, hiện tại hắn nghĩ không muốn con của mình cũng phải lo lắng, Đô Đô nhanh lớn lên đi, nhóc con trưởng thành thì hắn cũng đỡ khỏi phải nóng ruột nóng gan nữa.

...

“Cám ơn!” Cảnh Lỗi chân thành nói.

“Không cần khách khí!” Vệ Trác Lãm hào phóng nhận.

“Buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Không cần, tôi sợ bị cậu độc chết a. Tôi còn muốn giữ cái mạng này để cùng tình nhân đi mạo hiểm trong rừng rậm mà, và trước khi đi thì chúng tôi phải vượt qua một đêm thật lạnh mạn và tuyệt vời.”

“Hừ, cậu tưởng tượng thật đẹp! Hoặc là buổi tối đi khách sạn, hoặc là lúc này ngay lập tức biến đi!”

“Qua sông đoạn cầu!” [đã qua sông quên mất cây cầu – tức là nhờ giúp đỡ liền quên ơn]

“Khách khí! Khách khí!”

Cuối cùng, Vệ Trác Lãm nhỏ giọng thăm thì một câu, “Người mến mộ cậu chính là học trưởng, thật sự là không có mắt a...”

...

Trong phòng khách, Đô Đô coi TV, mắt to chăm chú, TV đang chiếu cảnh một đám nhóc con đang bò trên mặt đất, không biết người nào để ra cái loại quảng cáo dầu xả như thế này. Kỷ Sinh vừa ăn bánh bích quy vừa hỏi Đô Đô “Nhìn xem hiểu không?”

Đô Đô gật gật đầu to, khuôn mặt nhỏ nhắn rất nghiêm túc còn thực sự giảng cho đối phương nghe, sợ anh chân dài kia xem không hiểu, “Các bạn nhỏ không ngoan, lẫn lộn trên mặt đất, làm cho quần áo bị dơ... Các bạn nhỏ chạy tới nhảy vào trong máy giặt lớn, ... Sau đó bị bắt ra khỏi máy giặt, phơi nắng sạch sẽ... Các bạn nhỏ còn không nghe lời, không mặc quần áo mà dám ra ngoài, không biết xấu hổ! Lấy cây trúc đánh vào mông các bạn nhỏ, các bạn nhỏ rơi xuống, mẹ của các bạn nhỏ nở nụ cười.” [hiểu không, nhớ tới quảng cáo nước xả comfort đó]

Các bạn nhỏ nhảy vào trong máy giặt? Còn bị đem phơi nắng? Bạn nhỏ bị cây trúc đánh vào mông? Nhìn vào màn hình TV, tưởng tượng tới hình ảnh mà Đô Đô nói, Kỷ Sinh thiếu chút nữa là bị mắc nghẹn, này cũng giống lắm nha, trí tưởng tượng thật là phong phú, đừng nói nhóc sẽ cho mình là mẹ nhỏ mà đánh trẻ nhỏ hư đi? Kỷ Sinh chạy nhanh đi uống nước, Đô Đô còn sợ anh chân dài kia không hiểu, còn đi theo y y a a giải thích nửa ngày.

13. Chương 13: Có Khách Tối Chơi (5)

7 giờ, là thời điểm ăn cơm. Cảnh Lỗi gọi điện thoại cho nhà hàng để đặt bàn ăn trước, sau đó đem Đô Đô đi thay quần áo đẹp, áo sơ mi chữ T nhỏ màu đỏ, làm lộ lên làn da trắng nõn, quần dài, mang đôi giày xăng-đan bé xiu, Đô Đô cực kì cao hứng, nhóc vui nhất là được đi ra ngoài chơi. Mới vừa bước ra khỏi cánh cửa, Cảnh Lỗi sợ buổi tối lạnh, lại lấy theo cho Đô Đô thêm một cái áo khoác nhỏ.

... Ba mỹ nam cùng với một bảo bối đáng yêu, bốn người lên xe cùng xuất phát. Đô Đô rất thích ngồi ô tô, theo kinh nghiệm của nhóc thì mỗi lần được ngồi ô tô là nhất định sẽ đi tới đâu đó để chơi. Anh hai sợ nhóc đụng đầu, luôn canh chừng nhóc, nhưng vẫn không yên lòng, cuối cùng ôm nhóc ngồi trên đùi của mình, lúc này mới thật sự yên tâm.

Không thể nhúc nhích động đậy, Đô Đô ngồi trên đùi anh hai, hai tay mập mập dán chặt trên kính xe để nhìn ra bên ngoài, cũng không biết là đang coi cái gì.

Thành phố ban đêm xinh đẹp và phồn hoa. Xe đến một nhà hàng sang trọng, có bảo vệ cùng tiếp tân chào đón.

“Đây rồi, là nhà hàng này.” Nhà hàng treo đèn ***g xa hoa, đây là một nơi nổi tiếng, giá cả đương nhiên rất xa xỉ.

Vệ Trác Lãm tìm chỗ đậu xe, Cảnh Lỗi đi xuống trước, sau đó cúi người bế Đô Đô ra, bốn người cùng đi nhà hàng, tiếp tân được huấn luyện rất lễ phép dẫn bọn họ vào bàn mà đã được đặt sẵn.

“Gọi món ăn đi” Vệ Trác Lãm sẽ không bao giờ khách khí, nhóc Đô Đô vì lúc nãy uống nước nhiều quá nên tè dầm ướt quần lót, nên bây giờ anh hai chân dài phải đi vào toilet để giặt sạch.

“Đô Đô, đến đến, nhóc gọi món ăn trước đi. Không cần thương xót dùm tiền của anh hai nhóc a” Vệ Trác Lãm bưng bưng hứng thú nói với Đô Đô, đem menu lên trước mặt nhóc.

Đô Đô cũng không phải là chưa từng đến nhà hàng lớn ăn cơm, mẹ Tô có đôi khi bận rộn, làm biếng nấu ăn, nên bọn họ thường đến nhà hàng để ăn (ghi chú: không có anh hai, anh hai vẫn còn đi học)

Hai cánh tay nhỏ cầm lấy thực đơn, mắt to nhìn lên nhìn xuống, giống như một người đang nghiêm túc gọi món, tuy rằng một chữ cũng không biết, nhưng nhất quyết không chịu thua.

Ngón tay mập mạp vươn tới, chỉ một cái.

“Này?” Vệ Trác Lãm nhìn theo ... hỏi

Ừm, Đô Đô gật gật đầu to.

Vệ Trác Lãm khẩu khí hăng hái gọi người phục vụ, “Được, Đô Đô thực ngoan, lát nữa mang ra cần phải ăn nhiều mới được.”

Cảnh Lỗi đem quần lót nhỏ được giặt sạch đem ra, vừa đến liền thấy món ăn được bưng lên, Vệ Trác Lãm tính chống đỡ, nhưng khi nhìn đến ánh mắt của hắn, nhưng hận không thể đá mình mấy cái, lập tức cười hiền, nói bởi vì lợi ích của Đô Đô, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải đành trả tiền, anh hai chiến thắng oanh liệt.

Đô Đô một bên đang cố gắng nhồi nhét chiếc khăn ăn lớn vào cổ áo, cánh tay nhỏ bé mập mạp cố gắng nhiều lần, đều làm không được, Cảnh Lỗi quay đầu vừa lúc nhìn thấy vậy, áo sơ mi màu đỏ của Đô Đô căng phồng, nhanh thò tay vào áo nhỏ của nhóc lôi ra gần nửa cái khăn, sửa sang lại cho đàng hoàng. Lại để thêm lên đùi bảo bối cái khăn ăn của nhà hàng.

Một bàn đầy những món ăn ngon đẹp mắt, ăn cơm thôi, tay béo lén lút cầm một chiếc đũa thò vào đĩa đồ ăn ngoáy ngoáy, Cảnh Lỗi liền đem chiếc đũa tịch thu, lấy cho nhóc cái muỗng nhỏ để dùng, các anh lớn vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, Đô Đô một mình ôm lấy cái ly nước lớn, chưa kịp đưa đến miệng, lần nữa bị anh hai phát hiện, mạnh mẽ cản lại, đổi lấy nước ấm.

Bụng nhỏ Đô Đô cố gắng ăn cho nhanh, xong rồi muốn được đi lòng vòng chơi, bình thường đến nhà hàng cùng ba mẹ, nhóc ăn xong liền chạy ra hành lang chơi, có đôi khi gặp được bạn nhỏ cũng cùng ba mẹ tới dùng cơm như mình.

Không đợi chân chạm được đất liền bị Cảnh Lỗi bế lên đặt trên đùi, không cho nhóc chạy loạn. Đô Đô đành phải ngồi yên trên đùi anh hai, ngoan ngoãn giống như một khối thịt, một bên nhàm chán nhìn bọn họ ăn, một bên sờ sờ bụng nhỏ.

...

Khu vực chơi bowling

Ở bên cạnh nhà hàng có cả một sân chơi, cơm nước xong liền có thể đến đây chơi bóng.

Ba người cùng nhau qua đây chơi, đều là mỹ nam cả, hấp dẫn được rất nhiều ánh mắt, khi đi ngang qua một nhóm người, tất cả đều phải nhìn theo. Hai ba mỹ nữ còn thường thường nhìn bên này mà cười nhẹ. Đẹp trai chính là đẹp trai nhưng tại tuổi còn hơi nhỏ, mỹ nam hiếm thấy như vậy không ai không yêu, được nhìn miễn phí thì ai cũng sẽ không thể bỏ qua.

Ngoài ra còn có một người nữa, đi theo bên cạnh, cũng là mỹ nam – như là chuyện của mười mấy năm sau, còn hiện tại, chỉ là tiểu mỹ nam bị biến dạng thành cái bánh bao nhân thịt mập mạp mà thôi.

“Đô Đô, anh Kỷ Sinh là cao thủ đấy!” Đô Đô lắc lắc đầu nhỏ.

“Không phải!” Đô Đô giấu hai cánh tay mập mạp sau lưng.

“Đô Đô, còn anh Vệ thì sao? Lại đây vỗ tay ủng hộ anh Vệ nào, không cần quan tâm đến anh Kỷ Sinh làm gì.” Đô Đô vẫn giấu đi hai cánh tay tròn vo.

Đô Đô là loại người không dễ dàng bị dụ dỗ nha.

Đến phiên Cảnh Lỗi, còn chưa kịp ném.

“Anh hai giỏi quá!” Đô Đô nhanh vỗ tay thật lớn, vỗ đến lòng bàn tay đều đỏ lên.

Cảnh Lỗi thật sự nhịn không được cười, không phụ sự kì vọng của bảo bối, ném một lần toàn bộ đều ngã, sau đó nói với hai người bọn họ, “Các cậu chơi đi.”

Vệ Trác Lãm cùng Kỷ Sinh tiếp tục chơi bóng.

Cảnh Lỗi ngồi vào chỗ ngồi bên cạnh, “Đô Đô có lạnh hay không?” phòng chơi bowling mở máy lạnh có điểm lớn.

Đô Đô lắc lắc đầu nhỏ. Cảnh Lỗi sờ sờ cánh tay béo ú của nhóc, thấy hơi lạnh, liền đem áo khoác đặt bên cạnh mặc vào cho nhóc.

Rồi sau đó ôm nhóc lên ngồi trên đùi, Đô Đô thoải mái ngồi trên đùi của anh hai, phía sau thì được dựa vào lòng ngực rộng lớn của anh hai, thật là ấm áp nha.

Vệ Trác Lãm cùng Kỷ Sinh hai người đang đánh cầu, Vệ Trác Lãm bỗng chạy đến trước mặt Kỷ Sinh cản vào lỗ tai cậu, sau đó thành ra hai người chơi đánh nhau hơn là chơi đánh cầu. Anh hai ôm Đô Đô, Đô Đô bắt đầu dụi mắt, ngón tay tròn ngón xoa nhẹ nhiều lần.

“Đô Đô.” Cảnh Lỗi ôm nhóc quay lại, đem hai người đối diện với nhau.

Bình thường ở nhà, phải chờ tới khuya mới bằng lòng đi ngủ, vậy mà khi đi ra ngoài chơi lại dễ dàng một nhọc, trở nên thật đáng yêu.

Đô Đô cũng không muốn nói, cánh tay nhỏ bé ôm chầm lấy anh hai, đầu to chôn ở cổ anh hai, cọ qua cọ lại.

“Đô Đô.” Nơi này quá lạnh, ngủ chắc chắn sẽ bị cảm mạo. Cảnh Lỗi kêu nhóc, Đô Đô mơ hồ ghé vào vai của anh hai.

Cảnh Lỗi trước khi ra ngoài hướng Vệ Trác Lãm ra hiệu, sau đó ôm lấy Đô Đô rời khỏi khu chơi bowling.

Vào trong thang máy, trực tiếp lên lầu ba, đây là khu vui chơi thiếu nhi, Đô Đô chơi một hồi có thể sẽ quên đi buồn ngủ.

Vừa lúc thấy một cửa hàng bánh ngọt kiểu Tây Âu, từ xa đã ngửi thấy được mùi bơ ngọt ngào béo ngậy.

Đô Đô ngửi được mùi, bật người mở mắt to.

Được rồi, vậy thì đi vào, bên ngoài cửa hàng trang trí như trong phim hoạt hình, bên trong được sắp xếp một hàng dài chỗ ngồi, có nhiều cặp tình nhân trẻ tuổi, và rất nhiều cha mẹ mang theo con đến đây, xem ra chủ yếu là bán cho hai loại khách như thế này.

Anh hai chọn cho Đô Đô một cái bánh kem dâu nhỏ, chính mình tùy tiện kêu đại một ly nước, bên cạnh chỗ bọn họ ngồi có rất nhiều bạn nhỏ được ba mẹ dẫn tới. Trước mặt đều đặt cái bánh kem to ơ là to, chỉ có Đô Đô tội nghiệp ngồi ôm một bánh kem dâu đặt trong cái chén nhỏ xíu. Ánh mắt tiếp tục nhìn xung quanh xem các bạn nhỏ được ăn gì.

Nếu như cùng đi với mẹ, Đô Đô dám khẳng định rằng, cùng đi với ba Cảnh là tốt nhất, không cần nhóc nói, ba Cảnh trước hết chọn loại bánh mà Đô Đô thích ăn, mua cái lớn nhất. Bạn nhỏ ngồi trước mặt được ăn một ly kem đủ màu thật lớn, ánh mắt Đô Đô nhìn chăm chăm phía trước, cái miệng nhỏ chảy nước miếng đến nổi rơi vào luôn cái chén đang cầm trên tay.

Cảnh Lỗi không phải là không biết suy nghĩ của Đô Đô, chính là bài học ngày đó vẫn còn ám ảnh, cho nên đã quyết tâm, không mua cho Đô Đô, về phần các món điểm tâm ngọt khác, miễn đi, mới vừa ăn cơm xong, một hồi liền buồn ngủ, vậy mà giờ lại tỉnh như sáo.

Quầy tính tiền, nhìn thấy rất nhiều các bạn nhỏ cầm đồ chơi đi ra ngoài, có kính khí cầu, mô hình đồ chơi, truyện tranh đủ màu sắc ...Ngồi chơi một hồi, thấy Đô Đô vẫn không mệt, anh hai liền dẫn nhóc đi.

Lúc đứng tính tiền ở quầy, cô thu ngân nói giọng ngọt ngào: “Hôm nay cửa hàng chúng tôi khai trương, nên chúng tôi có những phần quà hấp dẫn đặc biệt chỉ dành riêng cho các bạn nhỏ.”

Cảnh Lỗi cũng không nói gì, ở nhà Đô Đô cái gì cũng không thiếu, nếu được tặng thì cứ để quả cầu này cầm chơi.

“Bạn nhỏ này, đây là quà tặng cho bé, xin nhận lấy. Hoan nghênh quý khách lần sau lại đến.”

Đến phiên Đô Đô được nhận quà tặng là – một hộp Chocolate mắc nhất được gói lại thật tinh xảo.

Và thêm vài bịch kẹo Chocolate nhỏ cầm bên ngoài !

Đô Đô lúc này trúng được giải thưởng lớn! Mắt mở lớn, bé con tinh thần liền phấn chấn, thật sự là quá may mắn.

Cảnh Lỗi kinh ngạc liền muốn thay đổi, “Chúng ta không nhận ...”

Cô thu ngân ngậy ngốc nhìn bọn họ, không phải nghe lầm chứ, như thế nào lại nghe được người anh lớn này từ chối, lần đầu tiên gặp được người không cần quà tặng.

Đô Đô rưng rưng nhìn chăm chăm anh hai, nước mắt xém chút nữa là chảy ra, kích động đành gật đầu.

Chocolate, trẻ con trên đời không phải là rất thích ăn chocolate sao? “Được rồi, nhận lấy đi.” Anh hai khai ân.

Đô Đô lúc này mới chạy nhanh lại vươn cánh tay nhỏ bé mập mập tiếp nhận, đem chocolate gấu gao ôm vào trong lòng ngực.

Cô thu ngân nhẹ nhàng thở ra, lần thứ hai khôi phục lại giọng nói ngọt ngào, “Chúc vui vẻ. Hoan nghênh lại đến.”

Hai người ra khỏi cửa hàng, cô thu ngân nhìn theo bóng dáng của bọn họ một hồi, nam sinh mặc bộ đồ màu đen có vẻ rất hợp, vóc dáng cân xứng đẹp trai, ngũ quan góc cạnh cũng không thể chê vào đâu được, càng xem càng thấy được một loại mỹ lực không thể nói nên lời, đáng tiếc tuổi vẫn còn nhỏ, hẳn vẫn còn là một đứa nhóc.

Còn quả cầu nhỏ kia bộ dáng thật đáng yêu, hảo ngoan, như là đứa trẻ trong quảng cáo thường xuất hiện trên TV, tương lai nhất định phải sinh được đứa nhỏ xinh đẹp như vậy.

Ra cửa, Cảnh Lỗi xem đồng hồ, 7 giờ 58 phút, quay đầu nhìn kĩ lại hình dáng cửa hàng quyết định về sau không bao giờ ... đến đây nữa.

Lần này ai là người thu hoạch lớn nhất, chính là bé Đô Đô nhà ta! Thời điểm Cảnh lỗi quay trở lại tìm hai người kia là lúc bọn họ cũng vừa ra, bốn người cùng nhau trở về nhà.

Ở trong xe, hai cánh tay béo ú của Đô Đô ôm chắc một cái hộp, biểu lộ bộ dáng hưng phấn, tinh thần phấn chấn.

14. Chương 14: Có Khách Tới Chơi (6)

Về đến nhà, vào phòng khách, bật đèn sáng lên, Cảnh Lỗi đi lấy nước uống, Đô Đô ngồi ở trên ghế sa lon vẫn ôm khư khư cái hộp, nhìn xem a nhìn xem, nhìn như thế nào cũng không đủ, bàn tay béo sờ a sờ, như thế nào cũng không sờ đủ.

Trận bóng bắt đầu chiếu, Kỷ Sinh chiếm giữ TV lớn, nhìn không chuyển mắt.

Vệ Trác Lãm ngồi nhàn nhã bên cạnh Kỷ Sinh, thuận tiện quan sát nhóc Đô Đô.

“Mở ra a, lại đây, anh Vệ giúp nhóc mở ra, sẽ không ăn trộm gì của nhóc đâu.”

Vệ Trác Lãm vươn bàn tay to, Đô Đô đang rất lo lắng không biết có nên hay không giao cho hắn ta. Nhìn qua nhìn lại, cẩn thận xem xét Vệ Trác Lãm, lại nhìn nhìn vào cái hộp một hồi, hai tay nhỏ bé mới quyết định đem cái hộp giao ra.

Nắp hộp được mở, bên trong có mười sáu viên chocolate được bọc giấy bạc sáng nhìn quả cầu. Lớn nhỏ đều đều, sắp xếp chỉnh tề, nhan sắc tối mê người, hương vị ngọt ngào. Đối với Đô Đô mà nói, hôm nay đào được một kho báu vô cùng lớn.

Đô Đô đem đầu to gần sát lại, thiếu chút nữa chạm vào chúng [viên chocolate], vươn tay mập mập đến, cầm lên một viên, đặt vào trong lòng bàn tay nhỏ bé, nhìn nó lăn lộn trong đó, mắt to tràn đầy vui sướng. Liệu ngay sau đó sẽ bỏ chúng vào miệng cảm thụ một chút.

Chưa kịp mở giấy bạc, Cảnh Lỗi đã đi tới, Đô Đô từ trong thế giới chocolate hồn nhiên bị đá văng ra ngoài, xem chút quên một điều quan trọng là anh hai vẫn còn bên cạnh. Cảnh Lỗi một phen ngăn chặn hành động của nhóc béo ú lại ...

Lấy viên kẹo chocolate từ bàn tay nhỏ bé, anh hai đem giấy bạc lột sạch sẽ, giao lại cho Đô Đô, Đô Đô hưng phấn đến mức không lời nào có thể diễn tả hết được.

Cảnh Lỗi nhìn Đô Đô giữ chặt viên kẹo đến phát ngốc, ra lệnh tối trọng yếu, “Hôm nay ăn một viên, còn lại để ngày mai ăn tiếp.”

Sau đó đem nắp hộp đậy lại. Cho phép ăn một viên, đối với người nghiện như Đô Đô mà nói, đã là cực hạn rồi.

Đô Đô giống như mới vừa từ thế giới trong mơ bước ra, đưa đôi mắt to nhìn anh hai, ừ, hiển nhiên quả thực không tình nguyện, anh hai đã đem cái hộp trong cánh tay béo ú của nhóc đi rồi.

Cảnh Lỗi cầm cái hộp, suy tính nên để chỗ nào mới an toàn, đặt ở phòng khách sợ Đô Đô nhìn thấy nhớ thương, đành để ở nhà bếp vậy.

Đô Đô nhìn trong bàn tay trắng bóc có viên chocolate, chu chu cái miệng nhỏ nhắn ra, rất nhanh liền cảm thấy hưng phấn. Đô Đô không chần chờ đưa liền viên chocolate lên miệng nhỏ.

“Đô Đô ăn ngon không?” Vệ Trác Lãm buồn cười nhìn Đô Đô.

Đô Đô gật gật đầu nhỏ, quên mất phải trả lời như thế nào, ăn ngon, đương nhiên là ăn ngon a. Viên kẹo rất nhanh liền ăn xong, Đô Đô đứng một chỗ ngơ ngác liếm liếm đầu lưỡi, hận không được ăn tiếp nữa.

“Đô Đô mau lè lưỡi ra!” Vệ Trác Lãm đứng bên cạnh thần sắc kích động.

Đô Đô ngây ngốc vươn đầu lưỡi hồng hồng, Vệ Trác Lãm làm như thật nhìn nhìn, “Hoàn hảo, đầu lưỡi vẫn còn, Đô Đô cứ nhai nhai như vậy, xem chút ăn luôn cả cái lưỡi của mình!” Hắn nói chưa dứt lời, Đô Đô sợ tới mức lập tức đem đầu lưỡi lui trở về.

Cảnh Lỗi đi tới, bắt mắt liếc Vệ Trác Lãm một cái, đem Đô Đô ôm đến bên cạnh mình, “Đô Đô không được nghe hắn nói, uống nước đi.”

Mắt to xem xét, xem xét anh hai, “Anh hai, trả lại cho em, được không?” Đô Đô đứng trước mặt Cảnh Lỗi, hai cánh tay béo ú ôm đùi của anh hai, ngẩng đầu, mắt to trong vắt vô tội nhìn anh hai.

“Hôm nay ăn xong rồi, còn lại để ngày mai ăn.”

Anh hai nói không cho thì chắc chắn sẽ không cho, năn nỉ cũng vô dụng, khóc nháo lại càng vô dụng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đô Đô tràn đầy thất vọng, đành phải cầu mong cho ngày mai mau mau đến.

“Anh hai, ngày mai cho ăn, ngày mai cho ăn...” Đô Đô rầu rĩ thì thào lặp đi lặp lại, không biết là đang nhắc nhở anh hai hay đang thôi miên chính mình, không còn tinh thần.

“Ân!” Cảnh Lỗi đáp lời, “Đô Đô nghe lời, ngày mai liền cho ăn! Đến, uống nước!” Cảnh Lỗi an ủi Đô Đô, hạ thấp lưng bàn tay nâng ly nước, dứt cho Đô Đô uống, Đô Đô không muốn uống, vẫn đang cố gắng làm cho hương vị chocolate lưu lại trong miệng một hồi lâu mà. Cảnh Lỗi ngồi xổm xuống, đưa ly nước thẳng đến miệng, Đô Đô tránh né, suy nghĩ một hồi, lại đưa cái miệng nhỏ nhắn ngoan ngoãn uống nước.

Vệ Trác Lãm đứng bên cạnh nhìn bọn họ, một lớn một nhỏ này, Cảnh Lỗi khi nào trở thành vú em tình nguyện săn sóc đứa nhóc này?! Nghĩ muốn quấy rối nhưng cuối cùng đành từ bỏ, Kỷ Sinh vẫn chăm chăm vào TV, cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, ngẫm nghĩ so sánh, thật là...

Đúng chín giờ, lúc ở bên ngoài cảm thấy Đô Đô mệt rã rời, Cảnh Lỗi ngẫm nghĩ hẳn là nên cho nhóc đi ngủ sớm. Cảnh Lỗi mang Đô Đô đi tắm rửa. Trước khi tắm phải đánh răng, dưới sự giám sát của anh hai, Đô Đô không dám chà qua loa, bởi vì vừa mới ăn chocolate xong, nên Cảnh Lỗi lo lắng mở miệng Đô Đô ra nhìn thật kĩ, một hàng nhũ nha chỉnh tề, thịt non non, không còn hương vị của chocolate. Sau đó bắt đầu tắm rửa, vòi hoa sen xịt nước nhẹ nhàng vào thân hình béo mập của Đô Đô trơn trượt, Đô Đô tuy rằng béo, cái đầu lại quá nhỏ, thể tích bề mặt rộng lớn, cho nên anh hai tắm cho nhóc thật dễ dàng.

“Đô Đô đừng nhúc nhích, đứng tại đây chờ.” Đã quên lấy quần áo, Cảnh Lỗi liền đứng dậy chạy đi lấy.

Trong phòng tắm, lỏa nam Đô Đô giẫm lên cái khăn đặt ở cửa chờ anh hai quay lại, âm thanh náo nhiệt từ phòng khách truyền tới, đây là tiếng nhạc gì, việc này đối với lỗ tai Đô Đô khá thính. Đô Đô nhiệt huyết bùng bùng, lắc lắc thân hình béo ú bỏ chạy ra ngoài.

Trong phòng khách, trận bóng rổ đang chiếu quảng cáo, Kỷ Sinh cầm điều khiển đổi kênh, xem còn có tiết mục nào đặc sắc không, Vệ Trác Lãm ngón tay thon dài đang lật xem một quyển tạp chí đặt tùy tiện trong phòng khách, liền trong tầm mắt, một thân ảnh trơn tru vọt tới chỗ bọn họ, hiện tại không có mảnh vải che thân.

...

Đô Đô thân thể trần truồng vọt tới phòng khách xem quảng cáo, hai người kia liền được chiêm ngưỡng nghệ thuật “nude” của tiểu lỏa nam.

Thật sự là vừa trắng lại vừa mềm, làn da hảo tốt không chê được, làm cho người ta nghĩ muốn xoa bóp coi có phải là thật như vậy hay không, còn về phần thịt của Đô Đô, cánh tay ngắn ngủn phì phì cùng với đùi nhỏ nhỏ đầy thịt thịt, bụng nhỏ tròn tròn, tiến lên trước ngồi xuống, bộ ngực mềm mại, ngũ quan xinh xắn, đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm hình ảnh trong TV.

“Đáng yêu quá đi” Quay đầu lại nhìn Kỷ Sinh, “Chúng ta cũng phải sinh một đứa.” Vệ Trác Lãm cười nói, liền gặp cái liếc mắt tóe lửa của người ngồi sau.

Phía sau lưng bị gì vậy, da thịt tuyết trắng có một dấu ấn thật to, nhìn thật mờ ám, ghê người, làm cho hai người bị lú lử.

“Đô Đô, phía sau lưng nhóc tại sao bị như thế?”

“Anh hai đánh, đánh!”

“Anh hai nhóc đánh đập?!”

Đô Đô ừ gật gật đầu, đặt mông ngồi ở băng ghế nhỏ, ánh mắt chuyên tâm nhìn không chớp mắt vào TV.

“Trời ạ, Cảnh Lỗi như thế nào lại ra tay nặng như thế.” Chiếu theo trình độ như thế này, bé Đô Đô còn có thể sống được bao lâu?!!

“Trác Lãm, anh xem, chúng ta có nên hay không báo cảnh sát....” Kỷ Sinh ngồi trên ghế sa-lon, thần sắc nghiêm trọng hỏi Vệ Trác Lãm.

...

Cảnh lỗi cầm quần áo ra tới, chỉ thấy trong phòng khách hai người kia đang vây quanh đứa em trai nhỏ trần truồng nhìn không chuyển mắt, Đô Đô như thế nào lại bỏ chạy ra ngoài này?

Anh hai đi tới, vừa định lên tiếng, đã bị hai tầm mắt tóe lửa khiển trách.

“Tôi nói, Cảnh Lỗi a, cậu làm như thế cũng bày đặt làm anh hai người ta!... May mắn không phải ở Hoa Kỳ, bằng không chắc chắn sẽ gặp phiền toái lớn...”

“Cậu xuống tay quá nặng, đứa nhóc nhỏ như vậy ...” Kỷ Sinh cũng hòa theo chỉ trích.

Cảnh Lỗi quét mắt nhìn bọn họ, lại nhìn đến dấu vết chưa phai phía sau lưng Đô Đô, “Không phải chuyện của hai người.” Tuy nói không phải cố ý, nhưng anh hai vẫn là chột dạ.

“Đô Đô mặc quần áo.” Đô Đô đứng lên, ánh mắt vẫn là không-ly-khai TV, Cảnh Lỗi tận lực che đi tầm mắt của nhóc, sau đó nhanh chóng mặc áo vào, lại mặc vào một quần lót nhỏ.

Ca khúc rất nhanh đã hát xong, Đô Đô vẫn còn muốn nghe lần nữa, nhưng đài truyền hình lại không phát.

“Hết rồi, đi ngủ.” Chín giờ, Cảnh Lỗi vươn một ngón tay thon dài ra, Đô Đô lấy tay nhỏ bé nắm lấy, miệng nói lầm bầm, không ai nghe hiểu được. Hai người lên lầu, bóng dáng một lớn một nhỏ.

“Khó trách có người nói, thời điểm nam nhân chăm sóc đứa nhỏ là thời điểm tình cảm nhất.” Vệ Trác Lãm chặc chặc thở dài: “Em hoài nghi rằng người bằng hữu này của anh có khuynh hướng thích ngược đãi trẻ em!” Kỷ Sinh tức giận bắt bình nói.

...

Trên giường, Đô Đô ôm một cái cẳng chân béo ú đầy thịt, trẻ nhỏ gân cốt thật sự mềm dẻo a, năm ngón chân ngắn ngủn phì phì thịt, một ngón ở bên miệng Đô Đô.

Vừa được đặt trên giường, theo thói quen Đô Đô vốn phải lấy món đồ chơi đặt ở đầu giường để chơi, nhưng bị anh hai ngăn cản, cố gắng làm cho nhóc ngủ, cho nên nhóc đành phải gặm gặm ngón chân cho đỡ buồn.

“Đô Đô, ngủ.” Cảnh Lỗi lên giường nằm ôm Đô Đô.

“Đô Đô rất là thơm ... Anh hai nếm thử, một chút” Đô Đô ôm chân, không mệt mỏi, cũng chưa muốn ngủ, ăn chocolate xong vẫn còn rất hưng phấn, muốn cùng anh hai chơi.

Đúng là rất thơm, mùi dầu gội cùng mùi hương sữa từ thân hình của Đô Đô.

Anh hai không có hứng thú với cái món “móng giò” của Đô Đô, đem tư thế gấu mèo của nhóc ôm đặt trên thân, sờ sờ vào đầu ẩn phía sau, đã muốn phai nhạt rất nhiều, tại vì làn da tuyết trắng quá non, cho nên mới hiện rõ ràng như vậy.

“Đô Đô, còn đau không?” Cảnh Lỗi vuốt ve da thịt trơn tru phía sau lưng.

Cái miệng nhỏ nhắn ừ ừ, “Anh hai cho kẹo, cho kẹo sẽ không đau ... Không cho liền đau...” Thân hình Đô Đô nghiêng nghiêng, bộ dạng nghiêm trọng nói.

Nghĩ đến thật tức! Cái gì tốt lại không học, lại học những thói xấu của Vệ Trác Lãm, nói năng ngọt xớt, Cảnh Lỗi tại mông nhỏ tròn đánh một cái.

Đô Đô béo ú ánh mắt rưng rưng, khóc “ô ô” ngồi dậy, nhóc giả khóc như thế này làm sao qua mặt được anh hai, Cảnh Lỗi chọt vào dưới cánh tay mập của nhóc, Đô Đô cái miệng nhỏ nhắn liền cạc cạc cười rộ lên, Cảnh Lỗi lấy tay chọt lét cái bụng nhỏ hai cái, lập tức Đô Đô lắc lắc cái thân hình béo ú khiến cho xung quanh loạn lên, cười khanh khách lên, lộ ra cái răng trắng cùng nướu non hồng.

“Nhéo lỗ tai, nhéo lỗ tai Đô Đô...” Đô Đô nghĩ muốn cùng chơi với anh hai, lại sợ bị anh hai chọt lét, nhanh hướng anh hai cung cấp phương pháp trừng trị khác.

Đô Đô ở đâu thịt cũng nhiều, lỗ tai xinh đẹp cũng không ngoại lệ, mềm, tròn tròn, hình dáng rõ ràng, thùy châu đầy đặn, Cảnh Lỗi bật cười, khuôn mặt anh tuần lộ ra nụ cười hiểm thấy, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy lỗ tai Đô Đô, Đô Đô đầu to không dám động, cạc cạc cười, thịt trong ngực nhỏ phập phồng, hai cánh tay béo ú cùng một cái chân đầy thịt hướng anh hai mà sờ qua sờ lại... Hai người chơi trong chốc lát, Đô Đô vẫn là chưa muốn ngủ.

...

“Đô Đô ngủ.” Nhìn xem thời gian, anh hai giữ cố định thân thể của Đô Đô.

Đắp cho nhóc cái chăn nhỏ, Cảnh Lỗi vỗ vỗ ngực Đô Đô, vỗ trong chốc lát, Đô Đô đem mắt to chờ mong nhìn anh hai, tinh thần còn mười phần hưng phấn.

“Nhắm con mắt lại.” Anh hai hạ lệnh, Đô Đô nghe lời nhắm lại mắt to, nằm im lặng như búp bê, chỉ khi nghe đến tiếng thở nhẹ nhàng, Cảnh Lỗi mới yên tâm, chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

...

Hì hì, anh hai đi rồi! Đô Đô mở mắt to, ở trên giường nằm một hồi lâu, anh hai vẫn không quay trở lại, lúc này mới có chút can đảm, cọ cọ thân mình tròn vo, lắc lắc mông nhỏ, chân giẫm lên chiếc dép lê bé xiu của mình, bước xuống giường.

Cửa không có khóa, cũng không có hãm đóng chắc, một ngón tay mập mập nhỏ bé nhẹ nhàng đưa ra ngoài cánh cửa, sau đó một cái đầu nhỏ thò ra, mắt to nhìn qua nhìn lại, xem xét một hồi, không nhìn thấy bóng dáng của anh hai, ì ì, tự do rồi! Cảnh Lỗi chính là đang ở phòng tắm giặt quần áo, y phục của hắn, cùng với quần lót của Đô Đô, anh hai trở thành bảo mẫu, thân hình cao lớn đứng ở đó, khóa cánh cửa phòng giặt quần áo...

Phòng khách chỉ có Vệ Trác Lãm cùng Kỷ sinh hai người, dù sao cũng không có mặt chủ nhân, có thể hưởng thụ thế giới riêng của hai người, nhưng là, rất nhanh một bóng đèn nhỏ xuất hiện.

Anh hai vừa vào phòng tắm không bao lâu, quả cầu Đô Đô liền lắc lắc mông đi xuống lầu, “Em và các anh cùng chơi, Đô Đô theo các anh chơi, được không?”

Đứng ở bậc thang cuối, Đô Đô cánh tay mập mập, lắc lắc thân hình đầy đặn, biểu tình hưng phấn tràn ngập chờ mong nói. Áo nhỏ đem quần lót che lại, chỉ lộ ra hai cái tay mập cùng hai cái chân cũng mập, giống như có cảm giác đang mặc váy.

Tốt, Vệ Trác Lãm cười tùm tùm nhìn bé Đô Đô. Nhưng phải nhắc nhở nhóc một chút.

“Không tốt! Nhóc không phải đi ngủ sao?”

Bị cự tuyệt, Đô Đô cũng không giận, biểu tình có chút đáng thương, “Àn ... Đô Đô ngủ không được, Đô Đô muốn cùng chơi với các anh, được không?” Mắt to đen bóng, có chút tội nghiệp, hai cánh tay vịn cầu thang.

“Ha hã, anh Vệ chỉ lừa nhóc thôi. Đô Đô lại đây ngồi.” Vệ Trác Lãm đứng dậy tiến lên ôm quả cầu, em trai này của Cảnh Lỗi thật đúng là làm người ta không khỏi thương yêu.

Kỷ Sinh mở TV cũng không thèm coi, đi theo Đô Đô cùng ngồi trên ghế sa-lon.

“Đô Đô, anh hai nhóc thường đánh nhóc không?” Kỷ Sinh lo lắng hỏi han.

Đô Đô lắc lắc đầu, lại gật gật đầu, mông nhỏ vừa mới bị đánh một cái mà.

“Anh hai nhóc thật lợi hại?” Cố gắng hỏi thêm để biết rõ sự thật.

Đô Đô gật gật đầu to. Anh hai thật sự rất lợi hại, Đô Đô chỉ sợ một mình anh hai.

“Anh hai, Anh hai, không nghe lời, không nghe lời liền rầy rặc!” Dùng giọng nói nhỏ xiu, hai chữ “rầy rặc” nghe thật hữu lực.

Giết?!!” Thanh âm kinh ngạc, phản xạ có điều kiện liền liên tưởng.

“Thiến?!!!” Ngữ điệu khoa trương, tâm một trận bất an.

Đô Đô mở mắt to, mờ mịt nhìn bọn họ, cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn thì thầm, “Tiếng khóa tủ bánh.....”

15. Chương 15: Có Khách Tới Chơi (7)

Phòng tắm, sau khi anh hai giặt sạch một đồng quần lót của Đô Đô, đang bắt đầu tắm rửa, nước ấm chảy dọc theo chiếc cổ xuống thân hình, thể trạng kiện mỹ, Cảnh Lỗi đang gội đầu, cánh tay cường tráng vén tóc ngắn đen bóng một cách tùy ý, không giống với mái tóc của Đô Đô, vừa mềm lại ít, mỗi lần gội đầu cho Đô Đô, phải thực sự rất để ý, không cho dầu gội dính vào trong mắt Đô Đô bảo bối.

...

Trong phòng khách lúc này vừa nóng lại vừa nháo, TV vẫn còn đang mở, trên đó là cảnh ba nữ nhân đang trò chuyện, ở đây cũng có ba nam nhân cũng đang trò chuyện.

“Đô Đô tiếp tục nói, nữa, muốn gì anh Vệ cũng cho nhóc hết.” Vệ Trác Lãm từ quầy bar lấy một chai nước trái cây, đưa cho baby Đô Đô một ly thật to.

“Lại đây, anh Kỷ quạt mát cho nhóc.” Kỷ Sinh cũng hào hứng tham gia, cầm một quyển tạp chí quạt quạt cho Đô Đô, làm tóc bay bay, không nghĩ tới chơi với một đứa nhóc lại vui đến như vậy, giống như món đồ chơi sống, hai người cùng Đô Đô chơi đến quên hết thời gian.

Tiểu đại gia Đô Đô an vị trên ghế sa-lon, xung quanh hai người, một cặp nước trái cây, một cặp gió mát, khiến cho nhóc cảm thấy thật khoái chí, cái miệng nhỏ nhắn cứ cạc cạc cười suốt, bàn tay mập tròn cầm uống một ly rồi một ly, cái miệng nhỏ cứ lú lo không ngừng.

Mới đầu còn chưa quen, nhưng bây giờ Đô Đô lại tuyệt không hề sợ người lạ nữa, âm thanh hưng phấn nói sang sảng khắp phòng khách. Hỏi nhóc cả nhà ai xinh đẹp nhất, cư nhiên không phải là mẹ Tô, mà là con cá vàng mắt to trong chậu thủy tinh, còn ai là người tối vô dụng nhất, cư nhiên không phải là Đô Đô, mà là ba Cảnh, bởi vì ba cái gì cũng không làm, chỉ biết ra lệnh bắt người khác làm thay. Hiện tại đang hỏi tới ai là người không nghe lời, đương nhiên vẫn không phải là Đô Đô.

“Anh hai tối không nghe lời!” Tiểu đại nhân trả lời thật đầy uy quyền.

Cả nhà chỉ có Đô Đô là thật ngoan thật nghe lời, còn anh hai thì không nghe lời.

“Anh hai nhóc như thế nào lại không nghe lời?” Vệ Trác Lãm một lòng nghĩ muốn đào ra một nhược điểm của người kia.

“Anh hai! Anh hai không nghe lời Đô Đô nói!” Đô Đô khuôn mặt nhỏ nhắn oán giận, trách cứ anh hai.

Đô Đô luôn nghe lời anh hai nói(đó là không thể không nghe), còn anh hai thì chưa bao giờ nghe lời nói của Đô Đô.

Nguyên lai là như vậy, Vệ Trác Lãm cười tủm tỉm nhìn nhóc Đô Đô, lại rót thêm cho nhóc một ly nước trái cây. Kỷ Sinh nghĩ đến việc Đô Đô không nghe lời mà bị đánh, nhất thời tràn đầy lòng thương cảm, tăng thêm lực ở tay, quạt trở nên mạnh, nghe được tiếng sừ sừ, may mắn thân hình Đô Đô béo, thể trọng siêu nặng, thối không ngã, chính là mới tắm xong tóc bị thổi mạnh biến dạng thành kiểu đầu mới, tóc dựng đứng lên trời, thêm thân thể béo tròn vo, càng nhìn càng khôi hài.

“Đô Đô, không say không về.” Vệ Trác Lãm khuôn mặt tuấn mỹ phá lệ cười thân mật.

Cái gì là không say, Đô Đô nào có hiểu đâu, chỉ biết cái ly đặt trước ngực được rót bao nhiêu liền đưa lên miệng uống ừng ực hết bấy nhiêu.

“Đúng rồi, Đô Đô, anh hai nhóc sắp kết hôn phải không?” Kỷ Sinh nhớ tới buổi chiều Đô Đô có nói đến chuyện này, vội hỏi nhóc, kết hôn bây giờ không có khả năng, còn quá sớm, chưa đủ tuổi, có thể hỏi một chút về sự tình bạn gái của hắn cũng được.

“Đô Đô, anh hai nhóc sắp kết hôn sao?” Vệ Trác Lãm hiển nhiên có chút kinh ngạc, nhưng lại rất nhanh khôi phục bình thường, Cảnh Lỗi có bạn gái? Hắn như thế nào lại không biết, đây là xảy ra chuyện gì?!!!

Ừ, Đô Đô gật gật đầu to, cánh tay mũm mĩm giơ cao cái ly lên, ý muốn được rót thêm.

“Bạn gái của anh hai có xinh đẹp không?” Kỷ Sinh vừa quạt vừa hỏi nhóc Đô Đô, Vệ Trác Lãm cũng muốn biết cái người bạn gái đó ra sao, không phải Cảnh Lỗi không có hứng thú với nữ nhân sao.

Đô Đô không nói, mắt to nhìn xung quanh, đầu to không gật cũng không lắc, nhìn nhìn bọn họ.

“Đô Đô, bạn gái anh hai nhóc có bộ dáng như thế nào?”

Vệ Trác Lãm tiếp nhận cái ly búp bê của Đô Đô, rót đầy nước trái cây, cổ tình không đưa lại cho Đô Đô, ý tứ giơ lên cao, làm cho Đô Đô không với tới, một mặt lộ nên nụ cười thiện lương thân thiết, “Không nói, anh Vệ sẽ không cho nhóc uống nữa.”

Đô Đô giơ cánh tay nhỏ bé mập mập, với nửa ngày cũng không tới, đành phải buông tha chấp nhận, thân thể béo mập ngồi trên ghế sa-lon, mắt đen nhìn qua nhìn lại, bọn họ vẫn không nói lời nào, Vệ Trác Lãm dụ dỗ nửa ngày, Kỷ Sinh cầm quạt cũng dừng lại, Đô Đô mắt to vẫn nhìn ngây ngốc, xem hai người anh lớn trầm mặc.

Đại não no đủ mái tóc mềm mại thừa thớt bởi vì gió thổi nên dựng đứng, khuôn mặt nhỏ nhắn cùng thân hình béo ú da tuyết trắng non non ngồi trên ghế sa-lon, trắng nõn cánh tay ôm lấy trắng nõn cái chân, Tiểu bạch ngồi im lặng, nhìn bộ dáng quả cầu thật khôi hài.

Ừ, rốt cuộc nhóc Đô Đô mở miệng, giọng âm theo miệng nhỏ hồng nhuận bỗng nhiên vang lên, nói rõ ràng.

“Anh hai, anh hai kê kê rất lớn!” Khuôn mặt nhỏ nhắn biểu tình nghiêm túc, ăn nói rõ ràng, tựa hồ rất sợ người khác không tin lời nói của nhóc.

Vệ Trác Lãm thiếu chút nữa bị trật thất lưng, kịp phản ứng, cười ha ha, má ơi, này còn chưa đủ sao, tiểu hài tử này, không nói thì không sao, vừa nói liền kể chuyện này, trực tiếp miêu tả bộ vị riêng tư.

Ngẫm nghĩ, Cảnh Lỗi rốt cuộc đang làm cái gì mà lại bị Đô Đô phát hiện, tình huống phải liên tưởng, khó để khiến cho Vệ Trác Lãm này có thể suy nghĩ được sự tình trong sáng, trong đầu giả thiết nhiều hình ảnh miên man bất định.

Kỷ Sinh trong đầu cũng không nghĩ đến chuyện gì tốt, hai người yên lặng suy ngẫm, ánh mắt cổ quái làm cho Đô Đô không hiểu được, Đô Đô mắt to nhìn bọn họ, hai béo thủ tay ôm lấy chân thật. Như thế nào cũng không để ý đến Đô Đô? Đô Đô bị bỏ rơi! Cái miệng nhỏ nhắn ừ ừ, nghĩ phải làm cho được chú ý, nhưng đang không biết nói cái gì.

“...Anh hai kê kê lớn như vậy!” Đô Đô vươn hai ngón tay khoa tay múa chân đứng lên.

Úc, hai âm thanh sợ hãi vang lên.

“Ừ...lớn như vậy!” Đô Đô cứ tiến tả, hai ngón tay so đi so lại, “...lớn như vậy....”

Mà nhìn hai người xem bộ dáng hứng thú, Đô Đô dào dạt đắc ý đứng lên.

...

Chính lúc nói đến cao hứng, bé Đô Đô cảm xúc bây giờ đang rất “high”, Vệ Trác Lãm khụ một chút, Kỷ Sinh dừng quạt, bỏ tạp chí xuống, thần sắc hoảng hốt, phản ứng mau lẹ, xoay người quay đầu cứ như đang xem TV, thần sắc hết sức chuyên chú, trong lúc nhất thời cư nhiên ai cũng không thềm để ý đến Đô Đô, bé Đô Đô trở thành người vô hình, hai người này trở lại công việc lúc đầu là xem Tv và đọc tạp chí, giống như chưa từng cùng Đô Đô trò chuyện.

Hai người bọn họ chuyển biến cũng quá đột ngột, Đô Đô hoang mang mở mắt to xem xét bọn họ, biểu tình của bé thực mờ mịt, suy nghĩ nên nói cái gì để hấp dẫn lực chú ý của bọn họ, hai ngón tay nhỏ mập, liều mạng khoa tay múa chân. Thế nhưng hai anh lớn vẫn là đọc sách đọc sách, lật lật tạp chí, hoàn toàn không để ý tới nhóc, bé Đô Đô nhất thời cảm thấy mất mát, từ trên thiên đường rơi bịch xuống đất, khuôn mặt có chút ngầy ngốc, thêm kiểu tóc dựng đứng vừa mới tạo nên, nhìn thế nào cũng thấy giống bị thiếu năng.

Đầu to bỗng bị người gõ một cái, cũng không đau lắm, là ai a? Chưa kịp suy nghĩ, theo bản năng liền nhìn lên trên, thấy hé ra một cái khuôn mặt ngược, cảm cương nghị, mắt kiem dài, lông mi rậm đen, nhìn thật quen mắt, là khuôn mặt của anh hai, phục hồi lại tinh thần, Đô Đô la lên một tiếng.

Cảnh Lỗi vừa tắm xong thay quần áo, vốn tính uống chút nước, lo lắng Đô Đô ngủ một mình không yên trên giường lớn nên muốn nhanh chóng quay lại. Vừa đúng lúc, bước xuống liền nhìn thấy trong phòng khách, ba người đang thoải mái vừa trò chuyện vừa uống, còn nói liên tục đến nỗi khoa tay múa chân.

...

Anh hai ôm lấy tội phạm Đô Đô trốn ngủ trở về phòng, còn hai người kia bởi vì biểu hiện quá “xuất sắc”, cũng bị anh hai bắt quay về phòng dành cho khách, TV cũng tắt, tạp chí cũng thu, không cho phép ai được bước vô phòng khách nửa bước.

Trong phòng Cảnh Lỗi,

Béo Đô Đô đứng trên giường, Cảnh Lỗi khóa kỹ cánh cửa, xoay người liền nghiêm mặt, trở nên lạnh lùng, hiện tại nhìn sợ gần chết. Nhìn chằm chằm Đô Đô, Đô Đô lúc này giống như con chuột con, anh hai nhất định là bởi vì nhóc không chịu ngủ trốn đi chơi nên sinh khí. Mắt to ngân ngấn nước, nhìn sắc mặt anh

hai, khiến cho anh hai tức giận hậu quả thực nghiêm trọng, kẹo chắc chắn không có, ngay cả Tv cũng không được coi.

“Ừ...anh hai nhéo lỗ tai...” Đô Đô nhỏ giọng lấy lòng, hai tay béo vội cầm lấy bàn tay to của anh hai, nghĩ muốn hưởng đến lỗ tai của mình.

Cảnh Lỗi rút tay về, vẫn giữ nguyên khuôn mặt đầy sát khí, ngồi ở trên giường, không để ý đến Đô Đô, đúng là Đô Đô rất sợ anh hai trông nom nhóc, nhưng là càng sợ anh hai không thêm quan tâm tới nhóc. Phải nhanh lấy lòng anh hai, Đô Đô bây giờ nhìn giống con cún phía sau cái mông thịt mọc ra cái đuôi dài ngoe nguẩy, hướng về phía anh hai lắc qua lắc lại.

Cảnh Lỗi lúc này nghĩ thật muốn nhìn nhan sắc của Đô Đô một cái, Đô Đô rất không nghe lời, không chịu ngủ bỏ trốn ra bên ngoài, còn cùng hai người kia chơi đùa đến cao hứng như vậy! May mắn anh hai không có nghe chuyện Đô Đô vừa nói vừa khoa tay múa chân là chuyện gì, bằng không sẽ càng thêm tức giận.

“Anh hai đánh.” Đô Đô thấy anh hai vẫn không nói chuyện, đặt mông nhỏ lên cao thân nằm úp sấp trên giường. Áo nhỏ xốc lên ngực, nên lộ ra cái quần lót nhỏ. Đầu nhỏ vùi vào giường.

Cảnh Lỗi thở dài, nhìn bộ dáng của bé Đô Đô, vẫn là mềm lòng. Tay hướng mông vỗ vỗ hai cái.

“Được rồi, Đô Đô.” Cảnh Lỗi đem Đô Đô ôm lấy, đặt trên đùi mình. Béo thân hình trơn trượt vùi vào người anh hai, béo cánh tay béo chân lấy lòng hướng anh hai mà cọ qua cọ lại.

“Vì sao không ngủ được!” Anh hai thăm vấn Đô Đô. Kỳ thật không cần nói cũng biết, ban đêm Đô Đô thường nháo, không chịu ngủ.

“Ừ...Đô Đô là em bé, phải ngủ sớm...Ngủ mới có thể cao lớn...càng thông minh, Đô Đô phải lớn lên, phải trở thành người lớn!”

Đô Đô nằm trên giường, cánh tay béo ú ôm lấy anh hai, y y nha nha lải nhải giải thích cho anh hai hiểu, đây là lời mà anh hai từng nói qua.

Đô Đô nhắm mắt lại, cố hết sức để ngủ.

“Như vậy sao có thể ngủ được, đừng cố sức.” Anh hai vỗ vỗ vào ngực của Đô Đô.

Đô Đô mở mắt to, ánh mắt đen bóng xem xét anh hai, mười phút sau, rốt cuộc tự nhiên nhắm mắt lại, ngọt ngào hô hấp đều đều phả trên mặt anh hai, lúc này Cảnh Lỗi cũng yên tâm mà ngủ.

16. Chương 16: Có Khách Tới Chơi (8)

Sáng ngày thứ hai, ánh nắng mặt trời vừa ló dạng, Đô Đô vẫn còn tại giường lớn vù vù ngủ, làn da non dưới ánh mặt trời đặc biệt xinh đẹp phá lệ, cục cưng Đô Đô đang dang rộng tay chân ngủ say. Ngực phập phồng lên xuống đều đặn chứng minh đây là người sống, không phải búp bê, anh hai đẩy cửa ra, tiến vào kéo tấm màn cửa lên, sau đó kêu Đô Đô rời giường.

Về hai người kia, Vệ Trắc Lãm là tới vội vàng đi cũng vội vàng, sáng sớm liền mang theo Kỷ Sinh đi mất rồi, đáng hận chính là ăn sạch tất cả điểm tâm mới đi. Sáng sớm phải làm lại hai phần ăn, Cảnh Lỗi chiên trứng xong, mới lên lầu gọi Đô Đô.

Đô Đô đang vù vù ngủ say, vừa nghe anh hai kêu to gọi nhóc dậy, bình thường kêu thế nào cũng không tỉnh liền, vậy mà lúc này, mắt to mơ màng mở to, không biết vì sao, ngoan ngoãn liền tỉnh dậy. Cảnh Lỗi bắt ngờ, sợ nhóc còn say ke, để nhóc ngồi trên giường lớn một hồi, rồi mới dẫn nhóc đi đánh răng, rửa mặt, sau đó ăn điểm tâm.

Bữa sáng qua đi, Đô Đô không thay quần áo, vẫn còn mặc quần áo của ngày hôm qua. Sau khi ngoan ngoãn ăn hết điểm tâm, cục cưng Đô Đô giẫm lên đôi dép lê nhỏ liền đứng thẳng trước mặt anh hai.

“Anh hai! Cho kẹo, cho kẹo ... cho xảo lực ... cho xảo lực[chocolate] ...” Không nói Cảnh Lỗi thiếu chút nữa đã quên, những việc này Đô Đô không bao giờ quên, mặc khác còn nhớ rất dai.

“Một hồi nữa mới có thể ăn.” Mới vừa ăn xong điểm tâm, chưa kịp tiêu hóa mà, Cảnh Lỗi đứng lên dọn dẹp bàn ăn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cực kì thất vọng, Đô Đô chỉ còn biết kiên nhẫn chờ, cứ chốc chốc lại nhìn vệt con, một lát lại nhìn bức tranh thư, mắt to làm như thật, nhìn đồng hồ cho dù xem không hiểu.

Nhìn anh hai từ phòng bếp đi ra, sau đó đi tới phía sau theo sát móng anh hai, vô luận Cảnh Lỗi làm cái gì, Đô Đô đều ở phía sau đi theo tới đó. Bất quá Đô Đô cũng có tiền đồ về việc bám đuôi, bất quá nhìn cực cứng Đô Đô theo đuôi, Cảnh Lỗi tâm tình lại cảm thấy ấm áp, trước tiên vẫn phải hoàn thành ước nguyện của nhóc.

“Đô Đô có thể ăn.” Cảnh Lỗi tính đi lấy kẹo cho Đô Đô.

Đô Đô mắt to tỏa sáng, hưng phấn đến mức không thể chịu được, phản xạ có điều kiện, cái miệng nhỏ nhắn nuốt nước miếng, di động thân hình béo ú, đuổi theo sát anh hai đi vào phòng bếp nghênh đón kẹo chocolate.

“Đô Đô, là chocolate.” Cảnh Lỗi thừa dịp Đô Đô hiện tại nói sai ngôn ngữ, phải giám sát nhóc nói chừng nào đúng thì thôi.

“Àn...là xảo khắc lực! Là chocolate...” Đô Đô vội nói, âm thanh nhỏ nhắn rõ ràng, đồng âm thanh thúy, nói liên tục.

Anh hai thực vừa lòng, mở ngăn kéo ra, cấp Đô Đô làm phần thưởng, ản? Tại sao lại không có?!!!

Cảnh Lỗi cẩn thận nhìn lại một lần, quả thật không có! Ngày hôm qua rõ ràng để trong này! Kỳ quái.

Xoay người, thấy Đô Đô cõ lòng đầy chờ mong nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đợi được cho kẹo ăn biểu tình hạnh phúc. Cảnh Lỗi thật sự không đành lòng nói không có, nhưng sự thật vẫn là không có.

Thấy anh hai không động đây, Đô Đô vươn cánh tay nhỏ bé mập mạp, “Anh hai, cho kẹo...” Thanh âm nhỏ nhỏ nhu nhu đòi quyền lợi của chính mình.

Hộp chocolate quả thật không có. Không cánh mà bay! Cảnh Lỗi tìm kĩ càng từ trên xuống dưới hết nửa ngày, quả thật không có. Đành phải nói thật cho Đô Đô biết, kẹo không có nữa. Đô Đô vẫn đang ngây ngốc,

“Đô Đô nghe lời, anh hai, Đô Đô nghe lời...” Biểu tình ủy khuất, tựa hồ khẩn cầu anh hai nhanh chóng lấy kẹo cho nhóc, Đô Đô không tin kẹo không có, nghĩ rằng là anh hai ngại nhóc không nghe lời, cố ý không cho nhóc kẹo, tội nghiệp chạy nhanh lại anh hai cam đoan nói.

“Đô Đô, kẹo không có, ăn hoa quả thay đi.” Cảnh Lỗi gọt hoa quả cho nhóc ăn.

Đô Đô mắt to đen bóng, im lặng nhìn anh hai, biểu tình giống như bị đá kích lớn, đáng thương cực kì.

Đô Đô cực kì bị thương tổn, tuy rằng kẹo trong ngăn tủ nhỏ cũng không được ăn, nhưng hai việc này hoàn toàn khác nhau, này là anh hai rõ ràng đầu có cho nhóc! Lại không thêm cho, Đô Đô nghĩ không rõ, chỉ có ủy khuất, Đô Đô tâm tình không tốt, phi thường không tốt...

Cảnh Lỗi bưng một mâm hoa quả theo phòng bếp đi ra, đến phòng khách, Đô Đô ngồi trên băng ghế nhỏ, một câu cũng không nói, đầu cúi thật thấp, bàn tay mập mạp nắm lấy nhau, bả vai đầy thịt không nhúc nhích, anh hai lớn tiếng gọi nhóc, nhóc cũng không trả lời, bộ dáng mất mát làm cho anh hai cảm thấy không tốt.

Cảnh Lỗi đem hoa quả để trước mặt Đô Đô, lại đi tới ngăn kéo trong tủ treo quần áo nhìn một chút, không có loại kẹo chocolate loại đó, nghĩ muốn bồi thường cho Đô Đô, cũng không có khả năng.

Hộp kẹo rốt cuộc ở đâu? Cảnh Lỗi nghĩ nghĩ, nhúu mày, cầm lấy điện thoại gọi cho Vệ Trác Lãm, nhưng di động lại tắt. Ngày hôm qua mới vừa sạc pin, không có khả năng hết pin!

Cảnh Lỗi trong lòng cũng thật khó chịu, lại vừa nhìn thấy cực cứng Đô Đô, lại buồn bực đi lấy điều khiển TV, chính là muốn làm cho Đô Đô vui vẻ, Đô Đô ngồi như vậy nhìn thật tội nghiệp, anh hai tiến lên mở TV, Đô Đô cũng không ngừng đầu lên.

“Đô Đô, xem TV.” Cảnh Lỗi hiềm khi cổ vũ Đô Đô xem Tv, đây thật sự là tình huống hiềm thấy.

Đô Đô đắm chìm trong thế giới bi thương, vẫn không nhúc nhích.

Cảnh Lỗi tiến lên, thân hình cao lớn ngồi xổm xuống, lấy tay sờ sờ vào đầu Đô Đô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Đô Đô, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng chu ra, biểu tình rất đáng thương.

“Nha Nha nha” trong TV một nữ sinh mặc váy hoa đang ca hát,

“Đô Đô” Cảnh Lỗi đỡ thân hình trắng mềm béo của Đô Đô đứng dậy, “Hát cho anh hai nghe đi.” Chỉ là trẻ con, một lát liền quên thôi. Hắn nhớ rõ ngày hôm qua giữa lúc ăn cơm trưa Đô Đô có nói muốn hát cho hắn nghe.

Đô Đô bình thường trượt đi mất to, hiện tại cũng trượt đi, chính là che kín mắt mác, tinh thần cũng không rõ ràng.

Cảnh Lỗi muốn Đô Đô ca hát, có lẽ hát một chút có thể quên đi chuyện này.

Ở trước mặt Đô Đô, Cảnh Lỗi cũng hiểu được thật cực kì mất mặt, nội tâm căm tức nghĩ muốn đánh người! Chính là vẫn miễn cưỡng cười, dỗ ngọt Đô Đô. Từ trước tới giờ, Cảnh Lỗi chưa bao giờ làm sự tình như vậy với người khác.

Đô Đô coi như cho anh hai một chút thể diện, rốt cục y y nha nha bắt đầu hát lên, âm thanh bởi vì không có tinh thần, thanh âm không lớn, nhưng vẫn hát rất rõ ràng chính xác, “Cái thìa a ư tròn a anh hai ăn thịt bé ăn canh a”

“Đủ rồi!” Cảnh Lỗi thực sinh khí, sắc mặt thật dọa người, “Ai dạy?”!

Bị giật mình Đô Đô cũng không nói, mắt to rưng rưng, lại bị anh hai giận, ủy khuất muốn mau chóng biến thành cái muỗi.

Cảnh Lỗi tức giận, Đô Đô càng ủy khuất. Mắt to cũng đỏ, nước mắt đầy ắp, giống như sắp khóc. Cảnh Lỗi tâm tình cũng giảm xuống.

Rốt cuộc nhịn không được, mắt to rơi lệ, Đô Đô không khóc lớn, chỉ anh anh ủy khuất, cái miệng nhỏ nhắn ngậm chặt, đứng lên, nhóc béo lấy tay lau lau nước mắt, chạy tới cầu thang, béo thân hình hướng trên lầu mà chạy, quay về “Nhà mẹ đẻ” – phòng của mình.

Đẩy cánh cửa ra, ngồi trên giường nhỏ màu đỏ, tìm kiếm chăn hình con gấu của mình, nhớ tới đã đem qua phòng của anh hai, đứng lên, tay béo kéo ngăn tủ quần lót, từ bên trong lôi ra một cái chăn khác, có in hình hoa nhỏ, không thích, lại rút ra một cái khác in hình heo con trong phim hoạt hình, mắt to đầy nước nhìn nhìn, ôm đi ra, lúc này mới quay trở về giường nhỏ, bắt đầu khóc khóc kêu “Mẹ ơi Mẹ ơi”, tình huống cực kì đáng thương.

Trên bàn có điện thoại nhỏ, nhưng chính là Đô Đô không nhớ được dây số, ấn điện thoại như thế nào cũng kém ấn điều khiển TV linh hoạt, gọi điện thoại cho mẹ Tô là không có khả năng, đành phải chính mình lui ở chăn anh anh khóc, búp bê Đô Đô bây giờ thiệt giống cái muỗi.

Dưới lầu trong phòng khách, thân ảnh cao lớn đứng dậy, Cảnh Lỗi cầm lấy điện thoại, bấm một chuỗi dây số, “Uy, đây chính là biệt thự nhà họ Vệ ...”

“Các người nghe cho kỹ, thiếu gia của các người không đi Hoa Kỳ, hắn đã mang theo tình nhân bỏ trốn, buổi tối hôm nay các người đuổi tới khu rừng rậm phía sau công viên, có thể tìm thấy hắn ... Có thể, hắn sẽ không nhất định vào trong đó, các người đi dọc theo quốc lộ, tìm những khách sạn nổi tiếng ven biển tìm một chút, nhất là để ý những người thanh toán bằng thẻ tín dụng, bởi vì hắn mang tiền mặt không nhiều lắm. Tùy các người tin hay không, nếu đêm nay các người không tìm được hắn, như vậy”

Bên kia điện thoại, cực kì nháo nhào, mơ hồ nghe được có người nói, “Mau gọi điện thoại di động cho thiếu gia!”

Hừ, tôi bắt cậu phải vượt qua một đêm khó quên!

Thời điểm Cảnh Lỗi tức giận, cũng không bị mất bình tĩnh, luôn suy nghĩ thông minh kín đáo hơn người.

Đặt điện thoại xuống, Cảnh Lỗi lên lầu tìm Đô Đô, đẩy cửa phòng ra, đem Đô Đô từ trên giường nhỏ ôm lên, bắt đầu lấy quần áo thay cho Đô Đô.

...

Tọa lạc tại khu thương mại phồn hoa, vào bên trong cửa hàng bánh tây, ban ngày khách nhân không nhiều lắm, cô thu ngân cũng không vội, đang đứng ở quầy tính tiền, thấy có người đẩy cửa vào, nha, nhìn thấy hai người hôm qua đã đến, thiếu niên anh tuấn lạnh lùng và một nam đồng đáng yêu xinh đẹp.

“Tôi muốn loại chocolate ngày hôm qua được tặng.” Thiếu niên anh tuấn mở miệng.

“Khả Đó là tặng phẩm.” Cô thu ngân ánh mắt dịu dàng nhìn mỹ nam tử đang ôm nam đồng, ban ngày xem so với buổi tối, nhìn càng đẹp hơn.

“Tôi biết, tôi sẽ trả tiền mua, bao nhiêu cô cứ nói.”

“Thỉnh ngài chờ, tôi đi xin chỉ thị của quản lý.”

...

Năm phút đồng hồ sau, Đô Đô giống ngày hôm qua ôm hộp chocolate bước ra, anh hai một tay ôm Đô Đô, một tay cũng cầm một hộp, Đô Đô sớm đã dừng khóc, hiện tại lúc này rất giống tiểu địa chủ chiến thắng trở về, ười đến xinh đẹp, nhìn mặt anh hai cũng không đoán ra tốt hay xấu. Nhìn bộ dáng cao hừng của Đô Đô, tâm tình Cảnh Lỗi không được cao hứng đến như vậy, hộp bánh ngọt so với dự tính lại nhiều hơn, lớn hơn.

Tại phòng quản lý của cửa hiệu bánh ngọt,

“Cứ đưa hộp bánh chocolate vẫn thường bán trên thị trường cho bọn họ là được, vì cái gì mọi người lại tặng cho họ hộp bánh được khuyến mãi?” Quản lý đối với mọi người trong phòng ai oán nói. Bởi vì quản lý không nhìn thấy được người nam sinh vóc dáng cao lớn tuấn tú, đứng tại quầy thanh toán đưa tiền yêu cầu mua lại hộp bánh khuyến mãi, làm hại mọi người liều mạng trốn quản lý nhét hộp bánh vào tay đối phương, giống như là ép mua ép bán, làm đối phương hơi hoảng sợ, bé trai nằm trong ngực cũng nhảy dựng, mắt to kinh hoảng liên nhìn, cánh tay đầy đặn gầy gao ôm cổ người thanh niên, mọi người trong tiệm lại chưa bao giờ thấy qua được tiểu hài tử đáng yêu như vậy, bộ dáng giống như chiếc bánh kem bơ, non non mềm mềm. Mỹ nam tử không biết đang vui hay đang tức giận, vẫn cau mày từ khi bước vào đến giờ. Thật là, nào có chuyện mua bán như thế này, nhân viên cửa hàng đều trộm cười nhìn mỹ nam tử y như quản lý ở đây.

Các loại bánh ngọt khuyến mãi, nhất định đã là hàng cũ không ai mua, Cảnh Lỗi đương nhiên biết, hắn sẽ không để cho Đô Đô ăn những loại thực phẩm đã hết hạn sử dụng như vậy, cho nên.....Cho nên đành phải mua cho Đô Đô một hộp bánh ngọt mới để dỗ dành. Hơn nữa còn được thêm ba cục kẹo chocolate.

Tiểu địa chủ Đô Đô hồi nãy còn đau buồn, bây giờ mắt to hưng phấn toả sáng, cầm thìa chuẩn bị ăn, anh hai thật sự không muốn cho nhóc một mình độc chiếm cái bánh kem to như vậy, ăn nhiều bơ béo ngậy không hề tốt.

“Mỗi người một nửa, anh hai lớn, anh hai phải được phần lớn, Đô Đô nhỏ, ăn phần nhỏ.” Cảnh Lỗi đang dụ dỗ Đô Đô, một lớn một nhỏ đang ngồi trên ghế sa lon nhòm chằm chằm cái bánh kem, anh hai thật xấu, dành phần nhiều như vậy. Bất quá phần nhỏ được anh hai chia cũng đủ làm cho Đô Đô tròn vo, mắt to nhìn nhìn, toả ra vui sướng, không kịp đợi Đô Đô thắc mắc vì sao như vậy, đã nhanh chóng cầm muỗng ăn lấy ăn để.

Không hề thích ăn đồ ngọt, nhất là bánh nhân bơ béo ngậy, Cảnh Lỗi cau mày, nhắm mắt nuốt đại một hơi, anh hai như đang chịu đựng, còn Đô Đô thì đang hưởng thụ...Ồ đại lộ phía nam:

“Anh lấy cái này làm gì?” Hộp kẹo Đô Đô bị mất chính là do người này lấy trộm, Kỷ Sinh kinh ngạc hỏi Vệ Trác Lãm.

“Cho em ăn mà.” Vệ Trác Lãm đang lái xe, trả lời ngắn gọn.

Kỷ Sinh thiếu chút nữa té xỉu, “Anh làm vậy mà coi được sao?”

“Ân, không được. Em cũng thấy mà, lấy trộm được cái này thật vất vả, ngần tử đựng kẹo nhà họ họ khoá quá kĩ, lén trộm ra không dễ dàng.”

“Anh...” Thiếu niên ngồi phía sau chán nản.

“Em nghĩ coi, anh so với Cảnh Lỗi thật kém hơn hẳn a, xét về ngoại hình, khí chất, về chỉ số thông minh, về gia thế, anh chắc thua hẳn...”

Thì ra Vệ Trác Lãm cũng có lúc tự ti như vậy, nhìn hẳn khổ sở, Kỷ Sinh bỗng nhiên nảy sinh cảm giác đau lòng, há miệng thở dốc, đang muốn an ủi hẳn.

“Nhưng mà anh so với hẳn hoà ái dễ gần, thân thiện với người ngoài, vì cái gì, biểu ca của anh, không thăm mền anh, không thổ lộ với anh, lại đi thổ lộ với hẳn?”

Kỷ Sinh thiếu chút nữa học máu. Hồn trưởng này, bộ họ hàng nhà các người loạn luân hết rồi hả, người nghĩ sao mà có thể mở miệng nói được vậy a!

“Nhưng Cảnh Lỗi, hẳn không thể đồng ý được, nếu không thì nhóc Đô Đô kia làm sao bây giờ, anh nghĩ Cảnh Lỗi bây giờ...”

Vệ Trác Lãm bị đề tài anh em nhà kia hấp dẫn, khéo miệng gờ lên, tưởng tượng đến tình cảnh Cảnh Lỗi thất hứa với Đô Đô.

“Uy? Không phải đi khu rừng rậm sau công viên sao?”

“Anh sợ Cảnh Lỗi nóng giận trả thù, ai biết được hẳn sẽ làm cái gì, để phòng ngừa, tốt nhất chúng ta đi chỗ khác, nơi đó có ánh trăng mờ người, không khí lãng mạn...”

Xe hướng phía nam theo tới, ánh mặt trời lấp lánh chiếu xuống thành phố.

17. Chương 17: Kết Hôn

Chạng vạng, trời chiều chiếu ánh nắng vàng nhạt dịu dàng xuống mặt đất, trong khu chung cư không khí mát mẻ mang theo chút hương vị cây cỏ, Cảnh Lỗi sớm cho Đô Đô ăn cơm chiều, sau đó dẫn nhóc đi ra ngoài tản bộ.

Anh hai thông thả đi phía trước, tạo nên một bóng dáng đẹp trai cao ngất, Đô Đô ở phía sau cười xe đạp – một chiếc xe ba bánh của con nít, để theo sát được Cảnh Lỗi, hai cái chân mập mạp phải đạp a, đạp hết công suất, mới miễn cưỡng đuổi kịp. Lúc hai người đi ngang qua bồn hoa, đã xảy ra một “sự cố” nhỏ, Đô Đô đạp xe tông thẳng vào bụi hoa, Cảnh Lỗi nhanh chóng nâng người và xe lên, chuyển sang mặt đường rộng lớn vững vàng.

Một lớn một nhỏ, cứ như vậy đi chuyển trong công viên, Cảnh Lỗi thường xuyên quay về phía sau, lo lắng kỹ thuật lái xe đạp của Đô Đô.

Lúc hai người sắp đi ngang qua một căn nhà có sân vườn rộng, “Ny Ny!” Giọng trẻ con của Đô Đô vang lên cao vút, từ trên xe ba bánh đạp nhanh hai vòng.

Trong cánh cửa màu xanh lá cây cạnh cây hoa tử đằng có một đứa nhóc ngồi trên xích đu, tóc thắt bím chứng tỏ là một cô nương, đang ở thời kì thay răng, cười lên chỉ thấy hai cái răng cửa, coi như giữ cho chủ nhân một chút thể diện. Mắt nhỏ, mặc cái váy in nhiều hoa, không hề xinh đẹp, gầy teo, cái tay cái chân dài nhỏ, nhưng nhìn tổng thể cũng có vẻ đáng yêu. Thấy bọn họ, mắt nhỏ chột loé, bỗng nhiên nhảy từ xích đu xuống, chạy thẳng vào nhà không xuất hiện trở ra.

“Bé gái kia tại sao lại chạy trốn?” Cảnh Lỗi nhớ Ny Ny này là bạn rất thân của Đô Đô, cũng là người duy nhất trong khu chung cư này bằng tuổi Đô Đô, có thể trở thành bạn bè.

“Ny Ny xấu hổ xấu hổ, sợ gặp chồng.” Đô Đô quay xe ba bánh lại trả lời anh hai.

Chồng?! Cảnh Lỗi cảm giác một chút rét lạnh, hai người bao nhiêu tuổi rồi a! Quay đầu lại nhìn chằm chằm Đô Đô mập mạp, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, giống như nhìn một con tiểu sắc lang đang lớn.

Đô Đô không thể lý giải được ánh mắt của anh hai, tiếp tục chuyên tâm đạp xe.

Đô Đô vừa trắng lại vừa tròn, mềm mềm non non, giống y như bánh bao, Ny Ny vừa cao lại gầy teo, giống như cây tre, Cảnh Lỗi trong lòng trước tiên nhất quyết không đồng ý chuyện này, hai người thật không xứng.

“Anh hai, ừ... Ny Ny nói lúc nàng kết hôn, cho em đứng sau nâng váy cưới.” Đô Đô làm hoa đồng nên nghiện, Mẹ Tô cùng Ba Cảnh lúc kết hôn, Đô Đô được làm hoa đồng, một thân mặc lễ phục tinh xảo, nhu nhuận đứng phía sau nâng váy cưới dùm mẹ Tô, đáng yêu đến không chịu nổi, phần đông những người đi cậu tham dự lễ đều đối với Đô Đô thêm thương. Khi sinh con đều nghĩ muốn sinh đứa nhỏ giống như vậy a.

Đương nhiên ngày đó Cảnh Lỗi cũng đẹp trai đến bất tỉnh. Lễ phục màu đen cùng áo vest đen, làm cho khí chất của hắn trở nên lạnh lùng, hơn nữa vốn có bề ngoài thật anh tuấn, một lớn một nhỏ, so với chú rể cùng cô dâu gây sự chú ý nhiều hơn.

Nhưng mà bây giờ chuyện này không quan trọng, trọng điểm là, Ny Ny kết hôn, Đô Đô như thế nào lại làm hoa đồng.

“Đô Đô ngoan, đi giúp Ny Ny nâng váy.”

Giúp nàng nâng váy sẽ không cùng nàng kết hôn, nói sau thì đến lúc đó Đô Đô đã lớn, không thể làm hoa đồng được a. Không phải nghĩ chuyện này hơi sớm sao.

“Không cùng Ny Ny kết hôn sao.” Cảnh Lỗi lo lắng tiếp tục hỏi.

“Anh hai, em không kết hôn cùng Ny Ny!”

“Vì cái gì?” Sao lại như thế này.

“Ny Ny nói, nói em không phải người đó.”

Người đó? Sao câu chuyện không có ăn khớp gì với nhau hết.

“Nàng kia nói phải kết hôn với ai?” Nhìn xung quanh bốn phía, trừ hai người bọn họ, không còn người nào khác.

“Cùng anh hai!”

“Ai? Anh?”

Cảnh Lỗi ngạc nhiên, dở khóc dở cười, sao chú rể lại chuyển sang hắn rồi.

“Vì cái gì phải gả cho anh?” Hiện tại con nít trưởng thành quá sớm. Cảnh Lỗi cũng quên mất chính hắn cũng là trưởng thành sớm, nhưng không đến mức này đi.

“Ny Ny nói... Nói thích, không cần biết quan tâm anh có thích hay không!” Đô Đô đang cố nhớ lại những lời Ny Ny nói.

“Ny Ny nói... Ân...Ny Ny nói... Ân...” Đô Đô thở phò, âm thanh đứt quãng nói.

Cảnh Lỗi đứng lại, kiên nhẫn nhìn nhóc, “Không cần phải gấp gáp, chậm rãi nói, Ny Ny nói cái gì?” Hắn bữa trước có đọc trong tạp chí, viết rằng con nít ở độ tuổi này nếu không thể nói nên lời, sau này rất dễ bị cà lăm, nhất định phải khuyến khích trẻ nói hết câu.

“Nàng... Nàng là ừ... em gái lớn (Thật chất Ny Ny nói MM tức là mỹ nữ, còn Đô Đô hiểu MM là muối muối)... Anh hai mở cửa xe ô tô lớn, kéo gió thổi tới... Hoa, cầm hoa... Quỳ xuống chân nàng, hai người liền kết hôn! Bước vào nhà thờ, Đô Đô được cho nâng váy...” Đạp không nổi nữa, thở phò phò, Đô Đô nghĩ nửa ngày cũng không nhớ được. Cảnh Lỗi đại khái nghe cũng hiểu được một chút.

Cảnh Lỗi run một cái, cái tiểu nha đầu này không phải bắt chước trong phim tình cảm sao. Kéo theo gió thổi tới sao? Hắn còn muốn kéo luôn sấm chớp kèm theo mưa đá tới nữa là.

Ừ một tiếng, sau đó nói với Đô Đô, “Đô Đô, anh hai sẽ không kết hôn với Ny Ny.”

Đô Đô ngồi trên xe ba bánh ngẩng lên nhìn thân ảnh to lớn của anh hai, anh hai không muốn cùng Ny Ny kết hôn, vậy việc nâng váy của nhóc tính sao bây giờ?!

“Ừ...”Đô Đô ngập ngừng, “Anh hai... Anh hai, Ny Ny...” Đầu nhỏ suy nghĩ không biết muốn biểu đạt cái gì.

“Đô Đô muốn cùng Ny Ny kết hôn sao?” Anh hai hỏi lại Đô Đô, Đô Đô liền lắc lắc cái đầu.

“Em muốn cùng mẹ Tô kết hôn... Mẹ Tô nói kê kê của Đô Đô quá nhỏ không thể kết hôn.” Đô Đô cố gắng nhớ lại lời mẹ Tô nói, kết hôn chính là vĩnh viễn ở cùng một chỗ, nhóc nhất quyết không thể ly khai khỏi mẹ cho nên luôn nghĩ đến việc sẽ vĩnh viễn ở một chỗ với mẹ.

Cảnh Lỗi nghe được mặt liền đen lại, mẹ Tô cũng thật là, cùng Đô Đô nói chuyện này để làm gì, không phải có lớn hay không, vấn đề là bọn họ là mẹ con, làm sao có thể kết hôn, như vậy không phải loạn luân thì là cái gì.

“Anh hai! Anh hai!” Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói: “Em nói cho Ny Ny, kê kê của anh hai rất lớn, có thể kết hôn, vậy mà Ny Ny nói em là ác ma!...”

Cảnh Lỗi mặt càng đen thêm, như thế nào có thể đem chuyện riêng tư tùy tiện nói cho người khác nghe? Nhưng vì Đô Đô còn quá nhỏ, lại không hiểu chuyện, cho nên không thể trách nhóc được.

Ác ma? Chắc là lưu manh đi?! Cảnh Lỗi rút cuộc cũng dắt Đô Đô về gần tới nhà.

“Ny Ny, Ny Ny không chịu ở lại cho nên em lấy vẹt con cho nàng xem, nàng mới không đi...” Đô Đô còn nói.

Cảnh Lỗi nhớ lại ngày đó hai đứa nhóc gặp nhau ở hàng rào, hình như là có chuyện như vậy xảy ra. Cảnh Lỗi rùng mình, ngày đó nội dung nói chuyện của bọn họ thật phong phú, gì mà kết hôn rồi còn sinh con, cái gì cũng không thiếu.

Đô Đô khả ái ngây thơ, trong chốc lát trong mắt Ny Ny liền biến thành tiểu lưu manh, chốc lát trong mắt anh hai liền biến thành tiểu sắc lang, ô ô, thiên lý ở đâu, ở đâu a!

“Đô Đô...” Cảnh Lỗi tiến đến xe ba bánh Đô Đô đang ngồi, cuối người thấp xuống nói, “Không được đem chuyện của anh hai nói cho người khác nghe, bằng không không cho ăn kẹo nữa.”

Đe dọa kiểu này thật sự có uy lực. Đô Đô sợ tới mức nhanh chóng gật đầu.

“Còn nữa, Đô Đô, anh hai sẽ không cùng Ny Ny kết hôn.” Cảnh Lỗi tuy biểu tình không quan tâm, nhưng ngữ khí lại rất nghiêm trọng, có một số việc nói với Đô Đô nhóc cũng không hiểu.

Hai người tiếp tục đi bộ trong khu chung cư, Cảnh Lỗi đi phía trước, Đô Đô đạp xe ba bánh ở phía sau, ly khai thật xa nhà của Ny Ny.

“Anh hai, em đã biết!” Đô Đô chân đạp đạp, bỗng nhiên bưng tỉnh, bộ dạng như thông suốt.

“Những người ở chung một nhà mới có thể kết hôn... Ân, mẹ Tô cùng ba Cảnh kết hôn, ba Ny Ny cùng mẹ Ny Ny cũng kết hôn, anh hai cùng Ny Ny không ở chung nhà nên không thể kết hôn...”

Cảnh Lỗi đứng lại, xoay người, biểu tình thực bình thường trả lời, “Giống như vậy.”

“Anh hai! Đô Đô cùng anh ở chung một nhà...” Ân, anh hai gật đầu.

“Anh hai, ân... Ân...” Đô Đô tạm thời quên hôn ước giữa nhóc và mẹ Tô.

Anh hai ngồi xổm xuống, cái bóng ngắn lại gần bằng Đô Đô ngồi trên xe ba bánh, hai tay nhỏ vịn tay lái xe, mắt to đen láy nhìn anh hai.

“Anh hai cho em ăn kẹo, em liền kết hôn với anh.” Thanh âm nhỏ nhẹ, biểu tình dụ dỗ.

Cảnh Lỗi khoé miệng có chút gương lên, “Được.”

“Muốn xem TV...”

“Được.”

“Muốn ăn kem...”

“Được.”

“Muốn ăn xảo lực...” [chocolate]

“Được.”

Còn cái gì nữa, Đô Đô đang suy nghĩ.

Rất cuộc làm sao mới tốt đây, Cảnh Lỗi cũng không thể nói được. Chỉ biết bây giờ trong lòng cảm thấy thật ấm áp, trong đời rất cuộc chờ mong điều gì nữa, Cảnh Lỗi cũng không biết, hẳn cũng chỉ dựa vào cảm giác của chính mình.

Sau đó, Cảnh Lỗi hướng về phía trước, khê hôn lên cái trán trơn bóng mềm mại của Đô Đô.

Đô Đô cảm thấy được anh hai bây giờ không giống như trước, nhưng khác như thế nào, nhóc cũng không biết. Đô Đô mắt to lẳng lẳng nhìn anh hai, sau đó hướng đầu nhỏ về trước dò xét một chút, Cảnh Lỗi cũng đưa đầu lên, một lớn một lớn tựa vào trán của nhau.

“Đô Đô không bao giờ đổi ý... Anh hai chờ em lớn lên... Sau khi lớn lên sẽ cùng anh hai...”

Anh hai không phải siêu nhân, anh hai sẽ biết cô đơn, anh hai cùng một chỗ với Đô Đô sẽ không cảm thấy cô đơn...

“Tốt lắm, Đô Đô, chúng ta đi về nhà thôi.” Quyết định xong rồi sao? Đô Đô đem hai chân để lên bàn đạp, hai tay nắm chặt tay lái, bắt đầu đạp... xe đứng yên, chân nhỏ tiếp tục đạp đạp, xe vẫn không động đậy!

Nhìn lại phía sau, Cảnh Lỗi đang cầm lấy đuôi xe, khuôn mặt anh tuần, hàm răng trắng đều nhau, cười thật thoải mái, lộ ra sự giảo hoạt, “Đô Đô, anh hai mệt rồi, em chở anh về nhà.”

Đùa giỡn với nhóc thôi, nếu hẳn thật sự leo lên ngồi, chiếc xe ba bánh yêu quý của Đô Đô chắc chắn sẽ tan nát, đạp được tới nhà chắc Đô Đô chỉ có thể ôm một đồng đinh ốc linh kiện hài cốt của xe về.

“Haha, gạt em thôi. Đi về.” Nhìn Đô Đô sợ tới mức hai tay nhỏ bé gắt gao ôm lấy tay lái của chiếc xe. Cảnh Lỗi cười rất cuộc cũng buông tay ra.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, hai người cùng nhau đi về nhà.

Mẹ Tô cùng ba Cảnh sắp trở về, ngày nghỉ của Cảnh Lỗi cũng gần hết, Đô Đô cũng gần tới ngày đi nhà trẻ.

Tương lai còn rất dài...

Một ngày khi đang ngủ trưa,

Ánh nắng không quá gay gắt, bị bức màn che khuất một nửa, trên cái giường lớn trong phòng.

Tiểu loa nam Đô Đô nằm đó, lộ thân thể đầy đặn thịt, thơm thơm, ôm mô hình máy bay chơi, Cảnh Lỗi nhìn nhóc, cảm thấy móng tay của ngón áp út dài quá, trở mình bước xuống giường, tìm xung quanh cái kiếm bấm móng tay nhỏ.

“Đô Đô, cắt móng tay.” Cảnh Lỗi trở lại trên giường, ngồi sát vào Đô Đô.

“Cắt thịt thịt! Cắt thịt thịt!” Đô Đô vừa thấy lập tức lắc đầu nguầy nguậy, âm thanh giống như động đất kêu lên, vẻ mặt hoàn toàn không vui. Máy bay cũng ném sang một bên. Mẹ Tô trong một lần cắt móng tay cho nhóc, không cẩn thận cắt trúng thịt. Đô Đô rất sợ đau, mắt to liền ngập nước, mẹ Tô phải mua một gói kẹo chocolate thật to, mới có thể dỗ nhóc được.

“Không cắt trúng thịt đâu, anh hai làm sao có thể cắt trúng thịt của em được, nằm xuống đừng nhúc nhích!”

Cầm lấy bàn tay nhỏ béo của Đô Đô, Đô Đô nằm trên giường mắt to nhìn chăm chú bàn tay to lớn của anh hai, khuôn mặt nhỏ nhắn mang biểu tình sợ hãi, Cảnh Lỗi sờ sờ đầu nhóc, “Đô Đô ngoan, anh hai sẽ không cắt trúng thịt em đâu, sẽ không đau, Đô Đô không việc gì phải sợ, tin tưởng anh hai.”

Anh hai bắt đầu cắt móng tay, ngay từ đầu Đô Đô có chút lo sợ, mắt to lẳng nhìn động tác của anh hai, Cảnh Lỗi thật sự rất cẩn thận, phi thường cẩn thận cắt móng tay ở ngón áp út của Đô Đô.

“Anh hai...” Đô Đô phối hợp thân thể, bàn tay còn lại đưa xuống vuốt tiểu kê kê. Kê Kê của Đô Đô rất nhỏ, khéo léo tinh xảo. Thời điểm thân thể trần truồng, Đô Đô theo thói quen sờ sờ nơi đó.

“Đô Đô, không được sờ kê kê.” Cảnh Lỗi lên tiếng.

Đô Đô nghe lời mà buông ra, trực tiếp ngón tay bỏ vào trong miệng mút.

Cảnh Lỗi vừa tính mở miệng nói nhưng không biết nghĩ đến cái gì, liền im lặng, tiếp tục cắt móng tay Đô Đô.

Móng tay quá nhỏ, Cảnh Lỗi phi thường cẩn thận, cắt xong bàn tay này chuyển sang bàn tay đang ngậm trong miệng Đô Đô, từ trong miệng nhỏ lấy ra ướm sưng nước miếng, Cảnh Lỗi lau miệng của nhóc, sau đó tiếp tục cắt móng tay.

Đổi tới bàn chân, anh hai tay to kéo lấy cẳng chân múp mít của Đô Đô, bắt đầu công việc, năm ngón chân Đô Đô ngắn ngắn, mập mập. Trẻ nhỏ làn da rất tốt, làm sao đều trắng nõn, mềm mại.

Cảnh Lỗi cầm lấy bàn chân của nhóc, ngón tay ở giữa lòng bàn chân khều khều vài cái, lập tức thân hình béo của Đô Đô lắc lắc, cười khanh khách lên.

Anh hai cũng cười rộ lên, còn lấy răng nanh trắng tinh của mình cạp chân Đô Đô.

“Đô Đô, đừng lộn xộn. Lộn xộn có thể cắt trúng thịt.” Anh hai bắt đầu công việc cắt móng chân.

Đô Đô nào dám lộn xộn, chân yên ổn để anh hai nắm, một cử động cũng không dám. Sợ bị cắt trúng thịt. Đau lắm a.

... Cắt xong rồi, Đô Đô rất cuộc cũng yên tâm.

Móng tay Cảnh Lỗi cũng có chút dài, sẵn có bấm móng tay ở đây anh hai cũng muốn thuận tiện cắt.

Đô Đô liền ngồi dậy, “Anh hai, Đô Đô cắt!” Đô Đô hai mắt to long lánh năn nỉ.

Cảnh Lỗi cười một chút, dám cho Đô Đô cắt mới là lạ.

“Anh hai cho Đô Đô cắt! Đô Đô cắt dùm anh hai!” Nhìn bộ dáng hưng phấn của Đô Đô, xem ra Đô Đô phi thường muốn thử, Cảnh Lỗi không đành lòng làm mất hưng trí của nhóc, đành xả thân vì nghĩa.

“Được rồi, Đô Đô cắt đi.” Đưa kiềm bấm cho Đô Đô, Đô Đô nhanh chóng tiếp nhận lấy.

“Anh hai, nằm xuống.” Cảnh Lỗi hiểu ý tứ của nhóc, vừa rồi cắt móng tay cho Đô Đô là bắt nhóc nằm, không nghĩ Đô Đô lại nhớ, đành phải phối hợp nằm xuống.

Hai tay nhỏ bé của Đô Đô cầm lấy bàn tay to lớn của anh hai, sức lực nâng lên không nổi, Cảnh Lỗi đành phải nâng tay lên chủ động đặt lên bàn tay nhóc.

“Anh hai không được động đây, lộn xộn liền cắt thịt!” Đô Đô bắt chước y chang giọng điệu, biểu tình nói với anh hai.

Cảnh Lỗi tuy không tin tưởng nhưng vẫn cố động nhóc. Theo tầm mắt của anh hai, nhìn thấy Đô Đô nghiêng đầu, mắt mở to ra, chuyên chú nhìn chăm chăm ngón tay anh hai, lông mi thật dài, khuôn mặt trắng nõn có chút hồng hồng, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận bởi vì đang chăm chú mà hơi chu ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn biểu tình nghiêm trọng nhìn móng tay anh hai, xem ra là không biết cắt như thế nào.

Đô Đô nhất định sẽ cắt trúng thịt, bất quá Cảnh Lỗi không sợ đau, hần suy nghĩ, nếu cắt trúng thịt thì về sau này sẽ bắt Đô Đô chịu trách nhiệm, khi đó nhóc con này sẽ giống như chuột bạch ngoan ngoãn chấp nhận. Cảnh Lỗi nhìn trời, trong lòng thật chờ mong.

Cảnh Lỗi nằm trên giường đợi nửa ngày không thấy động tĩnh gì. Đầu ngón tay có điểm lạnh lạnh, không chịu nổi, Cảnh Lỗi ngẩng đầu nhìn lên, thấy một quả cầu tròn đang ngồi quay lưng lại, hai cánh tay nhích tới nhích lui.

“Đô Đô...” Cảnh Lỗi ngồi dậy, thấy trên đùi Đô Đô đặt máy bay đồ chơi.

Đô Đô đang lúc không biết làm sao, liền nhìn thấy mô hình máy bay, ôm lấy chơi, đem anh hai quăng ra đằng sau.

“Đô Đô, không phải đòi cắt móng tay cho anh hai sao?” Cảnh Lỗi nhúu đôi mày rậm, bắt đắ dĩ hỏi.

“Ừ... đồ cắt móng tay bị máy bay chở đi rồi...” Đô Đô trả lời

“Vậy anh hai làm sao bây giờ?”

“Anh hai nằm...” Đô Đô lại bắt đầu dụ dỗ anh hai, Cảnh Lỗi đen mặt nhưng vẫn phối hợp nằm xuống.

“Không được tranh cãi nữa, anh hai ngoan, ngủ!” Hai cánh tay mập mập của Đô Đô kéo lấy chăn đắp cho Cảnh Lỗi. Chăn nhỏ quá ngắn, chỉ đắp đủ cái bụng anh hai.

Cảnh Lỗi nằm trên giường, nhất thời dĩ khóc dĩ cười.

HOÀN HOÀN HOÀN T^T

Câu chuyện về sau: Ngày nghỉ dĩ hết nên anh hai phải quay về trường học, ba Cảnh mẹ Tô đều ở nhà, Đô Đô trở lại cuộc sống hạnh phúc =]]

18. Chương 18: Phiên Ngoại 1 – Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Ba Người

Buổi tối lúc chín giờ.

Bật đèn lên, phòng khách sáng ngời. Ba Cảnh đang ngồi trên ghế sofa xem TV, tuy dĩ trung niên nhưng dáng người vẫn khôi ngô cao lớn, có chút mỡ thừa, nhưng cũng không ảnh hưởng đến mĩ lực của người đàn ông thành đạt, hiện tại trong lòng hắn đang ôm quả cầu mập tròn xem TV.

“Vợ ơi, giúp anh pha bình trà nha, cảm ơn em yêu.” Ba Cảnh ngồi trên ghế salong xem TV tới tiết mục yêu thích trở nên phấn kích, không đành lòng bỏ lỡ.

Đô Đô mặc áo ba lỗ cùng quần lót nhỏ màu trắng, ngồi trên đùi ba sờ sờ bụng phình phình của mình, nhân tiện cũng xem TV, tuy rằng xem không hiểu.

“Vợ a” Đô Đô bắt chước âm thanh nũng nịu của ba Cảnh, “Giúp Đô Đô làm cảm ơn ân cảm ơn mẹ yêu!” Làm cho ba Cảnh cười ha ha, Đô Đô cũng bắt chước cười theo, mẹ Tô nhìn bọn họ cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

Mẹ Tô bưng khay trà dĩ tới, trên đó còn có một túi kẹo, “Được rồi, coi xong rồi dĩ ngủ sớm... Đô Đô! Dĩ ngủ sớm một chút!” Mẹ Tô dặn dò hai cha con một chút, liền dĩ lên lầu tắm rửa lên giường ngủ, gần đây làm việc hơi nhiều, cảm thấy mệt mỏi nên ngủ sớm.

Tuy rằng biết ăn kẹo nhiều không tốt, chính là cảm thấy bộ dáng tràn đầy vui mừng của nhóc khi thấy kẹo, mẹ Tô trong lòng liền nổi lên tình thương của mẹ, không đành lòng ngăn cản Đô Đô.

Ba Cảnh bưng ly trà lên uống, Đô Đô gói đầu lên đùi ba Cảnh, thân hình nằm trên ghế salon, bàn tay nhỏ cầm túi kẹo, vui mừng ôm vào trong ngực chơi một hồi, sau đó ngồi dậy đưa gói kẹo nhờ ba Cảnh mở ra, ba Cảnh cười mở dùm nhóc.

Sau đó Đô Đô đem kẹo đổ vào khay trà, mắt to hưng phấn nhìn kẹo lăn qua lăn lại. Tay mập mập cầm lấy một viên bỏ vào miệng, sau đó bưng cái đĩa đầy kẹo lên cho ba Cảnh xem, ba Cảnh sờ sờ đầu Đô Đô, cũng cầm một viên bỏ vào miệng, uống hớp trà xong xem TV, hai người hoà thuận vui vẻ.

Người đứng tuổi, gặp được tiểu hài tử vui đùa cùng hắn thực hạnh phúc, nhớ tới Tiểu Lỗi, chính mình không có nhiều thời gian chơi cùng với nó, thời điểm đó rất bận rộn, không có tâm tình thoải mái như bây giờ cùng đứa con tâm sự. Cha con lúc ở cùng nhau chỉ là chạy bộ, chơi bóng, cảm tình cũng rất tốt, điều đó làm ba Cảnh rất vui mừng.

Đô Đô thật ngoan ngoãn, thật đáng yêu, ba Cảnh thực sự rất thích Đô Đô, cho nên muốn cưng chiều nhóc. Tóm lại ba Cảnh đối với cuộc sống bây giờ rất vừa lòng.

“Linh” Điện thoại vang lên, ba Cảnh lập tức nghe, “Uy... Tiểu Lỗi a.”

Đô Đô vẫn còn nằm sấp trên ghế ăn kẹo, bàn tay nhỏ lăn qua lăn lại, mắt to nhìn tới nhìn lui.

“Ba chút nữa sẽ ngủ, đi ngủ rồi... Cái gì, gọi Đô Đô... Không có, Đô Đô chưa ngủ...”

“Đô Đô, anh hai gọi điện thoại.” Ba Cảnh đem điện thoại để vào lỗ tai của Đô Đô.

“Ừ...” Nhỏ giọng nói.

“Đô Đô!” Tiếng nói này là của? Đô Đô lập tức ngồi dậy, là tiếng của anh hai.

“Ừ... A... Ờ...” Đô Đô ừ a a nửa ngày, ba Cảnh lấy điện thoại về vừa nghe thì đã tắt máy.

Để điện thoại xuống, nhìn Đô Đô ngồi ngốc ở đằng kia, mắt to chớp động, miệng chu lên, biểu tình nhìn thật tội nghiệp.

“Đô Đô làm sao vậy?”

“Ờ... Anh hai không cho ăn kẹo, còn không xem TV... Anh hai bắt đánh răng, còn bắt đi ngủ, không nghe lời liền ba!ba!” Đô Đô khoa tay múa chân, “Còn đánh mông, đánh mông!” Hai tay giơ lên bắt chước động tác của anh hai.

Cảnh Lỗi như thế nào có thể đánh Đô Đô, lúc nhỏ mình cũng không có đánh hấn, ba Cảnh lần này cảm thấy hành động của con mình hơi quá đáng.

“Đô Đô đừng sợ hấn, có ba ở đây. Anh hai dám khi dễ Đô Đô, ba liền đánh hấn!” Ba Cảnh hiên ngang lăm lăm liệt, một thân chí khí.

Có một chỗ dựa vững chắc, lập tức Đô Đô từ bộ dáng vô cùng uỷ khuất trở nên vui vẻ, hai cánh tay ôm chặt lấy ba Cảnh, ba Cảnh cũng an ủi ôm chặt lấy thân thể béo của Đô Đô, thật sự phụ tử tình thâm a.

“Ba ba.”

Ba Cảnh cúi đầu nhìn Đô Đô, “Làm sao vậy?”

“Anh hai nói, sẽ gọi điện thoại để, để, để kiểm tra.” Đô Đô ngẩng đầu, biểu tình đáng thương, chớp chớp lông mi, hướng chỗ dựa vững chắc méc.

“Không có việc gì, một hồi nữa anh hai có gọi điện thoại, ba ba sẽ nói cho hấn biết Đô Đô thật ngoan ngoan đi ngủ rồi.”

Lúc này Đô Đô mới yên tâm, rúc vào cánh tay khoẻ mạnh của ba Cảnh, hai người tiếp tục dựa vào nhau xem TV xem TV, ăn kẹo ăn kẹo, thật sự là thiên đường.

Ba Cảnh đi toilet, Đô Đô một mình nằm trên ghế salon, đem cái chén nhỏ đặt trên bụng, rồi đặt trên đùi, rồi đặt trên ghế salon chính mình nằm úp sấp lại, chơi đùa vui vẻ.

Điện thoại vang lên, ba Cảnh vẫn chưa trở lại, vang trong chốc lát, Đô Đô đành phải đứng dậy chạy đi nghe.

“Ừ... Tiểu Lỗi a” Đô Đô trầm giọng gọi tên anh hai, bắt chước tiếng của ba Cảnh, chẳng giống cái gì nghe thật buồn cười, “Đô Đô rất ngoan Đô Đô đã ngủ rồi”

Nói xong liền cúp điện thoại xuống, lại ngồi trên ghế bắt đầu ăn kẹo.

Ở đầu kia của điện thoại, thân ảnh cường tráng cao ngất, khuôn mặt anh tuấn nhú mày, nhìn chăm chăm đi động, hoài nghi lỗ tai nghe nhầm, nhóc Đô Đô này đang quậy cái gì a.

Lập tức gọi lại một lần nữa.

“Ừ...” Vẫn là tiếng của Đô Đô.

“Đô Đô!”

A, bị kêu đích danh, “Anh hai” Âm thanh của Đô Đô đã trở lại.

“Em đang làm cái gì? Tại sao bây giờ vẫn chưa đánh răng đi ngủ!”

“Ừ... Ngủ! Thật sự ngủ... Em thật sự đang ngủ!... Đô Đô thật sự ngủ, anh hai...”

Vô luận Đô Đô nói như thế nào anh hai chính là không tin, anh hai tại sao lại khó dụ như vậy, Đô Đô mồ hôi đều muốn chảy ra...

Ghi chú: Trong miệng Đô Đô đang ngậm kẹo, với lại trong di động truyền ra âm thanh của TV, cho nên anh hai đoán rằng nhóc chắc chắn đang vừa ăn kẹo vừa xem TV.

19. Chương 19: Phiên Ngoại 2 – Giặt Quần Áo

“Đô Đô...” Cảnh Lỗi đang tìm Đô Đô, không biết đã chạy đi đâu. Phòng tắm phát ra tiếng động, hần đảy cửa bước vào.

Trong phòng tắm, thật nguy hiểm, trên sàn toàn là nước, Đô Đô đang giẫm lên băng ghế đứng trên chậu rửa mặt, vòi nước mở ra, bên trong toàn là bọt xà phòng, nhìn thấy chai sữa tắm đã hết nằm lặn lóc dưới đất, bên trong còn có quần jean của anh hai, mấy cái tất, bị nước cuốn trôi đến đây, quần jean đã thấm nước, nặng gấp đôi, hai tay Đô Đô không đủ sức nâng nổi.

“Đô Đô giặt quần áo cho anh hai!” Vừa thấy Cảnh Lỗi tiến vào, không đợi hần nói, Đô Đô liền tranh công, tự hào khoe thành tích.

Đô Đô có rất nhiều quần áo nhỏ, bỏ vào máy giặt không tốt lắm, đều do Cảnh Lỗi tự mình giặt. Đô Đô học được rất nhanh, cảm thấy giặt quần áo chơi rất vui, trong lòng sớm đã muốn thử nghiệm.

Anh hai biểu tình thật lạ, tay vươn ra muốn sờ đầu Đô Đô, nhưng rút trở lại, gõ gõ đầu chính mình.

“Giặt thật sạch, Đô Đô có thể tự mình làm rồi.” Từ trước tới nay Cảnh Lỗi chưa bao giờ nói dối, xem ra đây chính là lần đầu tiên.

Được anh hai khen thưởng, Đô Đô cực kỳ cao hứng, hai tay liều mạng chà chà quần áo.

“Đã sạch lắm rồi, Đô Đô không cần chà nữa.” Cảnh Lỗi tiến lên đem Đô Đô ôm xuống, quần áo Đô Đô ướt hơn phân nửa, ngực, quần, dép lê đều ướt.

“Chưa có vắt khô, chưa vắt khô!” Đô Đô hai cánh tay giãy giụa, không cam lòng nhìn thành quả lao động lần này không hoàn thành.

“Anh hai vắt khô cho, Đô Đô sức yếu.” Cảnh Lỗi lột quần áo dính đầy xà phòng trên người Đô Đô ra, treo lên.

“Được rồi.” Cảnh Lỗi mở tủ lấy quần áo khô mặc lên cho Đô Đô, bế lên giường nằm ngủ trưa.

Đô Đô nằm ở trên giường, Cảnh Lỗi đắp cho nhóc cái chăn nhỏ.

“Đô Đô nhắm mắt lại, ngủ.”

“Anh hai... Ân...Mẹ chừng nào mới về?”

“Đô Đô nhớ mẹ sao?” Cảnh Lỗi hỏi nhóc, đã gần một tháng, đổi lại đứa nhóc khác chắc đã sớm khóc lóc náo loạn đi.

Đô Đô không nói lời nào, nghiêng thân thể béo phì sang một bên, mắt mở to nhìn chăm chú, không biết đang suy nghĩ cái gì. Cảnh Lỗi vỗ nhẹ nhẹ lưng nhóc, mắt Đô Đô chậm rãi khép lại.

Đô Đô ngủ, Cảnh Lỗi cũng đi vào phòng tắm dọn dẹp tàn cục.

Tĩnh, Đô Đô mở to mắt, thức dậy, chỉ có một mình nằm trên cái giường thật to, dụi dụi mắt ngồi dậy trong chốc lát, rốt cuộc từ mơ màng tỉnh táo lại, ngay cả anh hai cũng không thấy.

“Anh hai! Anh hai!”, Đô Đô lớn tiếng la lên, không hề có động tĩnh, trong căn phòng trống rỗng chỉ có một mình Đô Đô, Đô Đô không biết làm sao, cực kỳ uỷ khuất sợ hãi. Mắt bắt đầu đỏ, bộ dáng ngày càng đáng thương, mưa gió bão bùng bắt đầu nổi lên.

Tong chốc lát, vang lên tiếng bước chân lên cầu thang cửa mở, anh hai vội chạy vào.

“Đô Đô, làm sao vậy?” Cảnh Lỗi bước nhanh đến chỗ Đô Đô đang khóc, bình thường lúc thức dậy đều ngoan mà.

Có thể nhớ mẹ, Cảnh Lỗi ôm lấy Đô Đô, vuốt lưng nhóc, Đô Đô đưa hai cánh tay ôm chặt lấy cổ anh hai, đem đầu gác lên vai của anh hai.

“Tốt rồi, không có việc gì, Đô Đô ngoan.” Cảnh Lỗi ôm nhóc đi xuống lầu, đi ra ngoài sân hóng mát một chút.

Ánh nắng chiều tà mềm mại mà vàng rực, đem mặt cổ nhuộm thành màu vàng ấm áp, Cảnh Lỗi một thân áo quần màu trắng ôm Đô Đô đi tới đi lui, Đô Đô giống như khỉ con bám trên người anh hai, đầu nhỏ nhìn bóng lưng anh hai, cánh tay mập mập trộm lau nước mắt, bây giờ nhóc thật sự mới bắt đầu nghĩ muốn mẹ về.

20. Chương 20: Phiên Ngoại 3 – Câu Chuyện Sau Bệnh Tiêu Chảy

Ngay sau khi Đô Đô hết bị tiêu chảy, Cảnh Lỗi liền bắt Đô Đô ngày nào cũng ăn cháo.

Trong căn phòng sạch sẽ có cái giường lớn màu trắng, người đang nằm trên đó chính là Đô Đô.

“Anh hai, đói bụng, đói bụng.” Đô Đô bùng reo ừng ực.

Cảnh Lỗi đang ngồi đọc sách ở ghế đối diện, nghe được, lập tức đứng dậy xuống lầu, đem một tô cháo tiến vào, cầm muống nhỏ múc, đưa lên miệng thổi thổi, một muống một muống uy Đô Đô uống. Đô Đô ngồi trên giường ngoan ngoãn, há miệng nhỏ nghe lời ăn hết tô cháo.

... Khi tới lần thứ bĐô Đô than đói, thời điểm Cảnh Lỗi tiếp tục bưng cháo vào, Đô Đô không chịu ăn nữa.

“Anh hai, không ăn, không ăn nữa.” Đô Đô lắc lắc đầu.

Một ngày toàn ăn cháo, ngay cả Cảnh Lỗi còn chịu không nổi, hướng chỉ là Đô Đô.

“Đô Đô ngoan, đến, ăn lẹ nào.” Cảnh Lỗi nhẹ giọng dụ dỗ, Đô Đô nghiêng đầu trốn tránh muống cháo đang đưa tới, chính là không chịu ăn.

“Đô Đô!” Cảnh Lỗi có chút sốt ruột, khẩu khí cũng bắt đầu tức giận.

“Không ăn đâu, không ăn đâu...” Đô Đô mang theo âm thanh nức nở, cái đầu lắc nguầy nguậy, vẫn không chịu ăn. “Tìm mẹ, đi tìm mẹ...” Đô Đô rớt cuộc oà khóc.

Đô Đô mập mập ngồi trên giường, phía sau lưng còn bầm tím dấu bàn tay to, bình thường bụng nhỏ tròn vo rất ngoan, cho ăn gì đều ăn nấy, bây giờ không chịu ăn cháo, đói bụng đến mức khóc tìm mẹ, hai con mắt to đều đỏ, nhìn thế nào cũng thấy đau lòng.

Không thèm để ý tới anh hai, Đô Đô nằm sấp xuống, cái lưng cùng cái mông quay sang Cảnh Lỗi, không nhìn được bộ dáng, chỉ nghe tiếng khóc anh anh, bả vai tròn thịt run lên.

Cảnh Lỗi cảm thấy cực kỳ đau lòng. Hắn chỉ cảm thấy vui là vì Đô Đô vui, hắn không quen nhìn Đô Đô như thế này, bộ dáng hiện tại không giống với lúc ở cùng dì Tô và ba Cảnh.

Phòng bếp, Cảnh Lỗi đang làm bánh ga-tô, hắn nghĩ đến nát óc mới nghĩ ra được cái gì, trước kia lúc hắn sinh bệnh, mẹ đều làm cái này, bất quá đây là sự tình trước kia rất lâu.

Nướng trong lò vi ba, Cảnh Lỗi trước kia chưa từng làm qua, lần đầu tiên bưng ra còn sống, lần thứ hai lại nhão, anh hai bây giờ cảm thấy sao mình thật vô dụng quá.

... Lần này lấy ra rớt cuộc cũng thành công, bỏ một chút dầu vừng, hương thơm xông vào mũi, mê người đặc biệt muốn ăn.

Vừa bưng vào cửa, cái mũi nhỏ của Đô Đô ngửi được ngay liền bật dậy, tâm tình anh hai trong nháy mắt cũng tốt lên, cảm thấy chính mình thật giỏi.

“Lại đây, Đô Đô ăn...”

Mềm, màu vàng chanh, vỏ bánh nhẵn nhụi, cực kì giống loại bánh bình thường Đô Đô thích ăn, tuy rằng không phải kẹo, nhưng đối với Đô Đô hiện tại đang đói bụng thì cái này so với kẹo rất ngon rồi.

Cảnh Lỗi lấy chén đĩa, Đô Đô mở to cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt vẫn còn hồng hồng, tinh thần tốt hơn nhiều, bị mùi bánh hấp dẫn, Cảnh Lỗi uy nhóc ăn. Đô Đô ngồi trên giường, hai cánh tay ôm lấy hai cái chân, miệng đưa ra, ăn miếng bánh thơm ngào ngọt. Đô Đô bây giờ là bệnh nhân nhỏ, được hưởng đãi ngộ của anh hai.

“Thực ngoan, đều ăn sạch.” Thanh âm anh hai khó lắm mới ôn nhu như thế này. Nằm trên giường của anh hai, vuốt cái bụng tròn vo, trong chốc lát lại cảm đồ chơi siêu nhân, “chiêm chiếp” bay tới bay lui. Cảnh Lỗi cũng nằm trên giường, đang xem quyển sách kiến trúc. Chân của anh hai rất dài, chiếm một nửa cái giường, Đô Đô cho siêu nhân bay bay, bay đến đùi anh hai.

“Đô Đô” Cảnh Lỗi kêu một tiếng, không có động tĩnh, đem sách dời đi liền thấy Đô Đô đang gối đầu lên đùi hân ngủ ngon lành. Siêu nhân để một bên, tay nhỏ bé mập mập ôm chân Cảnh Lỗi, cảm thịt trên chân hân tìm một vị trí thoải mái...

Trong lòng bỗng một trận ấm áp, có cái gì nảy sinh, Cảnh Lỗi cũng không rõ ràng lắm.

Ai. Anh hai càng ngày càng ôn nhu, hình tượng lạnh lùng đâu rồi a.

Đồ Đồ ngủ xong, Cảnh Lỗi đi xuống lầu, Vệ Trác Lãm cùng Kỷ Sinh hiện giờ đang ở phòng khách, vừa coi TV vừa ăn bánh.

Hai người đều cảm thấy Cảnh Lỗi hơi quá đáng, nghĩ muốn chăm sóc nhóc đó cũng không được, tính trả thù bằng cách ở lại nhà hân ăn cho hết đồ ăn. Phàm nơi nào có đồ ăn đều ăn sạch, đừng nói trong tủ lạnh ngay cả cà chua sống cũng bị Kỷ Sinh ăn mất rồi, thậm chí đồ ăn vặt của Đô Đô bị anh hai giấu dưới tủ cũng bị bọn họ gom ra ăn, Kỷ Sinh cảm thấy Vệ Trác Lãm kia tại sao chỉ ở trong nhà, thật sự sẽ bị mai một, nhân tài như vậy, không đi trộm thật đáng tiếc.

Cũng không nhìn đến hạn sử dụng, Kỷ Sinh liền xé gói bánh ăn, thời điểm Cảnh Lỗi xuống lầu nhìn thấy bọn họ lại không thêm nói, gói bánh này chính là thời điểm ba Cảnh cùng mẹ Tô lấy nhau, hân mới đem giấu, khi đó Đô Đô không có ăn cơm, thân thể mập mập suốt ngày ăn vặt, dì Tô cũng không quản nổi, Cảnh Lỗi tuy rằng ai cũng không sợ, nhưng cũng nên bận tâm một chút, kết quả thừa dịp Đô Đô không chú ý, hân liền đem tất cả giấu đi, giấu xong liền tới lúc đi học, cũng quên lấy ra, ít nhất cũng được nửa năm, sớm đã hết hạn sử dụng.

Nhìn Kỷ Sinh ăn đến ngon miệng, Vệ Trác Lãm ngồi bên cạnh khoát khoát nhìn, Cảnh Lỗi cái gì cũng không nói, xoay người đi vào phòng tắm, phải cho bọn họ biết, tâm địa của anh hai toàn hoàn không hề thiện lương.

21. Chương 21: Phiên Ngoại 4 – Trong Phòng Tắm

Trong phòng tắm lớn đầy hơi nước nóng, thân thể thiếu niên cường tráng Cảnh Lỗi ôm lấy Đô Đô ngồi vào bồn tắm, Đô Đô không thích tắm rửa, nhưng lại thích nghịch nước, ngâm mình trong nước ấm, cảm con vịt đồ chơi ngoại, trên làn da non non nước trơn trượt chảy xuống.

“Anh hai!”

“Sao vậy?” Cảnh Lỗi hỏi nhóc.

“Ôm vịt con vào tắm chung!” Đô Đô âm thanh hưng phấn. Bả vai ướt mà, hai điểm hồng hồng trước ngực lộ ra bên ngoài.

“Không được!”

Anh hai không cho đem vào, Đô Đô cũng không lên tiếng, tự ngồi một mình uể oải nghịch nước.

Cảnh Lỗi xoay người Đô Đô lại nói, “Vịt con còn quá nhỏ, không biết bơi lội, bỏ vào liền chết đuối!”

Đô Đô cái hiểu cái không gật đầu, Cảnh Lỗi tiếp tục lau người cho nhóc.

Phiên ngoại 5

Mùa đông, bên ngoài lạnh lẽo, bên trong lại luôn tràn đầy ấm áp, mùa đông có thể có tuyết rơi, có thể mặc quần áo thật dày, có thể hà hơi vào cửa sổ, có thể đội nón quàng khăn, đương nhiên cũng có thể mặc váy nếu không sợ lạnh.

Ở khu chung cư cao cấp, bé gái bảy tuổi Ny Ny đi qua nhà thăm tiểu bằng hữu Đô Đô, đặc biệt trau chuốt, mặc một cái váy màu đỏ như rượu, phía dưới là chiếc quần bó màu đen, đôi giày cổ cao, nhìn thật xinh đẹp, đôi tóc giả xoăn như một cô công chúa nhỏ, nhưng đáng tiếc quá gầy, không nhiều thịt, một trận gió có thể thổi bay đi.

Ở hàng rào trông thấy, bé trai trong phòng liền thấp thỏm không yên. “Ny Ny!” Một thân mập mạp chạy ra cửa, tuy thân hình Đô Đô có cao lên một chút, bắt quá so với cánh cửa phòng khách thì vẫn còn xa vời vợi, cho nên băng ghế nhỏ chính là vật thiết yếu cho cuộc sống của nhóc, Đô Đô vốn đã béo, mùa đông đến mặc áo ấm thực hợp, càng giống y như quả cầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phần phần nộn nộn, ánh mắt to đen láy, cái miệng chúm chím hồng hồng, làn da mềm mại trơn bóng, tay chân mũm mĩm, mặc áo lông nhỏ thật dày, giống như chú gấu bắc cực.

Mẹ Tô đang ở phòng bếp bận rộn nấu cơm, ba Cảnh đi ra ngoài xã giao một chút mới trở về, căn phòng lớn bây giờ chỉ còn lại hai mẹ con. Chương trình TV không có gì hay, Đô Đô nhàm chán lẩn qua lẩn lại trên ghế sofa, nhìn xuyên qua cửa sổ thấy Ny Ny liền bật dậy chạy ra mở cửa.

Ny Ny xinh đẹp mang đôi giày nhỏ đi đến, đôi giày dính tuyết giống như sáng long lanh, Đô Đô nghĩ muốn sờ thử.

“Không thể đụng vào, bé trai tại sao có thể tùy tiện đụng vào váy con gái?” Ny Ny tưởng rằng Đô Đô sẽ sờ váy của nàng, liền nghiêm giọng giáo dục Đô Đô, Đô Đô liền lui thân thể mập mạp về sau. Ny Ny trong cảm nhận của Đô Đô giống như tiểu nữ vương, nhiều việc cần phải dựa vào chủ ý của Ny Ny mới dám làm.

Mẹ Tô nghe động tĩnh liền đi ra, người phụ nữ xinh đẹp vẫn còn mang tạp dề, tuy nhìn vẫn thực tao nhã, nhưng bởi vì nấu cơm nên tay chân có chút luống cuống.

“Là Ny Ny a, hôm nay thật xinh đẹp a, vào nhà đi, cùng chơi với Đô Đô.” Mẹ Tô khen ngợi Ny Ny, mỉm cười tiến lên phía trước đóng cửa lại.

“Đô Đô, con chơi cùng với Ny Ny, mẹ phải nấu cơm, chết rồi, nồi canh của mẹ...” Vừa mới học đường món ăn bổ dưỡng sức khỏe vào mùa đông đang thực hành trong phòng bếp, không nói nhiều lời, mẹ Tô chạy nhanh vào kiểm tra.

“Ny Ny, chúng ta cùng nhau chơi đi.” Đô Đô một người không biết chơi cái gì, không có ai chơi cùng nhóc. Anh hai cũng không có gọi điện thoại về nhà.

“Đô Đô, anh hai cậu về nhà chưa?” Ny Ny nhìn tìm kiếm xung quanh, đôi mắt nhỏ nhìn ngấm khắp phòng, thân thể gầy còm đứng thẳng tắp, chân khép lại, thanh âm nhỏ tức giận hỏi Đô Đô mập mạp. Nàng nghe những người lớn nói, lễ mừng năm mới tất cả phải quay về nhà. Anh hai Đô Đô nhất định sẽ không ngoại lệ.

“Anh hai không về!” Đô Đô nói với Ny Ny, Ny Ny vừa nghe như thế, liền thở dài thất vọng, không còn ra vẻ thực nữ nữa, đi qua ghế sofa, đặt mông ngồi xuống.

“Ny Ny, tớ lấy kẹo cho cậu ăn nha!” Đô Đô tròn vo đi tới ngăn tủ đựng kẹo, ôm hai hộp lớn ra đãi Ny Ny.

Trên ghế sofa, Đô Đô cùng với Ny Ny, hai đứa nhóc ngồi hàng ngang như hai người lớn.

“Đô Đô, anh hai cậu chừng nào mới về?” Âm thanh nhỏ trầm thấp, Ny Ny không ăn kẹo, mẹ Từ đe dọa nàng, ăn kẹo về sau sẽ bị rụng răng, nàng liền sợ tới mức không bao giờ... dám ăn nữa. Thường là nữ hài tử, bất luận như thế nào đều rất thích chưng diện.

Hiện tại Ny Ny có sở thích thu thập giấy gói kẹo, nhất là những loại giấy kính rực rỡ màu sắc. (giống như dục vọng, nếu dục vọng bị tước đi, thì một loại dục vọng khác sẽ nảy sinh và phát dương quang đại)

Cho nên, cục diện trong phòng khách rất nhanh liền biến thành, Đô Đô ăn, Ny Ny lột, Đô Đô cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn nhai nhai, cảm thấy được mình giúp đỡ được Ny Ny, vì vậy ăn cũng có phần tự đắc.

“Anh hai kết hôn với tớ, hai chúng ta kết hôn.” Đô Đô vừa ăn vừa báo cho Ny Ny biết, đúng là một tiểu hài tử thiện lương a.

Ny Ny mắt nhỏ nhìn lên nhìn xuống xem xét Đô Đô, tay nhỏ che miệng liền cười rộ lên, giống như chọc quê Đô Đô.

Ny Ny điển hình là một cô nương trưởng thành sớm, tuy vẫn còn mơ mộng được làm công chúa, nhưng kiến thức so với Đô Đô có cao hơn một bậc.

“Nữ nhân cùng nam nhân mới có thể kết hôn, hai nam nhân làm sao có thể kết hôn được!” Ny Ny lấy ngón tay chỉ vào Đô Đô quát, liên tiếp làm cho Đô Đô xấu hổ.

Ny Ny cười đến đỏ mặt, tuy rằng không biết có ý gì, nhưng chính là có thể cảm nhận được sự tình có chút xấu hổ.

“Ny Ny, làm mẹ, Đô Đô phải làm mẹ.” Đô Đô nhanh chóng giải thích với Ny Ny.

“Nam nhân không thể sinh con! Đô Đô, cậu là nam, là nam!” Ny Ny kiêu ngạo mà nói, chỉ ra chỗ sai trong chỉ số thông minh của Đô Đô.

Đô Đô cũng trợn tròn mắt, giống như nhận phải một tin dữ, mắt to trở nên mê muội, cái miệng nhỏ nhắn cũng không nhúc nhích, ừ, không biết phải nói cái gì.

..... Năm phút đồng hồ sau hai đứa nhóc vẫn còn ngồi nói chuyện hăng say trong phòng khách.

“Tớ muốn mua một em bé!” Đô Đô với suy nghĩ tự mình sinh em bé đại dập tắt, trong đầu liền nghĩ ra một ý niệm khác.

“Mua Kỷ Kỷ, tớ muốn mua Kỷ Kỷ!” Trong khu chung cư đứa nhóc duy nhất nhỏ hơn cả Đô Đô chính là em trai của Ny Ny, nhũ danh là Kỷ Kỷ.

Em trai của Ny Ny, Đô Đô có nhìn qua một lần, người nhà Ny Ny có đôi khi ôm ra một đứa bé cái tay cái chân nhỏ xíu, chắc chắn là chưa biết đi, cả ngày chỉ biết cười, mỗi lần cười đều chảy nước miếng, vóc dáng nho nhỏ, tròn tròn, tuy rằng cũng có chút béo, nhưng để so với Đô Đô còn kém xa.

“Tớ muốn mua bé Kỷ Kỷ! Tớ sẽ cho bé ăn kẹo! Tớ đem giường tặng cho bé ngủ!” Đô Đô nghĩ dù sao cũng cùng anh hai kết hôn, về sau sẽ ngủ cùng một chỗ, cho nên lưu lại giường nhỏ cũng vô dụng.

“Tớ đạp xe chở bé đi ra ngoài chơi!” Đô Đô tưởng tượng chính mình mua Kỷ Kỷ đem về nhà, bỏ vào chỗ ngồi phía sau xe ba bánh, sau đó chạy chung quanh chơi, sẽ đem vẹt con cho bé, nhóc Đô Đô nhất thời cảm thấy tương lai sau này của nhóc thật sự là quá hạnh phúc, so với ăn kẹo còn ngọt ngào hơn.

Em trai của Ny Ny sắp tám tháng tuổi, đã biết đi chập chững, mỗi ngày chảy nước miếng rất nhiều, Ny Ny đối với em trai có chút phiền, không cẩn thận đều làm đau bé, tuy là cùng chung huyết thống. Hiện tại đột nhiên có người muốn mua Kỷ Kỷ, Ny Ny hưng phấn, xoa xoa cằm, nghĩ muốn a thật muốn bán a

“Ny Ny tốt, Ny Ny là tốt nhất!” Đô Đô nhanh chóng nịnh nọt. “Tất cả đều cho Ny Ny hết!” Đô Đô đem giấy gói kẹo vừa ăn đưa hết cho Ny Ny.

Hai người thương lượng nửa ngày, rốt cuộc Ny Ny cũng miễn cưỡng đồng ý đem đứa em trai đáng ghét ra bán cho nhà Đô Đô, điều kiện thứ nhất chính là muốn ống heo đựng tiền của Đô Đô, sau đó còn bắt buộc Đô Đô nếu anh hai có trở về phải nói cho nàng biết đầu tiên. Hơn nữa Ny Ny mưu tính sâu xa còn dặn dò Đô Đô, chuyện này tuyệt đối không thể nói cho người lớn biết.

Cứ như vậy, Ny Ny đem em trai bán cho Đô Đô giống như bán thịt heo.....

Đồng hồ chỉ bảy giờ, Ny Ny đã muốn về nhà ăn cơm. Đèn điện bật lên, nhà của nhóc Đô Đô bắt đầu thời điểm ăn cơm chiều.

Nhân loại phát minh nhà ở, là bởi vì chống đỡ cái lạnh của mùa đông, nóng bức của mùa hè, cho nên nhóc Đô Đô vẫn đang chơi trong phòng khách rộng lớn.

“Con có ăn hay không!”...“Con có ăn hay không!”...“Con rốt cuộc có ăn hay không?!”...“Phanh!” Âm thanh đặt chén xuống bàn một cách phần nộ.

“Ô ô ô!” Tiếng khóc của một đứa bé đáng thương.

Trên bàn cơm, ngón tay mẹ Tô thon dài ăm ắp, cầm muống đưa đến miệng nhóc chậm rãi đút vào.

“Mẹ, còn chơi, còn chơi!” Hai bàn tay mũm mĩm bụm mắt, Đô Đô ngừng khóc ô ô, giọng búp bê hưng phấn, ngồi trên ghế cao, giống như đang dự tiệc, đầu nhỏ ngược nhìn mẹ, mắt to toả ánh sáng, khuôn mặt nhỏ nhảnh chờ mong, vẫn còn muốn cùng chơi với mẹ một chút nữa, hai mẹ con giống như đang đóng một đoạn quảng cáo.

“Không chơi, Đô Đô, mau há miệng để mẹ đút ăn cơm!” Mẹ Tô lớn giọng cảnh cáo Đô Đô, lại quên chính mình rõ ràng là người đề nghị chơi trò quảng cáo này trước.

Mẹ không chịu chơi tiếp, Đô Đô đành phải ăn cơm, mẹ Tô nấu canh, cánh tay Đô Đô cầm lấy chén nhỏ, mở cái miệng nhỏ nhảnh uống ngay nửa chén. Giống như mùi vị canh của anh hai nấu, thật ngon. Có người vô luận làm cái gì, cũng có thể làm rất tốt, ngấm lại trời cao đúng là bất công a.

Sau bữa cơm chiều, trong phòng khách.

Đối với Đô Đô thì tiền có giá trị nhất chính là tiền xu, bởi vì có thể làm cho heo đất nặng trĩu.

Mẹ Tô đang bỏ tiền vào bao lì xì, trong ví da có một chút tiền mặt nhiều loại, cũng có vài đồng tiền xu, lúc lấy danh thiếp ra, làm cho tiền xu rớt ra khỏi ví, rơi tán loạn trong phòng khách.

“Cho Đô Đô, mẹ cho Đô Đô!” Đô Đô đang ngồi trên băng ghế nhỏ ăn dưa hấu phát hiện thấy, bỏ miếng dưa xanh xuống lắc lắc thân hình mũm mĩm chạy vọt tới, cúi thắt lưng tròn vo xuống nhặt, có một đồng xu rớt dưới khe hở giữa hai ghế sofa, cánh tay mập mập không đưa qua lọt, cuối cùng mẹ Tô đành phải lấy cái giá áo, khều đồng xu ra, đưa cho Đô Đô, Đô Đô cẩn thận đặt trong lòng bàn tay, sau đó chạy về phòng nhỏ, nhét vào ống heo, đây chính là tiền để mua Kỷ Kỷ!

Buổi tối, Đô Đô nằm trên giường nhỏ, quần áo tự mình cởi, không cho mẹ Tô đựng vào, thân trên trần trụi, chỉ mặc tiểu quần lót, nằm thành một quả cầu tròn trắng, chắp chân nhỏ kỹ càng, mẹ Tô đóng cửa phòng Đô Đô, chỉ chừa lại ánh sáng của đèn ngủ đầu giường. Mẹ Tô đi rồi, Đô Đô bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, đứng lên, cầm lấy điện thoại nhỏ bàn phím có in hoạt hình, ôm vào trong ngực, cầu nhàu bò lại vào chăn.

Trong chốc lát, điện thoại vang lên, còn chớp tắt chớp tắt, Đô Đô nhắm một nút, “Anh hai...” Đô Đô nghe được âm thanh quen thuộc, “Em có mua một em bé, là gia đình của Ný Ný nuôi, nuôi lớn liền bán cho em...”

Trong một phòng khác, mẹ Tô đặt điện thoại xuống, là do anh hai gọi tới, vẫn để cho bọn họ nói chuyện đi, mẹ Tô bỗng nhiên nghĩ đến, lại ở gần kéo tìm thấy được mấy đồng tiền xu, chuẩn bị ngày mai đưa cho nhóc Đô Đô.

.....

.....

Vào một tháng trong năm

“A? Đô Đô đâu rồi?”

“Mới vừa còn ở trong sân. Tôi đi tìm xem!”

Vào một ngày đẹp trời trong năm, sau mùa đông ánh nắng rực rỡ, không khí ăm ắp, một mảnh trời nắng,

Trong một căn phòng nhỏ, trên sàn nhà là một đứa trẻ con, thân mình ngắn ngủn phì phì, đầu tròn, cười tươi giống như Phật di nhạc. Nước miếng tí tích chảy trên sàn nhà, trong phòng còn có thêm một nữ sinh gầy teo, đối diện đứa trẻ quở trách, “Bẩn chết! Bẩn chết đi được! Không cần em, không cần em nữa!”

Bên ngoài, có một điểm đen di động, nhìn gần chút nữa, cái miệng nhỏ nhảnh, khuôn mặt hưng phấn, ngây ngốc ôm ống heo đựng tiền, quả cầu thịt mập tròn vo, hướng Ný Ný đi tới...

22. Chương 22: Phiên Ngoại 6 – Sự Kiện Nhà Trẻ

Đô Đô rất thích đi nhà trẻ, bởi vì có rất nhiều bạn nhỏ cùng nhau chơi đùa, còn được cô giáo xinh đẹp dạy ca hát, vẽ tranh, đọc chữ, nhưng Đô Đô cũng có lúc không thích nhà trẻ, bởi vì ăn cái gì đều do các cô giáo quy định, hơn nữa mỗi người chỉ được một phần, không giống như ở nhà, ba mẹ mua cho một đồng đồ ăn. Nhưng đôi khi cũng có tình huống ngoại lệ.

Có một lần, dưới cái nắng chói chang của mùa hè, những bạn nhỏ khác đều ngủ trưa, Đô Đô ngủ không được, cô giáo đều đã đi ra ngoài, một mình lấy tay mở cửa, thân thể mồm mồm lắc lắc đi ra ngoài chơi, kết quả phát hiện thấy căn phòng cách vách chứa đầy bánh kẹo, Đô Đô cảm thấy phấn chấn, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn, ăn đến thống khoái. Đô Đô ăn uống no đủ xong, liền ngã ra sàn nhà ngủ... Sau đó, sau đó đã bị cô giáo phát hiện.

Khi các giáo viên dùng cơm trưa xong, liền trở về tính cho các bạn nhỏ sắp tỉnh ngủ ăn một chút bánh kẹo, vừa mở cửa, liền phát hiện một đứa bé nằm trên sàn nhà, liền chạy nhanh lại xem, bạn nhỏ Đô Đô sau khi no bụng khoái trá nằm ngủ luôn trên sàn nhà, bụng phình to thần kì, các giáo viên trẻ tuổi đều hoảng sợ, nghĩ rằng nhóc Đô Đô đau bụng chịu không nổi ngứa xui. Mọi người đều luống cuống tay chân, kết quả là khi mọi người đang nhao nhao nói chuyện ồn ào, Đô Đô liền tỉnh dậy mở mắt to...

Đô Đô đem bánh kẹo của tất cả các bạn nhỏ ăn hết, những bạn không có ăn đều dùng ánh mắt như máu lên án nhìn Đô Đô (giữa trưa mới tỉnh ngủ cho nên mắt các bạn nhỏ ai cũng đều hồng hồng), một khắc kia, Đô Đô cảm thấy thật xấu hổ ngại ngùng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn tinh xảo trở nên hồng thắm, tay niết lấy quần lót, xấu hổ cúi đầu, Đô Đô cũng có tự tôn a, Đô Đô cảm thấy mất mát, bộ dáng bé nhỏ đáng thương, các giáo viên cũng luyến tiếc phê bình Đô Đô, liền nhanh chóng mang theo tất cả các bạn nhỏ cùng nhau ca hát, đem sự chú ý dời đi.

Sau, ba Cảnh biết được sự việc, cười ha ha, còn khen ngợi Đô Đô một chút, ôm lấy nhóc Đô Đô xoay vài vòng, vừa muốn tài trợ nhà trẻ của Đô Đô một số bánh kẹo, làm cho Đô Đô ăn no đủ, nhưng lại bị mẹ Tô cản lại. Mẹ Tô cảm thấy được, bởi vì chính mình quá nuông chiều, cho nên phải để cho các cô giáo trông nom dạy dỗ.

Từ đó về sau, Đô Đô sẽ không ăn trộm bánh kẹo của các bạn trong lớp nữa. Lúc Đô Đô lớn thêm một chút, vừa nghe chuyện Tôn Ngộ Không ăn trộm đào tiên nhớ tới chuyện xưa liền đỏ mặt, lớn thêm một chút nữa rồi cuộc có một ngày Đô Đô cũng hiểu được, hơn nữa tin tưởng chắc chắn sẽ không bao giờ tái phạm, con người thật sự tiến hoá từ loài khỉ!

Nhưng là, giang sơn dễ đổi, lúc ở nhà trẻ, Đô Đô cũng có những lúc không nhịn được.

Trong phòng học, dán đầy những tấm thiệp rực rỡ hình vẽ, tràn ngập những con vật ngây thơ chất phác, đây chính là phòng học của nhà trẻ.

Hơn mười cái bàn nhỏ, một loạt những bạn nhỏ ngồi trên đó, một người một cái bánh ngọt cùng một quả táo.

Đô Đô cùng bạn nữ Hoa Hoa ngồi chung bàn, cái bánh ngọt hình tam giác có hai tầng, mỗi bạn nhỏ đều có một cái, mặt trên bánh còn được đặt trái anh đào, ngọt ngào ê ẩm, Đô Đô há miệng nhỏ cắn một cái quả anh đào liền biến mất, tiếp theo bánh ngọt liền bị Đô Đô một hơi ăn sạch, chính là không còn nữa, quy định mỗi bạn chỉ được phát một cái. Mắt to Đô Đô nhìn xung quanh, chớp chớp, giống như kẻ trộm, lại nhìn sang cái bánh ngọt của Hoa Hoa bên cạnh.

Hoa Hoa chính là cô nương bốn tuổi, khuôn mặt tinh tế, mỗi ngày đều thắt hai cái bím tóc ngắn ngắn, khuôn mặt búp bê thật đáng yêu, nói chuyện chậm chạp, ăn cái gì cũng chậm, Hoa Hoa khi ăn có một tật xấu, chính là vừa nhìn vừa ăn, đầu cứ ngẩng lên, nhìn xung quanh, xem đủ rồi thì cắn một cái, trong miệng ngậm thức ăn, lại tiếp tục ngẩng đầu nhìn các bạn nhỏ xung quanh đang làm cái gì.

Hiện tại Hoa Hoa chính là đang nhìn người phụ nữ đối diện, người phụ nữ đó chính là cô giáo, hiện giờ đang vội vàng cầm khăn lông ngắn giúp các bạn nhỏ lau miệng, Hoa Hoa quay đầu lại, nhìn cái bàn, trên đĩa vẫn còn y nguyên cái bánh ngọt, nhưng có cảm giác ít hơn một chút, Hoa Hoa cũng không nghĩ ra tại sao như thế, lại cúi đầu cắn một ngụm nhỏ, ngẩng đầu nhìn cô giáo. Cô giáo đang chăm sóc bạn nhỏ.

Lớp học, một loạt bàn nhỏ sắp xếp ngay ngắn, một đám các bạn nhỏ cùng nhau ăn bánh ngọt, mỗi người đều nhỏ nhỏ xinh xinh, thật sự là một hình ảnh cực kỳ đáng yêu.

Bánh ngọt nằm trên đĩa, cứ mất dần đi, Hoa Hoa vẫn còn đang nhìn chung quanh, Đô Đô coi chừng đĩa bánh dùm bạn, thật ngoan, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cái bánh ngọt không rời, thân thể mũm mĩm ngồi đoan đoan chính chính, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng nhún nhún lại, nghiêm chỉnh.

Trên khuôn mặt trắng nõn mềm mại, chính là còn dính hồng hồng mút hoa quả, cằm nhỏ cũng bị dính tương tự, vừa lúc bị cô giáo nhìn thấy Đô Đô điệu bộ ngoan ngoãn nghiêm trang, thật muốn cười, đang tính cầm khăn mặt đi qua, bạn nhỏ Đô Đô này như thế nào lần này ăn bánh lại dính đầy mặt như thế.

Giống như là... Cô giáo vừa nhìn thấy, chỉ cần Hoa Hoa vừa quay đầu đi, Đô Đô liền hạ thất lưng, nghiêng đầu, mở miệng nhỏ, cắn một ngụm trên cái bánh ngọt của Hoa Hoa, sau đó lại ngồi thẳng lại, cái miệng nhỏ nhắn giống như con thỏ, nhai a nhai, chỉ cần Hoa Hoa quay lại, miệng nhóc bất động, thân thể mũm mĩm không nhúc nhích, đợi thời điểm Hoa Hoa lại bắt đầu nhìn sang chỗ khác, Đô Đô liền tiếp tục hành động, nhanh lẹ cắn một hơi...Cái miệng nhỏ của Đô Đô cứ một chút lại nhai nhai, hành động giống như từ đó tới giờ chưa được ăn bánh, đứa nhóc bày ra biểu tình nghiêm túc, khiến cho cô giáo vừa buồn cười vừa có chút đau đầu.

Từ đó về sau, Đô Đô phải cùng hai bạn nam khác – Lê Lê, Tô Tô ngồi cùng một bàn. Bởi vì cô giáo nghĩ a, ngồi ba người như vậy thực an toàn, nếu Đô Đô lại tiếp tục ăn vụng bánh ngọt cũng sẽ có người phát hiện. Bởi vì ngồi cùng bạn nam, cho nên Đô Đô muốn cũng khó thực hiện dễ dàng a...

23. Chương 23: Kê Kê Hành Động Và Bị Cầm (1)

Trong sân của nhà trẻ, các bạn nhỏ đang cùng nhau chơi đùa, hai mươi mấy bạn nhỏ thơm thơm mềm mềm, mỗi bạn đều mặc đồng phục màu vàng giống nhau.

“Đô Đô cố lên! Đô Đô cố lên!” Một vài bạn nhỏ hô to.

Trên đường băng có một đứa nhóc cố hết sức chạy bộ, giống như quả cầu đang lăn lộn, cánh tay béo vẫn không nhúc nhích, chỉ dùng hai cái chân ngắn ngủn, chạy a chạy, đến khi chạm vạch rồi nhưng vẫn không dừng lại được, hướng phía trước mà lao đến, cô giáo phải chạy ra nhanh chóng ngăn nhóc lại, Đô Đô lúc này mới dừng lại thở hổn hển.

Đầu nhỏ tròn, đôi mắt to đen láy chớp chớp, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng nhún nhún há ra, tứ chi mập mạp phì phì, mềm mại giống kẹo ngọt, đứng trong một đám nhóc liền nổi bật. Đô Đô vừa mới chạy xong, đang thở gấp, phù phù, ngực nhỏ phập phồng lên xuống, trên trán đầy mồ hôi, bất quá chưa có ngất xỉu.

“Đô Đô lần này biểu hiện thật tốt, có thể kiên trì chạy hết. Cô có lời khen ngợi.” Cô giáo trẻ tuổi nói.

Đối với Đô Đô môn thể dục luôn luôn là vấn đề nan giải a, bởi vì rất béo, nên chắc chạy không nổi. Các giáo viên thường nghĩ như vậy. Bất quá từ sau kỳ khai giảng, không nghĩ tới Đô Đô tập thể dục không tồi.

Một đám bạn nhỏ đứng bên cạnh vỗ tay chúc mừng, khiến cho Đô Đô đỏ mặt ngượng ngùng, nhưng trong lòng rất tự hào, sau đó cô giáo để cho các bạn nhỏ chơi trong lớp, đem cánh cửa phòng học đóng kỹ lại, không cho các bạn nhỏ ra bên ngoài, hiện tại cảm cúm đang lây truyền, nhiệt độ bên ngoài rất thấp, dễ dàng mắc bệnh, các giáo viên rất để ý chiếu cố những bạn nhỏ này.

Hai mươi mấy bạn nhỏ túm tụm bên trong lớp, tốp năm tốp ba đang chơi đùa.

Một vài bạn nữ tóc thắt bím, ngồi chung một chỗ chơi mô hình xếp bằng gỗ, có bạn chơi bóng cao su, có bạn ngồi ở kia xem những bức tranh, trong phòng học, ở nơi nào cũng có vài thân ảnh của những đứa nhóc.

Rồi sau đó có một bạn gái, nói muốn đi nhà vệ sinh, sau đó liền có mấy bạn nữ khác hưởng ứng, đều cùng đi vệ sinh, con gái thường thích tụ tập đi nhà vệ sinh cùng nhau.

Đô Đô uống nhiều nước cũng muốn đi tiểu, chống tay đứng dậy đi theo phía sau các bạn nữ.

Vừa bước ra khỏi cánh cửa liền bị cô giáo phát hiện, cô nói trước mang bạn nữ đi vệ sinh, trở về liền mang Đô Đô đi.

“Con gái đi nhà vệ sinh, cậu đi theo làm gì!” Bạn nam Lê Lê, năm tuổi rưỡi, tuy không béo bằng Đô Đô nhưng chiều cao so với Đô Đô ngang ngửa, mái tóc như trái dưa hấu tuyệt nhiên không khó coi, nhìn thật đáng yêu, mắt một mí đen láy, nói chuyện rõ ràng, bước đến trước mặt Đô Đô, “Tớ muốn xây một căn phòng, cậu lại đây xem.”

Đô Đô không muốn xem, nhóc đang chuyên tâm chờ cô giáo trở về, dẫn nhóc đi tiểu a đi tiểu a

“Cậu không thể cùng con gái đi WC, các nàng không có tiểu kê kê, cậu đi theo bọn họ, tiểu kê kê của cậu liền bị mất đi” Bạn nam Lê Lê nói với Đô Đô, Đô Đô theo bản năng lấy tay che tiểu kê kê của mình lại, cách một lớp đồng phục, lấy ra nhìn nhìn, Lê Lê cũng bắt chước, hướng bên trong xem xét, Đô Đô làm chuyện không biết xấu hổ, còn muốn cởi quần ra nhìn.

... Ừ, con gái tại sao không có tiểu kê kê?

Vấn đề này Lê Lê cũng không biết giải thích, bạn nam Đản Đản vừa đi tới nghe được câu chuyện cũng thật sự tò mò.

24. Chương 24: Kê Kê Hành Động Và Bị Cắm (2)

...

Cứ như vậy, Đô Đô, Lê Lê, Đản Đản, ba người cùng nhau đi tìm một vị giáo viên khác để hỏi.

“Cô giáo, chúng em có câu hỏi...” Đô Đô giơ cánh tay nhỏ bé mập mập lên.

“Không cần giơ tay, chúng ta không phải trong giờ học.” Lê Lê tính trẻ con nhắc nhở Đô Đô.

Đô Đô cảm thấy rất thích hợp, đem tay nhỏ buông xuống.

Đa số các cô giáo trong nhà trẻ này, chỉ là cô nương hơn hai mươi tuổi, thấy bọn Đô Đô đi tới, cười tủm tỉm nhìn ba nhóc nói, “Có thắc mắc gì a?”

“Cô ơi, chúng em có tiểu kê kê, Hoa Hoa không có?”

“Đúng vậy, con trai có tiểu kê kê, con gái vì cái gì lại không có?” Lớn hơn một tuổi lời nói thật bất đồng, biểu đạt đúng đắn hơn một chút.

“Bởi vì các em là con trai, bọn họ là con gái a.” Cô giáo nhà trẻ, hai mươi tuổi, đôi mắt xinh đẹp giấu sau đôi kính híp lại cười tủm tỉm trả lời, tuy thái độ quan tâm nhưng thực gian trá, câu trả lời tuy hoàn toàn chính xác với thực tế, thực chất vẫn không giải thích hết được câu hỏi.

...

Trong phòng học của nhà trẻ, ở giàn bông trồng hoa hồng, một đồng bạn nam đang tổ chức một hội nghị, vài cái đầu nhỏ chụm lại một chỗ. Nội dung của hội nghị chính là: Tại sao con gái không có tiểu kê kê!

Đây chính là nhược điểm của người lớn a, ngượng ngùng không hề giải thích vấn đề này cho những đứa con nít biết vì cái gì bọn họ có tiểu kê kê.

“Tớ đã biết!” Một bạn nam tự tin nói, “Vốn bọn họ cũng có, nhưng lại bị trộm đi, sau đó liền biến thành con gái.”

Úc, một đám nhóc đều thông suốt.

“Người lớn như thế nào lại mặc kệ?”

“Người lớn mặc kệ bởi vì bọn họ nói bé trai bé gái đều giống nhau!”

Đám nhóc sợ hãi! Xong rồi, trông cậy vào ba mẹ với các cô giáo thực sự là không được rồi, chỉ có thể dựa vào chính mình, hành động bảo vệ tiểu kê kê bắt đầu triển khai.

Trong phòng học lớn, bàn được sắp xếp ngay ngắn, nhóm bạn nhỏ đang ngồi ai cũng mang tâm sự.

Đô Đô, Lê Lê, Tô Tô, ba người cùng ngồi chung một bàn ăn điểm tâm, là bánh bơ kem, rất ngọt, Đô Đô thích nhất bánh ngọt, cái miệng nhỏ ngón hai ba cái là sạch sẽ, bánh của Tô Tô vẫn còn lại một chút, tay nhỏ bẻ từng chút từng chút ăn, bánh của Lê Lê còn một nửa, Đô Đô ngậy ngốc phồng miệng hồng hồng, nhìn hai bạn nhấm nháp mỹ thực. Mắt to nhìn chăm chăm. Thèm ăn muốn chết. Đáng tiếc bọn họ đều cầm trong tay, không có cơ hội để ăn trộm.

Lê Lê mắt đen nhìn Đô Đô, sau đó tay nhỏ cầm phần bánh bơ kem còn lại, ném xuống sàn nhà, đem chân giẫm lên mấy cái, làm cho bánh bơ kem dập nát, Đô Đô nhìn thấy cực kỳ đau lòng, ngồi chồm hổm trên sàn nhà ngón tay nắm chặt chảy nước miếng.

“Cô giáo!” Lê Lê lớn tiếng hô to.

Giáo viên phục trách đem điểm tâm đi tới, “Chuyện gì?”

“Điểm tâm của Đô Đô rớt trên mặt đất, bị em không cẩn thận đạp nát!”

“Úc, hử, Đô Đô không cần ăn đồ đã bị rớt xuống đất, không vệ sinh, cô sẽ giúp em lấy một cái khác.” Nhìn Đô Đô ngồi chồm hổm trên mặt đất nuột nước bọt, giống như dân chạy nạn, cô giáo liền tin mà không hề nghi ngờ.

Cô giáo đặt một cái bánh kem bơ lên đĩa của Đô Đô, a, như vậy là lần này Đô Đô được ăn đến hai cái? Thường tới giờ phát điểm tâm, chỉ cần là bánh ngọt, những bạn nhỏ khác không muốn ăn cứ chần chừ mãi, riêng Đô Đô đều ăn sạch hết. Không đợi cô giáo nghĩ nhiều, ở bàn khác Ngưu Ngưu cũng ăn xong điểm tâm, liền chạy qua bàn kế bên giành điểm tâm với bạn, cô giáo đi nhanh lại ngăn cản Ngưu Ngưu.

Được cô giáo cho thêm một phần bánh ngọt, Đô Đô lập tức hưng phấn, mắt đen mở to, tràn ngập hình ảnh bánh bơ kem phản chiếu, tay béo cầm lên, giương cái miệng nhỏ nhẩn cần xuống.

Lê Lê bên cạnh bước đến gần lỗ tai của Đô Đô, hai tay nhỏ bé đặt lên hai vai Đô Đô, cắn lỗ tai, khẩu khí như ông cụ non quở trách, “Đô Đô không tiền đồ! Thấy ăn liền không có tiền đồ!”

Đô Đô đang cầm bánh ăn, thân mình mồm mím không vui lắc lắc, tránh sức nặng của Lê Lê, có ai mà vui nổi khi bị người khác nói không có tiền đồ a, Đô Đô làm sao có thể thấy ăn mà không tiền đồ, quá coi thường Đô Đô rồi, như thế nào thì Đô Đô khi thấy kẹo bánh ngọt linh tinh mới không có tiền đồ chứ.

Cuối cùng không muốn trả lời, Đô Đô vẫn giương cái miệng nhỏ nhẩn khoái hoạt ăn a ăn, không thèm so đo lời nói của Lê Lê, Tô Tô vẫn chăm chú ăn bánh, đối với hành động của bọn họ cũng không nói cái gì.

Ăn điểm tâm xong liền buồn ngủ, “Các bạn nam nhớ rõ, khi ngủ phải nhớ bảo vệ tiểu kê kê để không bị trộm đi!” Bọn con trai bắt đầu cảnh báo nhau, làm thành một nhóm ồn ào như kiến vỡ tổ.

Lời đồn chính là căn bệnh độc a, lời đồn chính là ôn dịch a, mọi người ngàn vạn lần không nên tin vào lời đồn.

Trong phòng ngủ của nhà trẻ, giường nhỏ được xếp thành hai hàng ngay ngắn, trên mỗi giường đều có một đứa nhóc nằm, Ngưu Ngưu sợ bị trộm tiểu kê kê khi đang ngủ, lấy tay che tiểu kê kê lại, Lê Lê vốn không ngủ được, trợn tròn mắt nhìn chăm chăm, kết quả không kiên trì nổi liền ngủ, kéo chăn từ giường của Ngưu Ngưu đang đắp, chính mình đắp hai cái chăn như vậy, đem tiểu kê kê che cẩn thận lại, cũng không sợ mất.

Tô Tô cũng sợ hãi khi tỉnh dậy tiểu kê kê không còn, liền nằm úp sấp trên giường ngủ, mông hướng lên trên, tiểu kê kê hướng xuống, an toàn được một chút, Dẫn Dẫn muốn được làm con gái liền đem quần lót cởi ra, khi ngủ lộ ra tiểu kê kê để dễ bị trộm, trong lúc nhất thời, mọi người tưởng ngủ vô cùng kỳ quái, giáo viên đi tới, nhìn bọn họ, hôm nay bị làm sao vậy, các bạn nhỏ ngủ không yên giấc.

Công việc của giáo viên, chính là đem các bạn nhỏ chiếu cố thật tốt, đắp lại chăn, nhẹ nhàng xoay người nằm thẳng, đem tay của Ngưu Ngưu đặt ra ngoài, đem chăn đắp kĩ càng cho Lê Lê, đem quần lót của Dẫn Dẫn mặc đằng hoàng lại đắp chăn, giáo viên đi đến trước mặt Đô Đô, à, Đô Đô im lặng ngoan ngoãn ngủ trên giường nhỏ, thật ngoan, trên người chăn cũng đắp kỹ, thật sự là đáng yêu.

Giáo viên bước ra đóng kỹ cửa, bởi vì một lần, cửa không khoá kỹ, có một bạn nhỏ chuồn êm ra ngoài, đem điểm tâm buổi chiều của các bạn nhỏ khác đều ăn sạch, bạn nhỏ này chính là người đang im lặng ngủ Đô Đô...Cô giáo đi rồi? Đô Đô mở mắt to, nằm trên giường nhỏ, kỳ thật Đô Đô rất không yên lòng, không có

tiểu kê kê thì làm sao đi tiểu a, thừa dịp mọi người ngủ trưa, chính mình lấy ra cây cọ màu đã giấu kĩ lưỡng hồi nãy, chuẩn bị tô màu cho tiểu kê kê, nếu có bị trộm đi cũng dễ tìm thấy. Ở phòng ngủ nhà trẻ, Đô Đô đứng trên giường nhỏ, nửa người dưới trần trụi, một cơn gió thổi qua, Đô Đô đánh một cái hắt xì, sau đó liền gia nhập đại quân bị cảm cúm.

Bên ngoài bông tuyết bay bay, cây cối cùng mặt cỏ đều vương một tầng băng lạnh, năm mới sắp sửa đến.

Trong nhà, mẹ Tô nhìn như một vị mỹ nhân tao nhã, tóc dài có một chút xoăn, ánh mắt xinh đẹp tuy khi cười có vài nếp nhăn nhợt, nhưng cũng không làm hao tổn vẻ đẹp của nàng, thời điểm cười lên, trong ánh mắt ấm áp, làm cho người ta nhìn thấy đều có cảm giác rung động, khoát lên người bộ quần áo màu vàng ặc ở nhà, khiến cho người khác thấy ấm áp, vốn chính là mỹ nữ nhưng không giống với mọi mỹ nữ khác chính là khí chất, có dù tuổi hơi lớn cũng không làm giảm đi khí chất, giống như thời gian càng tạo nên một loại bình tĩnh tao nhã điềm đạm.

“Tiểu Lỗi, con muốn ăn cái gì? Nhất định phải nói cho dì biết nga.” Đối với đứa con lớn nhất vừa mới trở về nhà, mẹ Tô đương nhiên phải hảo hảo biểu hiện sự quan tâm một chút.

Cảnh Lỗi gật gật đầu, uống một chén trà nóng rồi bỏ xuống. Nhìn khung cảnh tuyết bay ngoài cửa sổ, hẳn vừa mới xuống xe, đem theo hành lý trở về nhà đã được một lúc.

“Đi học trong trường, thèm ăn cái gì cũng không được ăn. Yên tâm, dì nhất định đem con dưỡng đến mạnh khỏe, cường tráng. Nhìn Đô Đô sẽ biết, bị dì nuôi ăn đến mập mạp.”

Dì xinh đẹp nói xong, hoàn toàn quên mất tài nấu nướng của mình chỉ xếp vào loại bình thường, nhưng vẫn không thừa nhận Đô Đô là bởi vì chính mình sinh thật tốt chứ không phải là ăn thức ăn mình nấu.

25. Chương 25: Gặp Lại Anh Hai

Cửa mở, ba Cảnh ôm Đô Đô trở về, mặc áo lông màu đen thật dài, tuy bước vào tuổi trung niên nhưng vẫn còn khí lực cường tráng, thần thái vui vẻ sáng ngời, hơi giống trí thức, một bàn tay nắm Đô Đô, tay kia cầm theo một cái ***g sắt, bên trong có một đôi chuột bạch.

Đô Đô mặc đồ giữ ấm, đội nón len sợi bông màu vàng, khăn quàng cổ màu đỏ che đi cằm nhỏ và gần hết khuôn mặt, chỉ lộ đôi mắt đen láy.

“Trời à,” Mẹ Tô kêu lên, “ai tiếp tục mua động vật nữa, nuôi vịt con kia cũng đủ vất vả rồi...” Mẹ Tô tiếp nhận ***g sắt, ba Cảnh cúi giấy đặt lên kệ ở tiền sảnh, sau đó cởi áo khoác treo lên móc trên tường.

Cảnh Lỗi vừa đi tới, chào ba Cảnh một tiếng.

“Đô Đô, mau nhìn xem ai đã về rồi kìa?” Mẹ Tô nói.

Cả nhà đứng từ trên nhìn xuống, xem xét tiểu người lùn Đô Đô.

Cảnh Lỗi hạ thấp lưng, nhìn nhóc con chỉ lộ hai con mắt, “Anh hai” Thanh âm nho nhỏ khàn khàn, thực không có tinh thần.

Cảnh Lỗi khoé miệng nhẹ nhàng giương lên, “Đô Đô” sau đó giúp nhóc đem nón len tháo xuống, cởi khăn quàng cổ ra, cái trán vẫn như trước trơn bóng mềm mại, tóc cũng hơi dài, Đô Đô khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng.

Cảnh Lỗi với tay lấy đôi dép bông nhỏ cho nhóc, bế Đô Đô lên ôm, mặt như thế nào lại hơi nóng?

“Đô Đô bị cảm.” Ba Cảnh nói cho hẳn biết, “Bắt quá không có gì trở ngại, ba đã dắt đi bác sĩ rồi, uống thuốc sẽ không có việc gì. Đừng lo lắng.”

Ba Cảnh sợ mẹ Tô lo lắng, ôm lấy bà vai an ủi nàng, mẹ Tô có chút bất an ngồi xổm người xuống nhìn Đô Đô, tiểu bệnh nhân Đô Đô quan sát anh hai, quan sát mẹ, quan sát hai người bọn họ, vẫn là không có tinh thần.

Ngay cả lúc ăn cơm, Đô Đô đều thất thần, làm cho không khí trong nhà không vui vẻ, sau bữa cơm chiều, ba Cảnh lấy thuốc cho trẻ em bỏ vào hoà tan với nước, anh hai liền đi vội tới đón lấy tự mình uống.

Trong phòng ngủ của mẹ Tô cùng ba Cảnh,

“Để em đi xem Đô Đô lần nữa.” Sắp sửa đi ngủ, mẹ Tô lo lắng, mặc áo ngủ muốn đi ra ngoài.

“Vợ à, Đô Đô ở trong phòng Tiểu Lỗi, buổi tối Tiểu Lỗi sẽ biết chăm sóc, em cứ yên tâm.”

Vào phòng Cảnh lỗi, mẹ Tô tuy muốn nhưng vẫn giữ ý tứ không xâm phạm riêng tư, tuy rằng biết Đô Đô sẽ không có việc gì, chính là vẫn không khống chế được sự lo lắng, ba mẹ nào cũng đều như vậy a.

“Ngủ đi, không có việc gì.” Ba Cảnh kéo mẹ Tô lại giường, hai người ngủ.

Trong phòng Cảnh Lỗi, trên giường, Đô Đô im lặng nằm, lúc đầu Cảnh Lỗi nghĩ nhóc đang ngủ, nhẹ tay nhẹ chân sợ đánh thức nhóc, vừa đến gần thì thấy Đô Đô mở mắt to nhìn qua nhìn lại, căn bản là chưa có ngủ.

“Đô Đô.” Anh hai nhẹ nhàng gọi, Đô Đô nghiêng đầu nhìn anh hai. Cảnh Lỗi sờ sờ mặt của nhóc, vẫn còn một chút nóng, “Đô Đô khó chịu sao?”

Đô Đô ân, “Anh hai, nơi này đau, nơi này đau.” Đô Đô vươn ngón tay ngắn ngủn, chỉ vào đầu của mình, “Đau đầu đau đầu”

Cảnh Lỗi có chút đau lòng, thuốc đã uống rồi, ngày mai hẳn là sẽ khỏi bệnh, Cảnh Lỗi nhẹ nhàng xoa huyết thái dương cho Đô Đô, bệnh nhân Đô Đô nhìn mặt anh hai, mắt to vụt sáng, tuy rằng không có tinh thần, nhưng vẫn có ý cười lấp lánh.

Ngày hôm sau, ngoài cửa sổ vương đầy tuyết, hoa bị đóng băng, nhưng bên trong lại thực ấm áp như mùa xuân, Cảnh Lỗi đã sớm rời giường, mẹ Tô cùng ba Cảnh đều đã đi làm.

Sắp tới cuối năm, người lớn đều phi tranh thủ làm hết việc, sau đó có thể nghỉ ngơi để đón năm mới, nên bây giờ trong nhà chỉ còn lại hai người bọn họ.

Nhà trẻ của Đô Đô cũng sắp được nghỉ, bởi vì mắc bệnh cho nên vừa lúc cho nhóc nghỉ tết sớm một chút. Về phần anh hai, phải xuất ngoại, sang năm mới sẽ bay đến một đất nước khác, bắt đầu kiếp sống du học sinh. Cho nên cái tết này đối với cả gia đình mà nói, chính là quan trọng hơn những năm trước.

Cảnh Lỗi sờ sờ đầu Đô Đô, không nóng, Đô Đô rót nước cũng mở mắt, sau đó anh hai mặc áo lông ngắn tay cho nhóc, tiểu quần bông, Đô Đô ngoan ngoãn ngồi trên giường lớn, giơ tay giơ chân cho anh hai mặc đồ.

Rửa mặt xong, Đô Đô ngồi trên bàn ăn, ăn điểm tâm bữa sáng anh hai làm cho nhóc.

Cảnh Lỗi bụng chén nhỏ, uống Đô Đô, hương vị ngọt ngào của cháo bắp thơm ngào ngạt.

“Nóng! Thổi thổi. Thổi thổi!” Đô Đô sợ nóng, làm cho anh hai phải thổi thổi.

Cảnh Lỗi đặt ở bên miệng thổi một chút, “Đến!”

Đô Đô giương cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy, lớn như vậy đã không cần phải khác phải dứt ăn, các bạn nhỏ trong nhà trẻ cũng không cần cô giáo phải dứt, chính là Đô Đô lại muốn anh hai dứt cho nhóc ăn.

“Ăn cái này!” Ngón tay ngắn ngủn, chỉ vào khoai tây, ngọt ngào, đương nhiên Đô Đô thích ăn.

Bàn tay Cảnh Lỗi dày rộng, dùng muống nhỏ múc đầy khoai, đưa đến bên miệng Đô Đô, Đô Đô há miệng nhỏ, một hơi đem một muống nuốt hết.

Béo Đô Đô ăn bữa sáng, tự nhiên sinh bệnh liền biến thành tiểu đại gia, ngồi trên ghế sa lông muốn xem TV, bình thường anh hai không cho xem, cảm mạo càng không thể xem TV, nghĩ đến Đô Đô đang bệnh, anh hai vẫn nhường một bước, ngồi ở trên ghế sa lông đem Đô Đô ôm vào trong lòng, kể chuyện cổ tích.

Loại truyện này đối với anh hai mà nói là quá ngây thơ, đọc càng về sau, Đô Đô tự nhiên lại nhớ hết cốt truyện, con mắt nửa mở nửa nhắm, lập tức ngã vào lòng anh hai ngủ. Cảnh Lỗi cẩn thận đem chăn đắp cho nhóc, che giấu mèo Đô Đô lại.

...Buổi tối tinh thần Đô Đô rõ ràng tốt lên rất nhiều, giống như lúc khỏe mạnh, căn bản không có việc gì, thời điểm ba mẹ đi làm về, anh hai cũng đã làm xong thức ăn, bưng canh từ nhà bếp đi ra, nhóc Đô Đô đang ngồi trên bàn ăn, trên cổ quần khăn len, khung cảnh thực ấm áp.

... Trên bàn cơm, bày đủ thức ăn đầy màu sắc, nhìn ngon mắt lại ngon miệng, trù nghệ của anh hai tốt lắm, thật làm cho mẹ Tô có điểm hồ thẹn.

Đang cầm muỗng cơm uy Đô Đô ăn, mẹ Tô thở dài một hơi, nói chuyện với ba Cảnh, “Em còn lo lắng, nếu không hảo liền đem đi chích.”

“Đô Đô không bệnh, Đô Đô không bệnh!” Lập tức có âm thanh phản bác, bệnh nhân Đô Đô mới vừa khỏi bệnh nói được nhiều, “Không cần chích!”

“Ừ... Bọn họ lấy cây kim lớn như vậy, đâm vào mông của Đô Đô, đau!” Đô Đô chạy nhanh lại chỗ anh hai đang ngồi ăn cơm, khoa trương múa tay múa chân cho anh hai coi, rất giống tiểu dũng sĩ bị giải ra pháp trường.

“Ba ba còn dè xuống, mẹ còn rót thuốc vào mông Đô Đô...” Hai vợ chồng nghiêm nhiên trở thành ác nhân trong mắt Đô Đô, đôi mắt to ngập nước nhìn chằm chằm anh hai, trong mắt Đô Đô bây giờ chỉ có duy nhất người ngồi đối diện này là người thân.

“Đó là lúc con cảm cúm về sau còn bị táo bón nữa.” Mẹ Tô cùng Đô Đô tranh luận.

Đô Đô ừ, ghen nửa ngày, không động đậy, không phản bác, “Mẹ phá hư, phá hư mẹ...”

“Thối Đô Đô, Đô Đô thối...” Mẹ Tô cũng không có chút nào cam chịu yếu thế.

“Đô Đô không thúi, Đô Đô không thúi, mọi người ngửi thấy... Ba ba ngửi, anh hai ngửi... Mẹ ngửi thấy, ngửi thấy không.”

Đô Đô chạy vòng vòng, đem cánh tay giơ lên cho mọi người ngửi, gầy đến độ xoay vòng vòng. Giáo viên nhà trẻ thường nói những động vật nhỏ không sạch sẽ vệ sinh đều rất thối, không ai thích.

“Được rồi, vợ à, không cần tranh cãi với Đô Đô, như thế nào giống như hai đứa nhóc thế này a.” Ba Cảnh nín cười giảo đạo.

Cảnh Lỗi cảm thấy được sự ồn ào, so với trước đây ở cùng một chỗ với ba náo nhiệt hơn, có thêm dì Tô, còn có Đô Đô...

.....

Buổi sáng ba mẹ đều tiếp tục đi làm, rất nhiều công việc cuối năm phải hoàn thành, thực yên tâm đem Đô Đô giao cho anh hai chăm sóc. Trong ngôi nhà lớn này lại chỉ còn một lớn một nhỏ.

Thời tiết bên ngoài tương đối tốt, trời trong xanh tựa hồ không có dấu hiệu tuyết rơi.

Cảnh Lỗi ngồi trên ghế sa lông trong phòng khách thu nhập giấy tờ, trên cơ bản đều xong, nhưng phải kiểm tra lại một chút, Đô Đô ở trong phòng khách vẽ tranh, cầm một hộp sáp màu, quỳ gối trên tấm thảm, mông chu lên, đã gần nửa ngày cũng không nâng đầu lên, chỉ thấy một cái mông nhỏ di động lên di động xuống.

Cái hồ cá, lúc trước mẹ Tô có mua hai con cá vàng bỏ vào, rồi sau đó để ra một bầy các nhỏ bơi ra bơi vào, ở gần cửa chính, có đặt một cái ***g sắt nhỏ mới mua ngày hôm qua, trong đó có một đôi chuột ngửi đồng ngửi tây, miệng nhai liên tục, lông trắng buốt như lông chim, lâu lâu kêu chút chút vài tiếng.

...

Được rồi, sắp xếp đồ đạc gọn gàng vào ba lô, hành lý của anh hai rất đơn giản, chỉ có một cái ba lô mà thôi. Nhìn đến cái mông đối diện di chuyển gần nửa ngày, chắc cũng sắp xong đi.

Bông tuyết bên ngoài đã ngừng rơi, trên mặt đất lưu lại một tầng dày băng đá, bởi vì tuyết rơi cho nên hơi thở mùa đông lạnh lẽo, tuy nhiên không khí đón chào năm mới cùng gia đình sắp đến lại mang hương vị thực ấm áp. Thân hình thon dài đẹp đẽ của anh hai đứng lạng ở cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài, béo Đô Đô còn lắc lư mông vẽ tranh trên tấm thảm, nhóc vẫn chưa hoàn thành.

“Linh” điện thoại vang lên, Cảnh Lỗi đi qua nghe, “Uy?”

“Uy...” Một âm thanh trẻ con tức giận, “Đây chính là nhà Đô Đô?”

“Đúng vậy.” Cảnh Lỗi trả lời, nếu hần đoán không sai, chính là bạn học của Đô Đô.

“Con tìm Đô Đô... Con là bạn thân nhất của Đô Đô...” Giọng bạn nam rõ ràng.

Đô Đô còn có bạn thân nhất sao, Cảnh Lỗi nhìn Đô Đô, Đô Đô đã bắt đầu mệt mỏi, sửa tướng lại thành mộng hạ xuống ngồi trên thảm, có một câu tục ngữ nói, hai nam nhân cùng tranh một điều thuyền, hiện tại “điều thuyền” đang ngồi ngốc ôm chân ở đằng kia.

“Tôi là anh hai của Đô Đô, em chờ một chút.” Tự giới thiệu, anh hai không phải là người không biết lý lẽ, sẽ không cùng một đứa con nít giằng co.

“Đô Đô, điện thoại.” Điện thoại gọi đến nhà kiếm Đô Đô thực sự rất hiếm a, ngoại trừ anh hai, ba Cảnh và mẹ Tô gọi điện thoại về nhà tìm nhóc thì ngoài ra không còn ai.

Có người gọi điện thoại kiếm mình, Đô Đô hưng phấn đứng dậy chạy lại nghe.

Cảnh Lỗi vốn định đi toilet, hiện tại cũng nóng nảy, ngồi ở một bên tùy tay lật lật tạp chí.

...

“A... Ân...Tớ không đi gặp cậu, tớ bị cảm, cậu đến nhà tớ chơi đi...” Đô Đô một tay xoa thắt lưng, một tay cầm lấy điện thoại nghe.

“... Tớ cũng có... Tớ có vịt con, tớ còn có hai con chuột...” Đô Đô nghe xong cái gì, cầm lấy điện thoại, ghen nửa ngày, vội vàng trả lời, “Tớ còn có anh hai... Tớ có anh hai... Cậu có không?!”

Đây là bạn thân nhất sao, giống như hai tiểu gà trống đang nhổ lông nhau.

Trong chốc lát, Đô Đô đặt điện thoại xuống, nhóc bắt chước người lớn thở dài một hơi.

“Làm sao vậy?” Cảnh Lỗi hỏi nhóc.

“Lê Lê nói cậu ta có chim nhỏ, còn có thể nói chuyện.” Chắc hẳn là con vẹt đi.

“Cậu ta còn nói cậu ta có nuôi heo con, là còn sống, không phải đồ ăn.” Cái này chắc là heo kiểng để nuôi.

“Đô Đô cũng muốn sao?”

Đô Đô lắc lắc đầu, mắt to chớp chớp, “Mẹ nói, một đứa bé ngoan không thể muốn đồ vật này nọ. Anh hai, Đô Đô là bé ngoan.”

Anh hai xòe bàn tay ra, lòng bàn tay ầm áp sờ sờ đầu Đô Đô, “Ân, Đô Đô chính là bé ngoan.”

26. Chương 26: Mua Gà Con

Đồng hồ báo thức kêu títt títt, nhìn xem mấy giờ, anh hai đi lấy thuốc cho Đô Đô uống, tuy rằng cảm cúm không phải bệnh nguy hiểm, chính là nên uống hết thuốc.

Cũng may hiện tại thuốc dành cho trẻ em không còn đắng như trước, ngọt ngào giống viên kẹo, ngoan ngoan uống hết thuốc, Đô Đô đang ngồi trên ghế sa lông, chờ xem TV. Giống như phần thưởng sau khi phải uống thuốc, anh hai đồng ý cho nhóc xem TV mười phút.

Anh hai đi vào nhà bếp chuẩn bị gọt hoa quả, trở lại phát hiện Đô Đô vẫn còn chăm chú xem TV. Trên màn hình TV đang chiếu chương trình động vật, màn hình không biết như thế nào liền chuyển qua hình ảnh một bầy gà con, lông vàng phồng phồng, nhỏ nhỏ đáng yêu cực kỳ. Đô Đô chớp mắt liền bị mê hoặc.

...“Anh hai! Nuôi gà con nuôi gà con!” Đô Đô mặc áo lông kẻ ô vuông, theo lẻo đẻo phía sau mông của anh hai.

“Không được! Bé ngoan không thể muốn đồ vật này nọ.” Anh hai lặp lại lời của Đô Đô, chân dài hướng nhà bếp đi tới, quả cầu tròn đi theo sát.

“Đô Đô bị bệnh bị cảm!” Đô Đô không ngừng nói, âm thanh nũng nịu đáng thương, khoa trương nói lý do của chính mình.

Tại nhà bếp, anh hai lấy hoa quả từ tủ lạnh ra, Đô Đô ngẩng đầu nhìn bên trong tủ lạnh có một vật đáng chú ý, ánh mắt đen bóng ngập nước lập tức loé sáng.

...

Cảnh Lỗi ở trong phòng khách xem tin tức, nửa ngày không thấy Đô Đô, bức tranh cùng hộp sáp màu nằm lung tung trên mặt thảm, thân hình nhóc béo tròn mất dạng.

Cảnh Lỗi đi lên lầu tìm Đô Đô, hẩn nhớ lần cuối nhìn thì thấy thân thể mũm mĩm từ nhà bếp chạy thẳng lên lầu, trốn trong phòng nửa ngày không biết làm gì.

Mở cửa ra, phát hiện Đô Đô đang nằm trên giường nhỏ không hề nhúc nhích, dép lê quăng lung tung dưới sàn, đắp cái chăn nhỏ màu xanh kín mít, chỉ lộ ra cái đầu.

“Đô Đô!” Nghe được tiếng của anh hai, Đô Đô quay đầu lại nhìn, thân hình vẫn là bất động, chớp mắt to nhìn anh hai.

Cảnh Lỗi tiến lên phía trước, sợ nhóc vẫn còn sốt, sờ sờ đầu, không có việc gì. Nhìn xem tinh thần cũng không mệt mỏi, vậy vì cái gì lại nằm trên giường không nhúc nhích. Nhìn đến biểu tình cổ quái của Đô Đô, không nói không cười, như thế nào cũng không thích hợp?

Đầu không nóng, bộ dáng cũng không giống như bị bệnh, y như bình thường.

Thấy chăn nhỏ nhô lên, nhất là chỗ cái bụng tròn kia.

Đô Đô hai tay vuốt vuốt bụng, hình dáng thực không bình thường, Cảnh Lỗi muốn kéo chăn lên, Đô Đô giữ chặt nhất quyết không cho, anh hai lại càng muốn nhìn xem chuyện gì.

Bàn tay to dùng sức, chăn nhỏ bị xóc lên, áo lông ngắn tay phình phình, khuôn mặt anh tuấn của anh hai giật giật, nhóc Đô Đô đem hai cái trứng gà đặt trong quần áo, làm cho cái bụng nhiễm lạnh.

“Em làm cái gì?” Cảnh Lỗi nhanh chóng lấy trứng gà ra, may mắn không có bị vỡ, bằng không sẽ phải dọn dẹp, sau đó anh hai lấy khăn ẩm gấp lại, nhét vào trong áo lông, đặt trên bụng Đô Đô.

...

Kế hoạch ấp trứng nở gà con vĩ đại của Đô Đô bị anh hai vô tình dập tắt, bị bắt ôm khăn ẩm giữ nhiệt, Đô Đô cảm thấy mất mát, bộ dáng rũ đầu sầu não, thân hình mềm mại tròn vo co lại, giống như chim cánh cụt con đang ngồi trên ghế sa lông trong phòng khách, chờ anh hai nấu canh trong nhà bếp cho nhóc uống. Trên người nhóc béo tròn còn bao bọc một lớp chăn, ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ ôm bụng.

Những bạn nhỏ từng người rồi sẽ lớn lên, lúc nhỏ sẽ có vô số điều không hiểu, đối với bọn nhóc mà nói, thế giới lớn như vậy, những việc đáng giá để học cũng chỉ có nhỏ như vậy, nhưng chính hạnh phúc khi lớn thì lại trái ngược, cho nên bạn nhỏ Đô Đô cũng không ngoại lệ, không còn biện pháp, nhóc rất thích gà con, gà con lông vàng tơ nhỏ xinh, làm cho nhóc muốn có bằng mọi cách.

Cảnh Lỗi bưng canh từ phòng bếp đi ra, đứng trong cái chén màu xanh biếc xinh đẹp, vào phòng khách cho Đô Đô uống, lần trước bị tiêu chảy phải đi đến bệnh viện nhi đồng, anh hai sợ bụng Đô Đô bị lạnh sẽ lại tiêu chảy.

“Đô Đô, uống canh.” Cảnh Lỗi đem chén canh đến trước mặt Đô Đô, Đô Đô thực nghe lời, động dậy thân thể mập mạp, ôm chén canh, giương cái miệng nhỏ nhắn ra, uể oải uống chậm chạp, mắt to cũng không linh động, vừa cầu nhàu vừa uống, so với uống thuốc còn nghe lời hơn. Chờ Đô Đô uống xong, Cảnh Lỗi cầm chén đem trở lại nhà bếp.

Một lát sau, cái bụng nhỏ của Đô Đô dần ấm áp lên. Đô Đô vẫn cực kỳ sầu não, nhưng không giống với khi bị bệnh, mà không có tinh thần bởi vì không được thỏa mãn ước muốn.

Cảnh Lỗi đem Đô Đô đang mềm nhũn đứng lên, “Lấy trứng gà làm gì?” Từ chuyện ấp trứng, anh hai không nghĩ rằng Đô Đô sẽ biết.

“Ân, Ny Ny không ăn trứng gà... Ny Ny nói trong trứng gà có gà con, ấp trong bụng sẽ tự chui ra...” Đô Đô nói xong còn khoa tay múa chân trước mặt anh hai, ngón tay ngấn ngùn chỉ vào bụng nhỏ của mình, trước đó vài ngày nghe Ny Ny giảng bài, lập tức Đô Đô liền nhớ kỹ.

“Đứa bé ngoan không thể nhìn đến cái gì liền muốn có cái đó, Đô Đô hiểu không?” Anh hai kiên nhẫn dạy, đối với trẻ con phải dạy như thế nào, Cảnh Lỗi cũng không biết, chính là bất chúc bộ dạng của mọi người.

Đô Đô không nói gì, đại khái cũng biết là mình đã làm sai, đứng ở đó, không nhúc nhích, đầu cúi thấp, ngón tay nắm lại.

Cảnh Lỗi im lặng, không đành lòng mắng Đô Đô nữa, hai người duy trì tư thế ngây ngốc.

Bên người truyền đến một nhiệt độ cơ thể ấm áp, Đô Đô chu cái miệng nhỏ nhắn ra, nửa ngồi xồm trên thềm kế bên anh hai, Đô Đô nâng đầu lên, mắt to nhìn chăm chăm anh hai, sau đó đầu nhỏ hướng bờ vai rộng lớn của anh hai dựa vào, đem cằm đặt lên vai trái của anh hai, ngực hơi phập phồng, cánh tay anh hai mạnh mẽ ôm lấy, thân thể tiếp xúc, hương vị thơm mát truyền đến...

Cảnh Lỗi vỗ vỗ lưng đầy thịt của Đô Đô, anh hai không phải là người có nhiều kinh nghiệm tình cảm, cho nên anh hai không biết được đứa nhóc này về sau sẽ có ý tứ gì với mình không, nhưng vẫn mềm lòng, Đô Đô ý tưởng khá đơn giản, chỉ là muốn anh hai ôm một cái, nhóc sẽ hảo hơn một chút, trong lúc này việc lựa chọn giữa làm bé ngoan cùng gà con, không thể chọn cả hai, Đô Đô rất muốn làm bé ngoan, cho nên bạn nhỏ Đô Đô suy nghĩ rất kỹ càng, nâng hai tay ôm lấy cổ anh hai, cằm đặt trên vai anh hai, tựa thân thể vào người anh hai, không động đậy, giống như con gấu mèo nhỏ.

“Được rồi, chúng ta đi mua gà con.” Anh hai ôm Đô Đô đứng dậy, trước khi đi du học, nghĩ muốn đối với Đô Đô tốt một chút.

Nha! Lỗ tai nhỏ động đậy.

Đô Đô lập tức có tinh thần, mắt to chớp chớp, ngơ ngác nhìn anh hai, biểu tình kinh hãi nói không nên lời.

...

Tiểu bánh bao Đô Đô thực nghe lời, anh hai lấy bộ quần áo gì đều nhanh đưa tay đưa chân cho anh hai mặc, Cảnh Lỗi đem giấy bông xỏ vào chân Đô Đô, khoát áo lông dày lên bộ quần áo ấm bên trong, đem nút áo cài chặt, quần khăn quàng cổ, đội nón len, người trong cuộc đều biết anh hai đang ôm Đô Đô chứ người không biết còn tưởng rằng anh hai đang ôm một đồng quần áo. Hiệu suất làm việc của anh hai luôn luôn cao, trong chốc lát hai người liền xuất phát.

Cảnh Lỗi mặc áo da màu đen, bên trong là cổ áo lông đen, tóc hơi dài, dáng người cường tráng cao ngất, cả người giống như một hoàng đế xinh đẹp đầy khí chất, bất quá vị hoàng đế phải thượng triều bàn bạc nghị sự, không rảnh rỗi giống như anh hai, thông thả đi tới chợ.

...

Đầu mùa không còn tuyết rơi, thời tiết trong trẻo, thành phố tràn đầy băng tuyết đọng lại nhưng vẫn mang hơi ẩm, có một cái chợ lớn nằm trong lòng thành phố, một loạt những hà rau dưa, các loại thịt, thực phẩm xếp sát nhau.

Tới quầy bán gia cầm, người bán phá lệ thấy được một thân hình cao lớn giống như diễn viên điện ảnh, ôm một đồng quần áo, nhìn kỹ, chính là ôm một đứa nhóc mặc rất nhiều quần áo.

Nhìn cửa hàng trước mặt bán đầy vịt xiêm gà mái, Cảnh Lỗi tiến lên hỏi.

Bác gái bán hàng bắt đầu hoài nghi rằng đứa nhỏ này có đóng phim điện ảnh, “Ở đây có bán gà con đã chết... Gà càng béo càng tốt, càng lớn càng tốt, cháu mua một con đi hấp nấu canh, rất bổ dưỡng...”

Bàn tay mập mạp cầm một miếng thịt gà trắng đưa cho hắn xem, Đô Đô sợ tới mức quay đầu không nhìn, rút cổ vào vai anh hai, nhóc xem gà con trên TV không phải cái dạng này. Vàng vàng, nhung nhung, nhỏ nhỏ, kêu chirp chirp, so với cái này đáng yêu hơn.

Anh hai cũng khó xử, hẳn nghĩ rằng muốn mua gà con thực dễ dàng, chính là khi vừa ra khỏi cửa mới bán khoản không biết nên đi đến đâu để mua, gà con đã chết rồi cũng không thuộc về vật nuôi, đi vào cửa hàng bán thú nuôi cũng không có.

Thực mờ mịt, nghĩ rằng ra chợ sẽ có bán gà con liền mang Đô Đô đến đây, không nghĩ đến chỉ bán gà đã làm thịt rồi.

Anh hai để Đô Đô đứng xuống đất, một bàn tay nắm lấy tay Đô Đô, bắt đầu di chuyển, tiểu người lùn Đô Đô mắt to nhìn xung quanh chợ, tiếng người tiếng động cơ ồn ào, sắp tới lễ đón năm mới, nhập hàng mua hàng, người đến người đi tấp nập, thực sự rất náo nhiệt, rất có hơi thở của cuộc sống, bọn họ ở trong này có vẻ không thích hợp.

Trại gà đào tạo những giống gà tốt... Nằm gần ngoại ô, phía trước tuyết đọng một mảng mù mịt.

Sau khi gọi điện thoại cho tổng đài để hỏi, bởi vì muốn đáp ứng ước muốn của Đô Đô, bằng không Cảnh Lỗi không bao giờ biết ngoại ô còn có trại gà. Bỏ điện thoại vào túi, hướng trại gà chạy tới, cảm giác về phương hướng của anh hai luôn rất tốt.

Phía trước tuyết đóng dày, rất trơn trượt nên không thích hợp để tiếp tục chạy xe, Cảnh Lỗi bước xuống, rồi cúi người ôm lấy Đô Đô, cũng có thể là vì tâm tính trẻ con luôn thích đi ra ngoài, cũng có thể biết mình sắp sửa có gà con, nên Đô Đô bị ôm cực kỳ im lặng, từ đầu đến cuối không nói một câu, chỉ có đôi mắt tò mò nhìn xung quanh.

Mọi vật trắng phau phau, bốn phía cây cối bị tuyết che lấp, bởi vì không có nhiều người, cho nên không ai thêm dọn băng tuyết đọng, mỗi bước chân đều phát ra tiếng kéo kẹt kẹt. Không khí ở vùng ngoại ô rõ ràng thấp hơn trong thành phố đến mấy độ, khiến cho lỗ tai Cảnh Lỗi ửng đỏ. Đô Đô ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực anh hai, bỗng tay đôi bao tay nhỏ động đậy, đem khăn quàng cổ kéo xuống, cái miệng nhỏ nhắn hướng khuôn mặt anh hai hà hơi, “Anh hai, không lạnh.” Còn muốn đem khuôn mặt nhỏ nhắn ấm áp của mình dính lên mặt anh hai.

“Đô Đô, nhắm mắt lại, không nên nhìn ra bên ngoài.”

Ánh nắng chiếu vào tuyết sẽ bị phản xạ lại làm chói mắt, hơn nữa mắt của trẻ con còn yếu nên dễ bị đỏ. Cảnh Lỗi đem Đô Đô kéo thấp xuống một chút, làm cho Đô Đô nằm trong ngực mình.

Đô Đô thành thực im lặng rút sâu vào lòng ngực anh hai, cảm nhận sự ấm áp từ nhiệt độ cơ thể, lỗ tai chỉ nghe tiếng chân anh hai đập trên tuyết kéo kẹt, đi bộ gần mười phút, nhìn thấy phía trước một loạt nhà nuôi gà, rốt cuộc cũng tới nơi rồi.

Người chủ trại gà, bởi vì lúc này có nhận được điện thoại đặt hàng, mặc áo khoát trắng đi ra đón khách, mời bọn họ vào nhà, một luồng ấm áp từ máy sưởi phả vào mặt thật thoải mái, ông chủ dẫn bọn họ đi đến một gian nuôi gà con.

Oa, ánh mắt Đô Đô lấp lánh, Cảnh Lỗi đặt Đô Đô xuống dưới đất, cởi khăn quàng cổ cùng nón len xuống cho nhóc, Đô Đô hưng phấn, cho tới bây giờ chưa có thấy qua nhiều gà con như vậy! Trong một ngăn kéo lớn, bên trong đầy gà con vàng vàng bông bông, nho nhỏ, kêu chirp chirp không ngừng.

“A” Cái miệng nhỏ nhắn mở lớn thành hình chữ O, sau đó Đô Đô giống như phát hiện ra một châu lục mới, ức chế không được cái miệng nhỏ nhắn ngốc ngốc cười rộ lên, một ra một loại răng sữa trắng, tiểu lợi non hồng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên không thể quyết định chọn lựa con gà con nào.

Đô Đô cực kỳ thoải mái, cái đầu xoay xoay, lúc thì nhìn anh hai, sau đó sẽ xem xét gà con, ngây ngô cười, thực sự vui vẻ, không kìm lòng được vỗ tay hai tay, cố gắng nhón chân để xem gần hơn một chút... Thấy đứa nhỏ hưng phấn, anh hai một chút cũng không cảm thấy thoải mái, ngay cả lông mi cũng không động, đứng một chỗ, nhắc tay đem Đô Đô ôm lên, làm cho nhóc thuận lợi nhìn.

Chạm vào một đám gà con kêu chirp chirp, lông tơ nhung mềm mại, không đếm được hết bao nhiêu con, đi lại đi lại, vô cùng đáng yêu a

Nhiệt độ bên trong ấm áp, áo lông màu xanh khoát lên một dáng người béo nhỏ, tay đeo bao tay hưng phấn chỉ cái này chỉ cái kia, một người trẻ tuổi mặc áo khoát đen cao ngất, hai tay ôm một quả cầu nhìn tới nhìn

lui

...

Đã đến giờ, Đô Đô xem cũng đủ thoả mãn.

“Đô Đô, chúng ta cần phải đi về.”

Anh hai hỏi mua gà con, thúc thúc nuôi gà hỏi bọn họ mua nhiều hay ít?

“Đều mua! Đều mua!” Nhóc Đô Đô một bên hào hứng, muốn đem hết gà con mang về nhà, cho dù Cảnh Lỗi có đáp ứng, mẹ Tô cùng ba Cảnh nhất định sẽ không đồng ý.

Anh hai nói chỉ lấy ba con, thúc thúc nuôi gà nói cái gì cũng nhất quyết không nhận tiền, còn cho bọn họ một cái hộp đựng gà con.

Trên đường trở về, Đô Đô ôm cái hộp nhỏ, anh hai ôm lấy Đô Đô,

Dấu chân in trên nền tuyết, trên không lại bắt đầu có tuyết rơi nhẹ, Cảnh Lỗi đem áo khoát cởi ra, bao lấy toàn bộ thân hình Đô Đô, như vậy bông tuyết sẽ không vương vào y phục hoá thành nước lạnh.

Đô Đô nghiêm chỉnh chui vào áo khoát da, ôm hộp, nghe lời tựa vào vai anh hai.

...

Về nhà, bên trong ấm áp sáng ngời, ngoài cửa sổ bông tuyết bay bay, xem ra còn lâu lắm mới ngừng.

Đô Đô ngồi xổm trong một góc, mặc áo lông kẻ ô vuông tay ngắn, nhìn ba con gà con, giống như nhìn như thể nào cũng không đủ. Mắt to chăm chú toả ra ánh sáng.

Cảnh Lỗi lau khô tóc, tắm rửa xong thay đổi quần áo, áo len cao cổ màu trắng, mỹ nam tử chính là mỹ nam tử, mặc cái gì cũng đẹp, anh hai rót một tách trà nóng để uống, phòng tránh cảm cúm, tuy hiện tại bệnh cảm cúm cũng đã không còn lan truyền nữa.

“Đô Đô đừng xem nữa” Đô Đô vờ như không nghe thấy, bạn nhỏ Đô Đô lựa chọn bây giờ chính là giả điếc, chẳng nhúc nhích, động đậy. Cảnh Lỗi uống trà xong, tìm một cái rổ nhỏ, làm thành cái ổ giống như của vịt con, đem gà con từ hộp giấy chuyển sang.

Đô Đô cánh tay mũm mĩm cũng muốn ôm gà con sang, nhưng Cảnh Lỗi không cho Đô Đô động, một bàn tay cầm gà con, một bàn tay ngăn Đô Đô.

(Đô Đô xuống tay tuy không nặng không nhẹ, nhưng sẽ làm gà con bị thương. Nói về Đô Đô chính là một bé mập vô địch, ôm động vật nhỏ sẽ làm chúng không bị thương cũng sẽ ngủ củ tỏi.)

...

Điện thoại vang lên, Cảnh Lỗi ngồi trên ghế sa lông nghe, (là điện thoại của bạn) “Uy, đang ở nhà... Tuần sau lên máy bay, tôi biết rồi, cậu không cần hối thúc... Đô Đô! Em muốn đi đâu?”

Nghĩ đến anh hai không nhìn tới, cánh tay béo của Đô Đô ôm cái rổ nhỏ nhìn dáo dác, thân mình khom khom muốn đi lên lầu.

Bị anh hai đột nhiên la lên một tiếng, thiếu chút nữa quăng luôn cái rổ, đầu nhỏ lắc lắc, mắt to đen bóng nhìn anh hai trong chốc lát, không cam lòng đặt rổ trở lại đúng vị trí.

Mắt to ngập nước không cam tâm ngồi chồm hổm trên mặt đất, vừa nhìn vừa thừa dịp anh hai không để ý lấy ngón tay ngắn ngón chột chột gà con đùa giỡn.

Gà con trong rổ chần kinh hoảng sợ, kêu chirp chirp không ngừng, cái miệng nhỏ nhắn của Đô Đô vui vẻ cười cạc cạc.

Anh hai vừa để điện thoại xuống một chút lại tiếp tục vang lên.

“Uy” chính là bạn nhỏ hôm trước gọi tới kìm Đô Đô giọng đầy tức giận.

“Tìm Đô Đô sao, chờ một chút” Cảnh Lỗi kêu Đô Đô.

Đô Đô tiếp nhận điện thoại từ tay anh hai, để lên lỗ tai nghe.

“Uy Lê Lê... Không đi, tớ cho cậu biết, tớ, tớ có gà con, tớ có... Anh hai, em có mấy con gà con?” Đô Đô nghiêng đầu hỏi anh hai, Cảnh Lỗi ngồi kế bên xem bản đồ bắt đắc dĩ thở dài một hơi, gờ ba ngón, ý bảo Đô Đô là ba con gà.

Chưa biết đếm sao, nhìn trán cao thông minh như thế nào đối với số đếm lại thuộc loại trình độ này, tương lai làm sao bây giờ.

“Tớ có ba con gà... Cậu đến nhà tớ chơi, tớ không đi tìm cậu đâu... Tớ ở nhà chơi với anh hai...”

Đô Đô nói xong điện thoại, đem đặt xuống bàn, “Con gà con, con gà con...” Đô Đô hát vui vẻ nhìn gà con.

Lê Lê bàn tay nhỏ bé đặt điện thoại xuống một hồi lâu, bỗng nhiên oa oa khóc lớn...

27. Chương 27: Mặt Quỷ Đô Đô

Trong siêu thị lớn, khách hàng nườm nượp ra vào không dứt, những quầy tràn đầy hàng hoá, một loạt xe đựng đồ được xếp ngay ngắn, cái loa trên cao phát ra âm nhạc nhộn nhịp, kích thích thần kinh mọi người, đều có ý muốn mua sắm mãnh liệt.

Khu bán thực phẩm, một loạt rồi một loạt, những bao đóng gói đầy màu sắc sinh động rực rỡ, một đồng đồ ăn vặt thu hút mọi ánh mắt.

“Đô Đô, chúng ta mua cái này.” Thiếu niên vóc dáng c lớn nói, tuy chỉ mặc loại quần áo bình thường, nhưng làm cho người khác nhìn đến mắt sáng ngời, hình dáng cường tráng, thân hình cao lớn, đường cong hoàn mỹ, ngũ quan sắc sảo, rất có khí chất.

Cảnh Lỗi gờ bịch bịch quy lên, chính là do hắn tỉ mỉ lựa chọn, loại này hàm lượng đường ít, không quá nóng, dinh dưỡng cao, tuy rằng không được đẹp mắt, nhưng có chất lượng là được. (tháng sau lên máy bay, anh hai hôm nay mang Đô Đô đi mua đồ vật này nọ, bởi vì sắp tới lễ mừng năm mới hai vợ chồng kia đều quá bận.)

Dùng loại bánh này làm đồ ăn vặt cho Đô Đô, nhóc Đô Đô làm sao vui nổi. Mắt to nhìn xung quanh các loại bánh khác, sau đó ngón tay ngần ngừ chỉ vào một loại bánh, cố tình làm mặt dữ tợn, đáng tiếc khuôn mặt trắng nõn tinh xảo lại không hề hợp tác.

“Nếu đoán đúng liền mua?” Cảnh Lỗi chớp lông mi gật đầu.

“Chính là con cạp?” Đô Đô lắc lắc đầu.

“Ồ ily?” Đô Đô vẫn lắc đầu.

Nhận thức của Đô Đô về động vật cũng thực nhanh nhẹn, Cảnh Lỗi đoán hoài cũng không ra.

Anh hai lúc nào cũng thông minh không trả lời được câu đố của Đô Đô, chính là anh hai tuyệt đối cũng không sót ruột, ngược lại Đô Đô lại giống như con kiến vội vã, nhóc Đô Đô liều mạng dùng tay đem khuôn mặt xinh đẹp bành to ra.

“Chính là mặt quỷ Đô Đô! Mặt quỷ Đô Đô!” Nhìn thấy anh hai đoán không được, Đô Đô gấp đến nổi nhanh chóng nói cho anh hai biết đáp án, giọng trẻ con vang dội trong một đám bánh bịch quy xếp ngay hàng trước mặt.

Đô Đô lấy lòng nắm lấy bàn tay to của anh hai, ngón tay nhỏ nhỏ chỉ loại bánh thích ăn cho anh hai xem, Cảnh Lỗi ngồi xồm xuống, cùng xem với Đô Đô, bánh nhân bơ, nhân chocolate, nhân mứt hoa quả...

Đô Đô ngón tay chỉ vào loại bánh có nhân chocolate, thật lâu không rời đi.

Mắt to ngập nước nhìn anh hai, lại nhìn bánh ngọt, khát vọng muốn ăn không thể nói bằng lời.

(Mặt quỷ Đô Đô là tên một loại bánh bịch quy, hai ngày này mỗ chỉ ăn loại bánh này – Tác giả tâm sự)

“Đô Đô, em vừa mới nói anh hai đoán đúng sẽ mua, nhưng anh hai không có đoán đúng.” Cảnh Lỗi ôm lấy thân hình Đô Đô, anh hai ác nhân cùng bé con Đô Đô có lối suy nghĩ giống nhau.

Đô Đô không kịp suy nghĩ, vừa nghe anh hai không chịu mua, gấp đến độ liều mạng lấy lòng anh hai, hai tay ôm chặt lấy cánh tay của anh hai, “Đô Đô mua cho anh hai máy bay! Mua căn phòng lớn!...” Đô Đô thông minh a, cùng anh hai thân cận, cũng có dũng khí cùng anh hai cò kè mặc cả.

Đô Đô biết mình thích kẹo a, thích bánh ngọt a, mè con chó con a, vịt con gà con a, anh hai đều không thích những thứ đó.

Cảnh Lỗi bị lời nói của Đô Đô chọc cười, “Được rồi, máy bay vẫn để anh hai mua cho Đô Đô đi.” Đưa tay cầm hai gói bánh Mặt quỷ Đô Đô, bỏ vào trong xe đẩy.

Đô Đô vừa thấy anh hai thực sự đem bánh Mặt quỷ Đô Đô bỏ vào xe, cao hứng không thôi, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét.

“Đô Đô giúp anh hai đẩy.” Đô Đô giơ cao cánh tay ngăn ngừa, muốn giúp anh hai đẩy xe, tay nắm thiết kế cho người lớn cầm làm sao Đô Đô với tới, đương nhiên Cảnh Lỗi không cho.

“Vậy Đô Đô dắt anh hai đi.”

Anh hai một tay đẩy xe, một tay vươn ra để cho Đô Đô nắm dẫn đi, nhóc Đô Đô đương nhiên vui vẻ, chạy nhanh đến nắm lấy bàn tay anh hai, vì bước chân của Đô Đô rất ngắn nên đi thật chậm.

Thân hình cao chưa tới một trăm cm, ngay cả tầm nhìn cũng bị giới hạn, nhìn anh hai sắp xếp hàng hoá, Đô Đô cũng muốn làm, nhưng bởi vì hành động của anh hai cực kỳ nhanh gọn, Đô Đô vừa động tay đã bị anh hai lấy mất rồi.

Đi ra khỏi khu thực phẩm, người đến người đi tấp nập, Cảnh Lỗi lo lắng người đông đúc như thế này, Đô Đô đi chậm, thân hình vừa nhỏ vừa lùn, sợ sẽ bị người khác chen lấn, hoặc bị tách ra.

“Đô Đô, anh hai bế em lên ngồi trên ghế của xe đẩy, được không?” Cảnh Lỗi hỏi Đô Đô, nếu Đô Đô không muốn thì hẳn cũng đành đi một cách chậm rãi đi vậy thôi. (Đô Đô mặc dù còn nhỏ, nhưng rất có tự tôn, mỗi lần đi siêu thị nhất quyết không chịu ngồi trên ghế dành cho em bé của xe đẩy)

Úc, như thế nào lại không chịu, trong xe còn có bánh ngọt của Đô Đô mà, Đô Đô vội vàng gật đầu, Cảnh Lỗi đem nhóc bé lên, mập mạp Đô Đô ngồi yên trên ghế nhỏ, hai tay mồm mồm ôm chặt túi bánh vào trong ngực.

Là nên mua trái thơm ngọt ngào, hay quả ô mai chua chua, anh hai cầm hai loại lên so sánh, phải xem thành phần kĩ càng, mua một loại mới chỉ bằng mua loại có dinh dưỡng, dù vậy vẫn cầm hai loại chuẩn bị bỏ vào xe.

Vừa quay đầu lại, thấy Đô Đô ngồi trên xe nhai nhóp nhép. Cách đó không xa, người bán hàng cũng hướng chỗ này đi tới...

“Đô Đô” Cảnh Lỗi có chút bất đắc dĩ thở dài, bé con ngồi trên xe, cầm thật dính đầy chocolate, mắt to chớp chớp vô tội nhìn anh hai, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận không quên nhai hai ba cái. Túi bánh trong ngực đã bị Đô Đô mở ra từ bao giờ và ăn sắp hết.

Không biết cái tật ăn vặt này của Đô Đô chừng nào mới bỏ được. Nếu không sửa từ đầu thì về sau càng khó, Đô Đô tựa hồ không biết vì sao anh hai không thích ăn quà vặt giống nhóc, còn Cảnh Lỗi cũng tựa hồ không lý giải nổi Đô Đô vì cái gì lại thích ăn mấy cái thứ này. Anh hai nghĩ cũng không ra, chính là ba mẹ sinh con trời sinh tính a...

Ban đêm, thành phố giăng đèn sáng rực, ngay cả thời tiết đang rét lạnh cũng phảng phất chút ấm áp, những người nô nức chuẩn bị đón tết cùng gia đình, bạn bè, người yêu, không khí ngọt ngào, những bóng người bận rộn, ở ngã tư không biết chạy qua bao nhiêu chiếc xe, náo nhiệt phần hoa không thua gì ban ngày. Cảnh Lỗi lái xe, đằng sau đặt những túi ni lông đựng đồ vừa mua, phía trước chỗ phó lái nhóc Đô Đô mồm mồm được thắt dây an toàn kĩ càng, mặc áo bông màu vàng, làn da siêu trắng nõn, Đô Đô hai tay ôm một hộp quà được đóng gói tinh xảo, thân sắc chuyên chú, chính là do một nhà doanh nhân mở ngày hội tặng quà miễn phí cho đối tượng là trẻ em, bên trong có vài loại thức ăn vặt, còn có đồ chơi, thêm một số gói được

bao bằng giấy màu rực rỡ không biết là cái gì, hộp quà siêu bắt mắt, đương nhiên giá cả mà nói cũng rất xa xỉ.

“Đô Đô, em có nghĩ muốn anh hai không?” Đang lái xe bỗng nhiên Cảnh Lỗi hỏi một câu không đầu không đuôi. (Kỳ thật muốn nói chuyện với Đô Đô thì cần bản không cần phải nói câu đầy đủ ^^)

“Em muốn!” Thanh âm non nớt Đô Đô phát ra rõ ràng, dù vậy mắt to vẫn không rời hộp quà nửa khắc, cánh tay ôm gắt gao không buông.

Cảnh Lỗi tiếp tục lái xe, hơi mỉm cười, nghĩ muốn cái gì mới được, chính mình lúc nào cũng khát khe với nhóc, Đô Đô muốn anh hai mới là lạ.

Tuy rằng chỉ cần muốn về nhà liền có thể mua vé máy bay trở về, nhưng đáy lòng vẫn thấy tiếc nuối, có thể đây là loại cảm giác nhớ nhà mà mọi người vẫn hay nói đi.

Thời gian nếu nói dài cũng không dài lắm, ngắn cũng không ngắn lắm, rất nhanh sẽ hoàn thành khoá học, thời điểm trở về chắc Đô Đô đang học tiểu học đi.

Tương lai ai có thể đoán trước được điều gì...

28. Chương 28: Vận Động Buổi Sáng [khoảng Thời Gian Đô Đô Vẫn Còn Nghỉ Hè Ở Nhà Với Anh Hai]

Anh hai mỗi ngày đều thức dậy thật sớm để chạy bộ rèn luyện thân thể, còn bạn nhỏ Đô Đô mỗi ngày ngủ đến khi mặt trời chiếu vào phòng cũng không chịu tỉnh.

Sáng sớm, công viên không khí tươi mát, trên con đường nhỏ có một chàng trai tuấn tú đang chạy bộ, ở cửa sổ lầu hai xuất hiện một người nấp sau tấm rèm nhìn trộm xuống, là một bé gái với đôi mắt nhỏ và một đầu tóc rối bù chưa chải.

Cảnh Lỗi chạy một hồi, liền trở về, bởi vì lo lắng bé con vẫn còn nằm trên giường kia. Thói quen này sau vài ngày liền hình thành, nhiều lúc không ra ngoài chạy bộ mà ở dưới lầu tập thể dục.

Vận động một hồi, lên lầu, đẩy cửa phòng ra, nhóc Đô Đô vẫn còn ngủ, trên cái giường thật to có một thân hình nhỏ nhỏ, tay chân mũm mĩm đầy đặn, tứ chi mở rộng.

Cảnh Lỗi đi tới cửa sổ kéo tấm rèm màu xanh ra, ánh sáng mặt trời liền rọi vào, trong phòng nhất thời sáng rực, sau đó ngồi trên giường, nhìn người đang ngủ say như chết, bắt đầu công việc gọi Đô Đô thức dậy.

“Đô Đô thức dậy nào!” Không dậy nổi, không dậy nổi, ngay cả mí mắt cũng không động, Đô Đô như người bất tỉnh.

“Đô Đô rời giường!”

Da mặt có vài mạch máu đỏ hồng hơi động đậy, ngực nhỏ phập phồng vững vàng, nhưng vẫn không tỉnh.

Anh hai lấy tay khẽ nhẹ lòng bàn chân của nhóc.

Chân Đô Đô đầy thịt, năm ngón chân tròn tròn, mập mạp ngắn ngủn. Tựa hồ có cảm giác, đang ngủ bỗng nhiên Đô Đô cười khanh khách hai tiếng, Cảnh Lỗi nghĩ rằng nhóc đã tỉnh, kết quả qua 30 giây mới phát hiện, nhóc con vẫn còn ngáy o o.

“Đô Đô thức dậy!” Anh hai nhẫn nại tiếp tục công việc hàng sáng.

Không dậy nổi, Không dậy nổi sẽ không mở mắt! Đô Đô thân hình béo tròn không nhúc nhích, nằm trên giường lớn vù vù ngủ, lỗ tai nhỏ bị ánh nắng chiếu vào trở nên hồng hồng, mặt non non, làn da dường như trong suốt, phối hợp với ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp cực kỳ. Dưới thân mặc một cái quần lót nhỏ, ngay cả Cảnh Lỗi lúc tới đắp chăn cho nhóc cũng không phát hiện.

Ngày nào cũng đều như vậy, buổi tối không chịu ngủ sớm, anh hai nhìn Đô Đô tuy chỉ mới có mấy tuổi đầu mà tật xấu đã đầy rẫy.

Không gọi nữa, trực tiếp đi tới, giơ hai tay ra, nâng Đô Đô từ trên giường dậy, lúc này đôi mắt to của Đô Đô cuối cùng cũng động đậy, nửa mở nửa nhắm, mờ mịt nhìn, tiêu cự cố định, giống như búp bê đồ chơi.

Đừng nói mới mấy tuổi đầu mà mắc bệnh huyết áp thấp khi thức dậy đi? Cảnh Lỗi nhìn từ trên xuống dưới nhóc Đô Đô, như vậy sao được, về sau cần phải tăng cường tập thể dục thường xuyên.

“Đô Đô...” Anh hai không dám kêu quá lớn, sợ Đô Đô bị giật mình hoảng hốt, tận lực đè thấp giọng, mềm nhẹ đi một ít.

Đặt Đô Đô ngồi xuống giường, nhóc Đô Đô giống như hồi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn anh hai, ánh mắt có chút ngu si, hoàn toàn không giống với ánh mắt linh hoạt bình thường.

“Đô Đô ngoan, mau đứng dậy!” Cảnh Lỗi để Đô Đô ngồi một chút, cho nhóc có thời gian chậm rãi tỉnh ngủ, sau đó đi lấy quần áo mặc cho Đô Đô.

Hôm nay nên mặc cái gì, quần yếm đi, mẹ Tô luôn thích nhìn Đô Đô mặc quần yếm cho nên trong tủ có rất nhiều loại quần yếm, bất quá nhóc Đô Đô mặc cái gì cũng đáng yêu.

Anh hai tùy tiện cầm quần yếm ngắn có hai móc nối lại, với áo sơ mi chữ T màu trắng, chuẩn bị mặc cho Đô Đô.

Đợi lúc anh hai vừa quay đầu lại liền thấy, thân hình mũm mĩm của Đô Đô ngã trên giường lớn, mặt dựa vào gối, tiếp tục giấc ngủ, hai tay hai chân giang rộng ra hình chữ đại.

Anh hai hắc tuyến.

...

Thẳng đến khi bị anh hai ôm lên lắc qua lắc lại, đi vòng vòng quanh phòng gần năm phút, Đô Đô mới miễn cưỡng thức dậy, ý thức cũng thanh tỉnh, tiếp theo ngoan ngoãn để anh hai mặc quần áo, rửa mặt, đánh răng, ăn sáng.

Sau một loạt hành động, Đô Đô cho là mình nên ngồi trên bàn ăn chờ cơm.

Nhưng mà vì sức khoẻ của bạn nhỏ Đô Đô không tốt bởi ăn kẹo quá nhiều.

Kết quả là ngày hôm nay lịch trình có khác biệt so với mọi hôm.

...

Ánh mặt trời từ từ lên cao Những bông hoa nở rộ Chim sẽ ríu rít kêu

Âm nhạc phát ra từ radio lúc sáng sớm thật dễ nghe, thoải mái, nhưng là...

“Bài tập thể dục thứ nhất bắt đầu.” Buổi sáng nào đều có tiết mục này, Đô Đô mở mắt to đứng trong phòng khách, nhìn TV, sau đó toàn bộ nhìn chăm chăm vào anh hai.

Tuy rằng không cam lòng, nhưng có áp lực của anh hai đứng một bên giám sát, cánh tay ngăn ngừa đành phải giơ lên bắt chước những động tác trong TV, xoay bên trái, xoay bên phải, cúi người xuống, lắc mông, rõ ràng nhóc theo không kịp, động tác không giống, tiết tấu chậm hơn phân nửa, dù sao có làm theo là tốt rồi.

Cảnh Lỗi ngồi trên ghế sa lông nhìn không chịu nổi, đứng dậy, đi đến cửa sổ kéo rèm che lại, như vậy bên ngoài nhìn vào không thấy tình huống diễn ra bên trong.

Anh hai như vậy là muốn làm gì?!!!

Đô Đô đang giơ hai tay vịn đầu, vẻ mặt hoang mang, trí não đang suy nghĩ.

Nha!!! Anh hai ác ma có phải hay không muốn đánh đòn nhóc a?!!! Cho nên mới kéo rèm cửa lại! Sợ có người đi ngang nhìn thấy!!! Nghĩ đến đây, bạn nhỏ Đô Đô bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ sợ hãi! Lòng ngực phập phồng bất an, ba Cảnh cùng mẹ Tô đều không có ở nhà, phải chạy đi đâu để tìm người cứu đây. Chạy! Chạy trốn ở đâu bây giờ? Làm sao trốn thoát khỏi anh hai! Cứu mạng! Mẹ ơi mau về cứu Đô Đô!A, Cảnh Lỗi cảm thấy kì quái, nhóc như thế nào lại hoảng sợ, Đô Đô lui từng bước từng bước về sau, mắt to nhìn anh hai giống như đang nhìn thấy cái gì đáng sợ. Hắn khủng bố đến như vậy sao?

Không quan tâm nhiều đến như vậy. (Khủng bố nhưng tuyệt không khủng bố chút nào, sống mũi thẳng cao, mắt kiếm mày rậm môi mỏng, dáng người kiện mỹ cao ngất, đứng ở trong phòng thiếu ánh sáng, anh hai lúc này thực chất mang vẻ gợi cảm, đáng tiếc Đô Đô không hề biết thưởng thức a.)

“Đô Đô, lại đây cùng anh hai tập thể dục!” Cảnh Lỗi tiến lên một phen ngăn chặn ý muốn chạy lên lầu trốn của Đô Đô, bắt được nhóc, thân hình mềm mại mũm mĩm của Đô Đô bị anh hai ôm lấy, tay chân sợ tới mức quơ loạn xạ, cái miệng nhỏ nhắn vừa la hét vừa khóc oa oa lên.

Sức tưởng tượng của bạn nhỏ Đô Đô khá phong phú, cộng thêm một chút hoang tưởng nữa.

Anh hai không đánh Đô Đô, mà đem nhóc đặt ở giữa phòng khách, tin chắc bên ngoài không nhìn tới, nếu mọi người thấy thì hình tượng anh tuấn lạnh lùng của anh hai chắc chắn sẽ bị sụp đổ, mặc quần áo thể dục, mang theo bé Đô Đô cùng nhau tập bài thể dục dành cho trẻ nhỏ.

Chính mình cư nhiên phải làm mẫu cái này, Cảnh Lỗi ngẫm nghĩ đều có chút bất đắc dĩ, tất cả đều muốn tốt cho Đô Đô, nên anh hai cảm thấy sự hi sinh này rất lớn. Đô Đô cũng không thoải mái, nhóc bắt chước anh hai làm hết những động tác thể dục, từ đó đến giờ chưa bao giờ tập, cho nên có mấy động tác anh hai đã làm mẫu nhưng Đô Đô vẫn không thực hiện được, anh hai liền trực tiếp đi lên động thủ giúp nhóc làm sao cho đúng, cũng may vì đây là bài thể dục dành cho trẻ con, nên Đô Đô tập xong cũng không thấy mệt, nhưng chính bởi vì anh hai nói về sau mỗi buổi sáng đều phải tập, nhất thời Đô Đô cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi a, muốn té ngã trên sàn nhà

29. Chương 29: Vịt Con Chịu Khổ

Cảnh Lỗi đang ở trên lầu, trong phòng khách lúc này, Đô Đô giơ một tay ra, cầm lấy máy bay đồ chơi, bay qua bay lại, âm thanh từ miệng nhỏ phát ra “vù vù chúu chúu”

“Máy bay phản lực bay đi tìm mẹ ” Thanh âm lúc kêu mẹ phá lệ dễ nghe, nghe đến động lòng người “ mẹ nói Đô Đô ngoan! Liên mua cho Đô Đô kem!” Ngữ khí đồng dạng.

Nhóc Đô Đô một bên cầm máy bay một bên thì thảo, hiện tại Đô Đô đang nhớ lại quá khứ, không biết mẹ Tô còn nhớ đến lời hứa đó hay không.

Anh hai lúc bước xuống phòng khách trông chừng liền nghe thấy giọng nói của nhóc vang lên, Cảnh Lỗi dừng bước đứng ở cầu thang nghe nhóc Đô Đô lầm bầm lầu bầu những lời vô nghĩa, ngay cả anh hai khó tính cũng thừa nhận phần lớn thời gian Đô Đô quả thật rất ngoan ngoãn, lúc muốn chơi đồ chơi liền tự ngồi một mình chơi, cũng không phiền đến người khác, nhìn trong chốc lát, Cảnh Lỗi cảm thấy yên tâm, không giám thị Đô Đô nữa, chính mình liền đi lên phòng tiếp tục công việc.

Anh hai vừa mới vào phòng, khoảng chừng một phút, máy bay phản lực của Đô Đô liền bay đến chỗ của vịt con.

...

Im lặng không duy trì được bao lâu, Cảnh Lỗi ngồi trong phòng nghe thấy động tĩnh liền chạy xuống, trong phòng khách giống như bãi chiến trường, “Đô Đô, em đang làm cái gì?”

Nhìn trong bàn tay nhỏ đang cầm một cuộn giấy vệ sinh kéo dài trên sàn nhà, chừng ba mét, đem tất cả giấy đặt ở bồn rửa tay lấy ra hết.

“Àn, vịt con đi vệ sinh! Đô Đô giúp vịt con chùi đít ”

Thân hình mập mạp của Đô Đô đứng ở đằng kia giải thích, kỳ thật nhóc đem vịt con hoảng loạn kêu cạc cạc đầy thảm thiết, trong lòng cũng sợ, nhất là khi đem vịt con bế lên, như thế nào cũng không bế được, trên bàn tay phải còn dính chút lông vịt.

Đô Đô thật sự có ý tốt, nhóc thấy vịt con béo phệ nằm trong rổ, tình yêu thương nổi lên muốn giúp vịt con đi vệ sinh. Chạy đến toa lét rút ra một cuộn khăn giấy, một tay cầm khăn, một tay dè lên bụng vịt con, sát sát mông vịt, nhưng vịt con sống chết cũng không chịu phối hợp, thề sống thề chết chống cự, vặn vẹo trốn

thoát khỏi bàn tay của Đô Đô, rút xuống mặt đất giầy giữa đứng lên, nhanh như chớp chạy đến khoảng không giữa hai cái ghế sofa chui vào rồi nhất quyết không chịu ra.

Đây chính là sự thật, tình yêu của cục cưng thiếu chút nữa biến thành hung thủ mưu sát tánh mạng vẹt con. Đô Đô trong lòng sợ a, sợ vẹt con bị thương, lại càng sợ anh hai đánh nhóc.

Bất quá, Cảnh Lỗi cái gì cũng chưa nói, việc đầu tiên phải làm, chính là bắt vẹt con lại.

...

Cảnh Lỗi hành động nhanh thoăn thoắt, tay chân dài, không tập võ thật đáng tiếc, lại dùng bản lĩnh như vậy để bắt vẹt con.

Thân cao lớn đem bàn tay to xuyên qua khe hở giữa hai ghế sofa lông bắt lấy vẹt con thả lại vào rổ, vẹt con đáng thương lạnh run chịu đủ mọi loại tra tấn, kêu hai tiếng cạc cạc liên chui vào rổ một tiếng cũng không động đậy. Đương sự Đô Đô vẫn đứng yên một bên nhìn, mắt to có chút tịch mịch cùng chột dạ quan sát, nhóc tự giác đứng thẳng, bụng tròn nhô về phía trước, bộ dáng vô tội làm như không liên quan đến mình.

An bài vẹt con tốt xong, anh hai cũng chưa nói lời nào, không nhìn tới sắc mặt của Đô Đô, mà trực tiếp lôi Đô Đô đi rửa tay.

Mở vòi nước ra, đem xà bông rửa tay đổ vào lòng bàn tay của nhóc, xoa xoa từng ngón kỹ càng, Đô Đô ngoan ngoãn đặt tay dưới vòi nước rửa.

Rửa xong rồi, anh hai dắt Đô Đô lên lầu, vẹt con nhìn theo Đô Đô đầy cảnh giác, hận không thể lấy dây thừng cột chắc trên lưng, tuy nhiên đối với tình cảnh bây giờ cũng thực yên tâm, anh hai đương nhiên sẽ không để cho Đô Đô quậy phá nữa....

Rèm cửa xanh thẫm rủ xuống hai bên cửa sổ đã nhuộm màu hoàng hôn đỏ rực, chiếu vào trong phòng một mảnh im lặng, anh hai đang gõ gõ máy tính vội vàng hoàn thành luận văn tốt nghiệp, chỉ số thông minh rất cao đã vậy còn rất chăm chỉ, vô luận làm chuyện gì cũng đều suôn sẻ, khiến người người hâm mộ, bên cạnh Đô Đô đang nằm úp sấp trên sàn nhà, mặc bộ quần áo có in hình con thỏ, nâng đầu suy tư xem tiếp theo sẽ làm cái gì, kế bên bày ra một hộp sữa tươi cùng mấy miếng bánh quy hình con số. Lỡ tai có điểm ngứa, Đô Đô đưa bàn tay lên cào cào mấy cái, làn da trắng nõn rất nhanh trở thành màu hồng một mảng.

Công việc của anh hai trong chốc lát đã làm xong, tắt máy tính. Nhìn sang Đô Đô thấy vẫn còn ngồi chơi, Cảnh Lỗi thở dài. Lúc ngồi xổm xuống mới phát hiện đằng sau lỗ tai của Đô Đô không biết bị gì, Cảnh Lỗi đi nhanh lại quỳ rạp trên mặt đất ôm lấy Đô Đô, nhìn kỹ, giống như bị con gì chích, vốn có điểm hồng hồng, hơn nữa bởi vì Đô Đô cào mấy phát, làm làn da chung quanh đỏ ửng, có nhiều điểm nhỏ chảy máu, trên làn da trắng hiện lên rõ ràng. Hỏi nhóc đau không, nhóc còn phe phẩy đầu nói không đâu, nhưng bị ngứa, anh hai đi qua phòng bên cạnh mở hòm thuốc lấy chai dầu xanh xức cho cục cưng Đô Đô.

“Đô Đô không được gãi.” Xức dầu xong, Cảnh Lỗi dặn dò Đô Đô, tay bị bắt giữ, Đô Đô rút trở về, mắt to đen bóng, chờ đợi nhìn anh hai, thanh âm giống như búp bê, “Anh hai gãi! Anh hai gãi!”

“Anh hai cũng không được gãi dùm Đô Đô, gãi sẽ bị đau.” Vừa nghe đến chữ đau, Đô Đô khẳng định sẽ không dám làm, Cảnh Lỗi đe dọa Đô Đô.

Kết quả, Đô Đô vẫn cảm thấy ngứa, bàn tay không nhận được hưởng đến lỗ tai lại bị anh hai bắt gắp ngăn lại, giam cầm hai cánh tay mập mạp.

Cánh tay bị bàn tay to của anh hai nắm lấy, Đô Đô có chút khó chịu, đằng sau lỗ tai rất ngứa, thật không thoải mái, Đô Đô theo phản xạ tự nhiên nghiêng đầu lấy lỗ tai cọ cọ vào bả vai.

“Được rồi, Đô Đô đừng lộn xộn, anh hai gãi cho.” Vừa thấy Đô Đô hành động khổ sở, Cảnh Lỗi chịu nhóc, dùng ngón tay phải, nhẹ nhàng vuốt ve lỗ tai Đô Đô, trước kia chơi bóng rổ cho nên ngón tay có chút chai, lực đạo cũng vừa phải, có thể đỡ ngứa, cũng có thể làm cho dầu mau hấp thu.

Đô Đô cũng không động đậy nữa, thân mình mồm mím nằm trên sàn nhà, lộ ra lỗ tai, ngoan ngoãn hưởng thụ phục vụ của anh hai, hình ảnh trước mắt làm anh hai động tâm, bất quá như vậy cũng không tốt, phải làm gì đó để khiến mình phân tâm, Cảnh Lỗi đành nhìn lên cái đồng hồ treo trên vách tường...

Bạn nhỏ Đô Đô trong rủi có may, được anh hai cho xem TV, thân ả ngồi yên lặng trên băng ghế nhỏ tập trung tinh thần, xem TV hết sức chăm chú, ngồi thẳng tắp ngay ngắn, đem cảm giác ngứa lỗ tai quên sạch hết.

Cảnh Lỗi đang chuẩn bị cơm chiều, thỉnh thoảng đi ra phòng khách liếc mắt tìm kiếm bóng dáng nhỏ, phát hiện Đô Đô không có tự ý gãi lỗ tai liền đi vào bếp tiếp tục nấu cơm, thịt bò trộn rau xanh, Đô Đô rất thích ăn cơm, có anh hai nuôi, Đô Đô được ăn toàn món ngon...

Trong phòng Đô Đô vốn có một cái TV nhỏ màu vàng, còn có tủ lạnh màu xanh, đều là đồ dành cho trẻ con, thiết kế rất đẹp, bất quá mẹ Tô cùng ba Cảnh kết hôn không bao lâu, bị anh hai cảnh báo đồ điện đối với trẻ nhỏ rất nguy hiểm liền bị mang đi, thực tế cũng vì không cho búp bê béo Đô Đô xem TV mỗi lúc, hoặc có thể tự do ăn kem.

Đô Đô lúc ấy tuổi còn nhỏ, trí óc làm sao nhớ rõ nhiều chuyện như vậy, nghĩ muốn hận anh hai cũng không thể nhớ được.

Lý luận của anh hai là, đứa nhỏ của người khác hẳn không quản, cũng không có hứng thú trông nom, bất quá Đô Đô là người nhà của mình, phải đặc biệt chiếu cố!!!

30. Chương 30: Ngủ A Ngủ

Chưa đến chín giờ, ngủ lúc này còn quá sớm, một lớn một nhỏ đã tắm rửa sạch sẽ, Cảnh Lỗi ngồi trên ghế sa lông, hai chân dài để ngang đặt lên cái máy laptop, đang xem bút ký, dò tìm một vài tư liệu cùng hình ảnh, mặt nghiêng nghiêng suy nghĩ, anh hai biểu tình chuyên chú thật sự mê người.

Đô Đô mặc quần lót nhỏ, trên cổ thắt khăn tắm, đang giả làm siêu nhân ở trong phòng khách bay tới bay lui, trong chốc lát cảm thấy một mình chơi rất buồn chán, Đô Đô bắt đầu đi quấy rối anh hai.

“Anh hai! Chiêm chiếp! ##!” Miệng nhỏ Đô Đô kêu chiêm chiếp, ngón tay mập mập hướng về anh hai phóng ra tia năng lượng siêu cường.

Cảnh Lỗi chuyên tâm tìm tư liệu, đang gõ một số chữ, không có thời gian để ý Đô Đô, đầu cũng không nâng lên.

Đô Đô bị làm lơ, nhóc mập mập quần khăn quanh cổ đứng ở đó, mắt to nhìn nhìn, tịch mịch không nói lên lời, không cam lòng, trong chốc lát, lại chạy đến trước mặt anh hai, nhón chân tay, vươn hai tay để lên đầu anh hai, tiếp tục chiêm chiếp, anh hai vẫn không ngẩng đầu, mười ngón tay để lên bàn phím gõ đều đặn.

Nhóc Đô Đô phá được một tác lại muốn tiến lên một thước, chẳng những miệng nhỏ chiêm chiếp không ngừng, còn can đảm lấy bàn tay nhéo lỗ tai anh hai.

Cảnh Lỗi đang cố gắng chuẩn bị tư liệu đầy đủ để bảo vệ luận án cho tốt, ngẩng đầu.

“Nha” vừa thấy anh hai ngẩng đầu, dũng sĩ bảo vệ trái đất Đô Đô nhanh chóng lui về phía sau, ôm lấy đầu, mông lắc lắc chạy trốn, vừa chạy vừa la làng lên, vừa sợ anh hai truy đuổi, lại vừa sợ anh hai không thèm truy đuổi.

Dũng sĩ bảo vệ trái đất chạy tới cầu thang, đặt mông ngồi xuống, mắt to trong suốt quan sát anh hai vẫn còn ngồi trên ghế sa lông, cái miệng nhỏ nhún giương lên, cười khanh khách, ngồi trên bậc thang, đà điệu Đô Đô tưởng anh hai không thấy nhóc, hài lòng cười.

Cảnh Lỗi đóng máy tính lại. Rốt cuộc cũng đứng dậy!

Đô Đô la lên, từ bậc thang đứng phắt dậy, thân mình mồm mồm lắc lắc chạy lên lầu.

Anh hai một phen bước đến, chặn Đô Đô lại ôm xuống dưới, cánh tay Đô Đô vùng vẫy phản kháng a, anh hai trước tiên đem khăn tắm quần quanh cổ nhóc cởi ra, sau đó Đô Đô bị anh hai “ném” lên ghế sa lông, bắt đầu trả thù, Đô Đô hưng phấn kêu lên, tiếng la vang tận trời xanh, vệt con dưng thẳng lỗ tai lắng nghe.

Trên ghế sa lông, Đô Đô, Cảnh Lỗi biến thành một khối, béo Đô Đô muốn đứng lên, bị anh hai dùng đùi trấn áp. Đô Đô ngược lại còn cười vui vẻ, hai cái chân bị đè không dùng được liền lấy tay đánh loạn xạ, giống như con rùa bị lật úp mai lại quơ quào.

Hai người chơi đùa trong chốc lát, anh hai giải phóng cho Đô Đô, thấy nhóc cười không ngừng, sợ bị đau sốc hông, Cảnh Lỗi đem Đô Đô đang còn vui vẻ ôm lên, Đô Đô cười khanh khách, cảm xúc bây giờ đang rất “high”, không biết như thế nào đùa giỡn quá mức. Cái loại khoái hoạt này, sau khi trưởng thành rất khó để có thể cảm nhận lại được.

Hai người cười một hồi, anh hai đi đến tủ lạnh lấy nước uống, thuận tiện rót cho Đô Đô một ly nước ấm, Đô Đô không muốn uống, anh hai cầm cái ly, uống một chút.

Lập tức Đô Đô lấy lại tinh thần, “Cùng cạn! Cùng cạn!” Thanh âm Đô Đô hưng phấn hô nửa ngày, sau đó cầm ly liền ừng ục ừng ục uống ngay.

Cầm nhỏ dính đầy nước, chảy xuống ngực, thấm vào quần lót nhỏ, chơi đùa một hồi, sau đó bị anh hai bắt đi ngủ.

Vào mùa hè, thời tiết ẩm áp, bầu trời trong vắt đầy sao, bên ngoài sân vang lên tiếng ve sầu kêu nhộn nhịp, trong phòng một mảnh yên bình, trên giường, Đô Đô giang hai tay hai chân chữ đại, tuyệt không cảm thấy xấu hổ, làn da mềm mại thơm thơm, hai bắp đùi trắng nõn chắc thịt, tiểu kê kê im lặng nằm ở giữa.

Ánh trăng sáng bạc nhu hoà, anh hai cũng đang ngủ, chỉ mặc độc nhất cái quần lót, đường cong thân thể thon dài mạnh khỏe, khuôn mặt nằm nghiêng càng thêm anh tuấn đầy mị lực của tuổi thiếu niên, một bàn tay ôm lấy thắt lưng của Đô Đô, giữa đêm mùa hè nhưng lại tràn đầy ý xuân.

Một đoạn ngắn về chuyện ngủ trưa

Bên ngoài nhiệt độ cao nóng nực, vịt con đang ở trong sân phơi nắng.

Đô Đô hôm nay không muốn ngủ trưa.

Trong nhà không khí mát mẻ, trên giường lớn màu trắng, Cảnh Lỗi nằm ngủ, mắt nhắm lại, lông mi dày đậm, mũi cao phát ra tiếng hít thở đều đặn, rất nhẹ rất nhẹ có một luồng hô hấp ngọt ngào thổi lên mặt Cảnh Lỗi, còn mang theo hương thơm của cơ thể.

Trạng thái này giữ được gần một phút, Cảnh Lỗi rốt cuộc cũng mở mắt, Đô Đô xuất hiện ngay trước mặt, biểu tình tinh quái, mắt to nhìn như kẻ trộm, khuôn mặt nhỏ nhắn tiến đến trước mặt anh hai, mắt to đen bóng nhìn chăm chăm khuôn mặt anh hai, chớp mũi thiếu chút nữa đụng đến chớp mũi anh hai, đúng vậy, nhóc đang xem xét coi anh hai có đang ngủ hay không. (nếu anh hai thật sự đang ngủ, nhóc mập mập sẽ lén lút lén lút chuẩn đi.)

Nha, anh hai tỉnh! Mắt tròn tròn! Thân thể giật mình run lên một chút, sau đó Đô Đô duy trì nguyên trạng, cùng anh hai mắt to đối mắt nhỏ nhìn nhau hai mươi giây, không biết suy nghĩ cái gì, giống như người vô tội, thu cánh tay lại, lăn lông lốc về chỗ cũ, nằm úp sấp đặt đầu lên gối nhỏ, nhắm lại đôi mắt to, cánh tay đem chân nhỏ đắp lại ngay ngắn, tự mình phối nhạc, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng ngáy o o, giống y như đang ngủ say.

Nhìn thân thể mập mập nằm ở k, tấu nhạc nửa ngày, cũng không nghe được động tĩnh gì của anh hai, Đô Đô nghi ngờ a, thử mở mắt to ra xem xét, anh hai không nhúc nhích, nằm ở bên kia, nhìn chăm chăm nhóc, hai người nằm nghiêng trên giường mắt to nhìn mắt nhỏ, Đô Đô ngượng ngùng, chính mình giương cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên, nghiêng thân mình hướng về anh hai, một bên cười một bên mút ngón tay, chân cũng giơ lên, giống như con mèo nhỏ cuộn lại thành một khối.

Ánh mắt anh hai quan sát Đô Đô, cũng không nói chuyện, một bàn tay đưa qua đem Đô Đô ôm vào lòng ngực, bắt đầu vỗ nhẹ lưng của nhóc. Đô Đô dùng chân đạp đạp chân nhỏ chơi, trong chốc lát lớn mật, lấy răng gặm gặm anh hai, Cảnh Lỗi cũng không để ý, chính là vỗ nhẹ vào lưng nhóc, Đô Đô cọ cọ một hơi liền ngừng, mắt to từ từ khép lại, miệng nhỏ thở ra đều đặn ngủ say.

31. Chương 31: Anh Hai Biển Thành Chó Con

Sau bữa cơm chiều, hai người đều vội vội vàng vàng, anh hai vội vàng làm luận án, Đô Đô vội vàng chơi.

Một lát sau, Đô Đô không biết như thế nào nắc cục một cái, thân hình mập mạp run lên, sau đó một bên nắc cục một bên chơi máy bay, thân thể mũm mĩm mềm mại, bả vai tròn tròn chắc thịt, một chút lại run lên.

Cảnh Lỗi liền lấy nước ấm cho Đô Đô uống ngay, vẫn không hết, Đô Đô giống như người không có việc gì, hiện tại đang nằm trên ghế sa lông, cánh tay ôm một chiếc xe đồ chơi: mô hình xe cứu hỏa cùng với máy bay phản lực, lộ ra nguyên cái bụng trắng noãn tròn vo.

Đánh một cái thật mạnh hoặc hù dọa làm cho giật mình sẽ hết nắc cục, anh hai nhớ đến phương pháp của người xưa.

Đánh một cái Không được, sức lực của Cảnh Lỗi, tự hấn cũng biết được.

Hù dọa?...“Đô Đô!” Cảnh Lỗi đứng trước ngăn tủ đựng kẹo nói với Đô Đô, bày ra biểu tình lo lắng, “Kẹo mất hết rồi!”

Cái gì?!!!

Thân thể nằm trên ghế sa lông chấn động, Đô Đô đem tất cả đồ chơi trong ngực ném hết xuống đất, bò xuống ghế sa lông, hành động trở nên cực kỳ nhanh nhẹn, giống như máy phát nhạc khi được lên dây cót.

Thân mình mập mạp hướng về phía tủ kẹo mà chạy, động tác lưu loát rõ ràng, nếu tham gia đại hội thể dục thể thao môn chạy mười mét, Đô Đô trong lúc này có thể giành chức quán quân, nhóc Đô Đô chạy đến trước ngăn tủ, nâng đầu to, khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương nhìn vào, mắt to kinh ngạc.

Hiện tại tuy rằng không được ăn nhiều, anh hai cũng không ăn kẹo, nhưng tất cả kẹo bánh trong tủ này đều là của Đô Đô! Một viên cũng là của Đô Đô! – Tiểu địa chủ Đô Đô phải biết giữ của cẩn thận, bằng không, bằng không, nhóc như thế nào có thể cam tâm tình nguyện nghe lời chỉ nhìn mà không được ăn. (chủ yếu vẫn là do anh hai không cho ăn kẹo.)

A, phát hiện kẹo vẫn còn ở bên trong, toàn bộ đều ở đó, hành động dòm chừng này là loại thói quen hàng ngày của Đô Đô, thời gian Đô Đô mỗi ngày đứng nhìn kẹo gần như bằng với thời gian nhóc ngủ.

Chăm chú một lúc cảm thấy yên tâm, Đô Đô nhìn ngăn tủ, sau đó ngẩng lên nhìn anh hai, rồi nhìn ngăn tủ, rồi tiếp tục nhìn anh hai, mắt to nhìn lên nhìn xuống không ngừng.

Đô Đô nhìn lắm sao? Không nhìn lắm, Anh hai nhìn lắm rồi? Sao anh hai có thể nhìn lắm.

Anh hai dám gạt người! Đô Đô rốt cuộc cũng tỉnh ngộ.

Ấn, phương pháp này thật hiệu quả, nhìn Đô Đô không còn nắc cục nữa, anh hai vừa lòng xoay người vào nhà bếp, bước đến tủ lạnh lấy nước uống, nhân tiện lấy nước táo ép.

Cảnh Lỗi bưng ly nước táo ép ra phòng khách, phát hiện Đô Đô không còn đứng si ngốc trước ngăn tủ đựng kẹo nữa, tìm kiếm một lát liền thấy thân ảnh nhỏ đang đứng ở cửa chính.

Đô Đô biểu tình thần bí, Cảnh Lỗi nghĩ nhóc lại muốn đi quây rầy vịt con, kết quả lần này Đô Đô phi thường nghe lời, chính là rất nhập tâm nói chuyện với vịt con cho nên căn bản không chú ý đến anh hai đã ở phía sau nhóc.

Ngồi chồm hổm trên mặt đất, đầu nhỏ tròn tròn, bả vai chắc thịt, cánh tay ngăn ngừa khoa tay múa chân, “Tiểu áp áp, anh hai dám nói xạo!” “Ấn anh hai, anh hai phải biến thành chó con.” Cảnh Lỗi nghe được khuôn mặt biến đen, nhớ mang máng lần trước dì Tô lừa Đô Đô nói những người nào nói dối ngày hôm sau sẽ biến thành chó con, nếu thật vậy thì mẹ Tô phải biến trước mới đúng.

Bất quá bạn nhỏ Đô Đô kia, càng nói càng hưng phấn, “Đô Đô bắt mọi người bắt mọi người nấu cơm... còn phải giặt quần áo rửa chén còn tắm rửa không nghe lời liền đánh ba ba! Mọi người đều phải nghe lời nghe lời của Đô Đô nói...”

Về sau Đô Đô sẽ mang trên vai nhỏ đầy trách nhiệm rất lớn, tuy tuổi còn nhỏ sẽ phải quản lí nhà cửa, trong ngoài, Đô Đô có nhiều việc phải làm nha [đây chỉ là suy nghĩ của Đô Đô]

Trở thành người chủ trong gia đình, bạn nhỏ Đô Đô mong muốn một ngày nào đó có thể tự ra quyết định, không còn ai trông nom Đô Đô, anh hai mà biến thành chó con nếu như vẫn giống hiện tại không nghe lời liền phạt đứng, đem vệt con thả ra, về sau muốn ăn kẹo liền ăn kẹo, muốn xem TV liền xem TV, còn mua một đồng đồ chơi.

Đô Đô cảm thấy mỹ mãn, tương lai thật tươi đẹp, càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ càng ước ao, miệng cười khanh khách, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt đầy hắc tuyến của anh hai phía sau.

32. Chương 32: Ngày Quốc Tế Thiếu Nhi

Hôm nay nhà trẻ nghỉ, bạn nhỏ Đô Đô sớm được mẹ đón về nhà, bởi vì hôm nay là ngày thiếu nhi a, mẹ Tô dù bận cách mấy cũng cố ý dành ra một khoảng thời gian để chiều cổ Đô Đô.

Thời điểm các giáo viên nhà trẻ cùng các bạn nhỏ tạm biệt nhau, nhóm bạn nhỏ đều hâm mộ Đô Đô, bởi vì Đô Đô là người đầu tiên được đến đón, Đô Đô cũng cảm thấy thật vui vẻ.

Đến một nhà hàng trong thành phố.

Trên bàn để đầy thức ăn ngon, bánh bông lan vừa mới ra lò, ly kem xoắn ốc ngọt ngào, hương vị chocolate thơm ngát...

Mắt to hưng phấn nhìn qua nhìn lại thức ăn mỹ vị trên bàn, đều là thứ mà Đô Đô thích ăn, cũng không biết nên ăn cái nào trước, nếu có anh hai ở đây, nhiều nhất Đô Đô chỉ được ăn là bánh bông lan cho đỡ thèm, bất quá anh hai thật sự đi rồi, bị máy bay to lớn mang đi, Đô Đô chính mắt nhìn thấy. Lúc này Đô Đô có thể yên tâm ăn no bụng.

Buổi sáng được ba Cảnh dắt đi mua một đồng đồ chơi, sau đó theo kế hoạch sẽ chở Đô Đô cùng mẹ Tô đi ăn, nhưng lại nhận được điện thoại của công ty, bởi vì có việc gấp, tạm thời đi trước, ba Cảnh nói một chút nữa sẽ trở về đón hai mẹ con, vì vậy mà hiện giờ mẹ Tô cùng nhóc Đô Đô mập mạp ở chỗ này ăn uống và chờ ba Cảnh.

Cách đó không xa, trên bàn có một bé gái bảy tuổi, mặc váy kẻ ô vuông nhỏ, gầy teo, được bà nội cùng ba ngồi xung quanh, một bàn thức ăn, cái gì cũng không chịu, cho dù bà nội với ba khuyên cõ nào cũng nhất quyết không ăn, đầu lắc qua lắc lại, đúng là một cô bé thích làm nũng.

“Con xem em trai kia ăn rất ngoan, đến, mau ăn nào!” Bà nội đem thìa bánh tới bên miệng bé gái, bé gái nhìn đĩa nhóc mập mạp được bà nội khen kia, liền cảm thấy ghen tị, rốt cuộc cũng há miệng ăn một hơi.

Người khác thì lo lắng đứa con của mình không chịu ăn, còn mẹ Tô thì lo lắng Đô Đô nhà mình ăn quá nhiều.

Bạn nhỏ Đô Đô sẽ không bao giờ kiêng kị, nhất là về vấn đề ăn uống, nếu như thích ăn gì đó, Đô Đô sẽ rất quý trọng, tuyệt không lãng phí, khuôn mặt trắng nõn nhai nhóp nhép, không cần mẹ Tô hỗ trợ, tự mình múc ăn, một hồi liền lấy tay trực tiếp bốc ăn, cầm lấy một khối bánh ngọt, bỏ vào miệng, khuôn mặt đầy thỏa mãn.

Mẹ Tô chỉ kêu một ly nước trái cây, ngồi ở đối diện, nhìn con trai bảo bối ăn, ăn nhiều loại thực phẩm không có dinh dưỡng này thật không tốt, chính là mẹ Tô lại không đành lòng dập tắt sự thích thú của nhóc, bình thường bận quá, không có quan tâm chăm sóc tốt đứa con này, mẹ Tô cảm thấy mình đối xử với Đô Đô rất thua thiệt.

Bụng Đô Đô chứa được rất nhiều, nếu đem tất cả thức ăn trên bàn ăn sạch sẽ, chắc mẹ Tô sẽ phải tìm một cái xe đẩy mini, bỏ Đô Đô vào đó mới đẩy đi nổi.

Kết thúc công việc ăn uống, vỗ vỗ bụng đã phình to.

Thân ảnh mập mạp ăn uống no đủ, dựa lưng vào ghế tìm đồ để chơi.

So với âm thanh ồn ào bên ngoài, không khí trong nhà hàng này lại rất yên tĩnh, chất lượng thức ăn đều thuộc loại nhất.

“Mẹ! Mẹ! Con lớn lên nhất định sẽ mua cho mẹ đồ ăn ngon và mắc nhất!” Cách chỗ bọn họ ngồi không xa, có một bé trai vóc dáng hơi cao đang vừa ăn kem, vừa nói chuyện với mẹ, người phụ nữ mặc váy dài yêu thương sờ tóc đứa con của mình.

Đô Đô ngồi trên ghế xinh đẹp tựa như búp bê, làm cho ai nhìn qua cũng thích, mẹ Tô nghe được đứa nhóc kia nói với mẹ mình như vậy, cũng xoay đầu lại, hỏi Đô Đô, “Đô Đô, mẹ đối với con tốt như vậy, con muốn báo đáp mẹ như thế nào?”

“Mẹ đối với Đô Đô tốt, ừ...Chờ Đô Đô ra khỏi nhà trẻ, liền lấy vợ, sinh cho mẹ một em bé mập mập để mẹ ôm!” Nhóc Đô Đô hồi đáp lại, vẻ mặt thành thực, Đô Đô gần đây xem hơi nhiều vở kịch nông thôn trên TV, mẹ Tô chưa kịp phản ứng, âm thanh trẻ con vang dội làm cho toàn bộ nhà hàng nhất thời bất động.

Vài giây đồng hồ sau, hầu như tất cả mọi người, đồng loạt nhìn về phía vừa phát ra âm thanh: nhóc Đô Đô mập mập, biểu tình bày ra vẻ mặt nghiêm túc, còn cười đến lộ chân răng, giống như hình dạng của mấy ông già, mắt to vô tội khó hiểu nhìn vào nhóm người đang bất động.

“Phốc” tiếng động phát ra từ một đôi tình nhân, người nam đang uống nước ngọt liền phun ra, sau đó bắt đầu kịch liệt ho khan.

“Xem ai đã dạ đứa nhỏ này...” Một người đàn ông trung niên không biết là chịu kích động quá mạnh hay sao, theo bản năng tự thì thào.

Những người ngồi gần bắt đầu khúc khích, bả vai run run, không cần nghĩ cũng biết đang vụng trộm cười.

Mẹ Tô không kịp kinh ngạc liền bắt đầu đỏ mặt, đây cũng không phải ở nhà, đây chính là nơi công cộng, nhìn xung quanh có vô số ánh mắt, mẹ Tô chưa luyện được tới cảnh giới mặt dày như Đô Đô được.

Bạn nhỏ Đô Đô lúc nào ăn cũng náo loạn, làm cho bàn ăn trở nên bừa bộn, vừa lúc nhân viên vệ sinh đến dọn dẹp, trên mặt bày ra biểu tình đang cố gắng chịu đựng, nghiêm chỉnh dọn dẹp xong liếc mắt nhìn hai mẹ con một cái, run run bả vai rời đi.

“Được rồi, Đô Đô ngoan, chúng ta đi thôi.” Mẹ Tô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, mặc áo khoác, cầm túi xách lên, bước qua chỗ ngồi của Đô Đô ôm nhóc xuống đất.

Đi rồi sao? Đô Đô mới vừa ăn xong, tuy rằng không cam lòng, vẫn ngoan ngoãn đứng xuống đất, ưỡn bụng bự, tay nhỏ bé ngoan ngoãn nắm tay mẹ Tô bước đi.

Đi tới cửa vẫn còn một số ánh mắt nhìn theo hai mẹ con bọn họ, mẹ Tô bây giờ đã không còn mặt mũi mà quay đầu nhìn lại, nắm tay nhóc Đô Đô đi khỏi nơi đây càng nhanh càng tốt.

Gọi một chiếc taxi, bế Đô Đô lên xe, đóng cửa lại, mẹ Tô ổn định chỗ ngồi, nhìn sang Đô Đô đang ưỡn cái bụng ngồi bên cạnh, không khỏi hít một hơi, “Đô Đô, mẹ sai lầm rồi.”

...

Lúc đồng hồ chỉ sáu giờ, Đô Đô ở trần đang ngồi trong phòng khách chơi xếp gỗ, bảo vệ khu chung cư đưa tới một kiện hàng, nói là do nước ngoài gửi về cho Đô Đô.

Vừa nghe nói là của mình, Đô Đô hưng phấn, lần đầu tiên nhóc được nhận bưu kiện, thân hình mập mập đi xung quanh cái bàn đặt kiện hàng, mắt to toả sáng, cuối cùng mẹ Tô cũng lấy kéo mở ra, bên trong là món quà anh hai gửi cho Đô Đô, người máy đồ chơi được sản xuất rất ít.

Loại này thích hợp cho những người có sở thích sưu tầm đồ chơi, đưa cho Đô Đô thật sự có điểm uống phỉ, nhóc làm gì biết cái gì là số lượng có hạn, chỉ biết chơi, hai tay ôm mô hình, cái miệng nhỏ nhắn hôn một cái lên rồi vui sướng cười khanh khách.

Trong hộp vẫn còn một gói quà hình chữ nhật được bao bọc kĩ càng xinh đẹp, mở ra chính là bịch kẹo chocolate của nước ngoài, bạn nhỏ Đô Đô chữ Trung Quốc thậm chí còn không biết, nói chỉ là chữ nước ngoài, mẹ Tô nói với nhóc đây là chocolate, khi biết được Đô Đô lại càng hưng phấn ngút trời. Các miếng nhỏ nhắn đặc ý không khép lại được, may mắn có lỗ tai chống đỡ ngăn, nếu không sẽ còn há rộng ra nữa.

...Buổi tối lúc tám giờ, điện thoại vang lên, là của anh hai gọi.

Đúng lúc Đô Đô bắt máy.

“Đô Đô, thích quà không?” Đầu kia điện thoại là một giọng trầm thấp đầy tình cảm.

“Thích!” Bàn tay Đô Đô cầm điện thoại, đầu không ngừng gật gật, vui vẻ đến thiếu chút nữa mọc cánh bay lên, không an phận đứng yên trên băng ghế nhỏ, tinh thần phấn khởi.

Đừng thấy anh hai bình thường ở nhà chưa bao giờ nghe lời (Đô Đô) nói, vậy mà đi ra nước ngoài liền mua quà cho Đô Đô, nhất thời Đô Đô cảm thấy anh hai nghiêm khắc cũng có lúc thật ngoan, anh hai tốt như vậy, ngày thiếu nhi còn nhớ tặng quà cho Đô Đô, Đô Đô sao có thể không nói anh hai tốt a, Đô Đô cố gắng nhớ lại lời kịch, chỉ nghĩ ra được nửa câu, cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn thốt ra –

“Anh hai đối với Đô Đô tốt, về sau Đô Đô sẽ sinh cho anh hai một đứa con mập mập!” Âm thanh của nhóc thật rõ ràng, bắt chước ngữ điệu của người lớn, nói giống y như thật.

Đầu kia của điện thoại, chính là rạng sáng bốn giờ rưỡi, Cảnh Lỗi phải tính toán giờ sao thích hợp mới gọi điện thoại, vừa mới tỉnh dậy, tóc hơi rối loạn, cổ áo mở rộng, lộ ra lòng ngực rắn chắc, sắc mặt nhìn khêu gợi muốn chết, đang uống cà phê cho tỉnh táo, cố nén để không phun vào điện thoại, béo Đô Đô này lại quậy chuyện gì nữa đây, chỉ cần rời xa vài ngày ngôn ngữ bắt đầu loạn xạ, không biết nhóc mỗi ngày ở nhà rốt cuộc làm cái gì...

33. Chương 33: Bánh Ngọt Bị Mất Vs Nhãn Hiệu Chân Giò Hun Khỏi

Trong phòng khách, Cảnh Lỗi đang xem tin tức, đôi chân dài gác trên ghế sa lông, anh hai mặc áo màu trắng, rất hiếm khi có thời gian rảnh rỗi như vậy, một lớn một nhỏ ngồi trên ghế sa lông ngây ngốc.

Rất nhanh đến thời điểm ăn cơm chiều, phần bánh ngọt nhỏ đã bị Đô Đô ăn sạch. Còn phần của anh hai vẫn còn một khối lớn, mắt to ngược lên nhìn anh hai, ước gì anh hai nói không ăn, nhóc sẽ lập tức tiến lên giải quyết đùm.

“Đô Đô đã ăn hết rồi, đây là của anh hai, Đô Đô không được giành ăn.” Cảnh Lỗi thấy Đô Đô kim lòng không đậu luôn luôn nhìn sang bên này, đúng lúc lên tiếng, Cảnh Lỗi đã chia cho Đô Đô một chút, Đô Đô liền ăn sạch, cư nhiên vẫn còn muốn ăn.

Ăn nhiều bơ như vậy chịu được sao, Đô Đô vì sao không biết ngán.

Không ngán, đương nhiên không ngán, Đô Đô nhìn bánh ngọt của anh hai, nước miếng thiếu chút nữa liền chảy ra, mới ăn xong, nhưng vừa qua một lát nhóc liền muốn ăn tiếp.

Một toà nhà làm bằng kẹo đều là giấc mộng của mỗi bạn nhỏ.

Đô Đô sần nảo rút tay về, ánh mắt vẫn luyến tiếc nhìn bánh ngọt, Cảnh Lỗi im lặng một hồi liền nói, “Đô Đô giúp anh hai lấy dép lê, anh hai để quên trong phòng trên lầu rồi.”

Đô Đô nhìn chằm chằm bánh ngọt, nghe thấy anh hai nói, nhóc béo lưu luyến đành phải đi lấy dép đùm anh hai.

Lúc thân ảnh Đô Đô biến mất, Cảnh Lỗi nhanh chóng đứng dậy, chỉ chừa lại một khối bánh nhỏ trên đĩa, phần còn lại thì bỏ hết vào bao, chạy nhanh ra ngoài bỏ vào thùng rác. Hẳn thực sự là ăn không nổi nữa, cũng không muốn cho Đô Đô ăn, đành phải đi ra trước nhà bỏ rác, sau đó trở vào nhà dính một ít kem lên miệng của vịt con rồi bước đến ghế ngồi xuống, động tác nhanh nhẹn lưu loát.

Thời điểm Đô Đô cầm dép lê chậm chậm đi tới, anh hai vẫn còn ngồi trên ghế đọc báo, không chút nghi ngờ, giống y như lúc nhóc vừa rời đi. Chính là, chính là, khối bánh ngọt sao lại thiếu nhiều đến như vậy. Tuy vẫn còn một khối nhỏ, rất nhỏ rất nhỏ.

“Bánh ngọt lớn! Ân...” Giọng nói giật mình, mắt to kinh ngạc nhìn anh hai.

“Bánh ngọt cho vịt con ăn, không thể chỉ mình anh hai với Đô Đô, vịt con cũng phải ăn, anh hai đem khối bánh kia cho vịt ăn mất rồi!”

Cảnh Lỗi bình tĩnh đứng dậy, tiếp nhận dép lê từ trong tay Đô Đô mang vào. Trẻ con không nên lãng phí thức ăn, không thể tạo ra tấm gương xấu, Đô Đô cũng không muốn lãng phí bánh ngọt, đem ngón tay dính kem bơ liếm đến sạch sẽ.

Nha anh hai thực sự đem bánh ngọt cho vịt con ăn!

Đô Đô vội vàng chạy đến cửa, chỗ vịt con đang chơi cùng cánh cửa mình, nhìn bên miệng vịt con có ít kem, chứng cứ vô cùng xác thực, Đô Đô mắt to nhìn, vịt con mắt nhỏ cũng nhìn lại, mắt to đen bóng trừng mắt nhỏ xem xét trong chốc lát.

“Ừ, tiểu áp áp thực tham ăn!” Nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu đưa ra kết luận.

Vịt con vỗ vỗ cánh, cạc cạc kêu hai tiếng, ánh mắt vô tội nhìn chằm chằm Đô Đô.

“Ấn!” Anh hai gật đầu lên tiếng trả lời, cũng không biết là ai tham ăn.

...Anh hai đem khối bánh ngọt còn lại trên đĩa cho Đô Đô ăn, Đô Đô cô đơn vẫn còn chút an ủi, dù gì không còn bánh ngọt ăn vẫn còn chocolate a, sớm muộn gì cũng của Đô Đô. Nghĩ đến đây, Đô Đô lấy lại tinh thần, cái miệng nhỏ nhẩn ăn xong bánh ngọt, lắc lắc thân hình ôm mô hình xếp gỗ đi ra, ngoan ngoãn lui vào một góc trong phòng khách chơi xếp gỗ nửa ngày.

Anh hai đang ở nhà bếp nấu đồ ăn, cơm tẻ với chân giò hun khói hồng hồng, tôm bóc vỏ, còn có cà rốt đầy dinh dưỡng.

Anh hai xé mở gói thức ăn, đem chân giò hun khói ra, bỏ bao ni lông vào thùng rác.

Chơi trong chốc lát, Đô Đô đứng dậy chạy vào nhà bếp, quan sát anh hai làm việc, ngoan ngoãn không quấy rầy anh hai, lúc sắp sửa trở ra ngoài liền bị một vật nằm trong thùng rác hấp dẫn.

Màu sắc rực rỡ, giống như bức tranh, đối với phát hiện này khiến Đô Đô thích thú nghĩ đây là đồ chơi, Đô Đô lấy ngón tay cầm lên chuồn ra ngoài.

...Bữa cơm tối, Đô Đô cầm muỗng nhỏ ăn cơm, nhưng lại đem cà rốt chừa lại, anh hai hỏi sao nhóc không ăn, nhóc lại ừ nói muốn cho vịt con ăn, Cảnh Lỗi nói vịt con không phải là con thỏ nên không ăn cà rốt, Đô Đô nhỏ giọng kháng nghị, nói nhóc cũng không phải con thỏ sao lại bị bắt ăn.

Cảnh Lỗi muốn Đô Đô ăn cà rốt chính là rất bổ mắt, lo lắng Đô Đô mỗi ngày xem TV, anh hai mới cố ý thêm cà rốt vào.

Bạn nhỏ Đô Đô đành phải chịu nhục há miệng nhỏ ăn hết cà rốt. (chủ yếu nhóc sợ không ăn anh hai sẽ không cho ăn chocolate nữa.)

Cơm nước xong, anh hai dọn dẹp bàn, Đô Đô ưỡn bụng nhỏ ra lại bắt đầu đi chơi.

Bất quá tình huống mới lại rất nhanh xảy ra, anh hai từ trong nhà bếp đi ra, trong phòng khách, Đô Đô đang đắc ý nhìn chân của mình.

A, đây là cái gì? Trên bắp đùi trắng nõn của Đô Đô hé ra một bức tranh vẽ, bị quần che lại, kỳ thật dán gần nửa ngày Cảnh Lỗi mới nhìn thấy được bức tranh kia, cẩn thận xem xét, không phải bức tranh gì đâu a, rõ ràng là nhãn hiệu, mặt trên còn viết chân giò hun khói chất lượng tốt.

“Đô Đô mau lấy xuống!” Anh hai ra lệnh nói, Đô Đô giật mình, lấy tay che lại nhất quyết không định tháo ra, Cảnh Lỗi muốn ra tay, thân thể Đô Đô nhanh như chớp chạy đến cầu thang, hai chân lúc này chạy trốn thật nhanh. Đá tiệt Cảnh Lỗi bất kịp, một bàn tay ôm sát cánh tay của Đô Đô, bẻ bóng lên, hai chân trong không trung đá loạn xạ, tay kia của anh hai không nói hai lời liền tháo ra.

...

Đô Đô tức giận a, mãi cho đến khi tắm rửa xong rồi, thời điểm nằm trên giường ngủ vẫn còn giận dỗi a.

Hai chân nằm thành chữ O trên giường, không biết cứ nghĩ nhóc đang phơi nắng tiểu kê kê, kỳ thật Đô Đô đang cầu nhàu, cái miệng nhỏ nhẩn thăm thăm thì thì, Cảnh Lỗi nửa ngồi nửa nằm đọc sách, mặc kệ nhóc, cho Đô Đô tự nói một mình.

“Anh hai hư! Cực kỳ hư!” Giọng oán hận, Đô Đô trần truồng nằm, bụng nhỏ giống như con ếch phình lên, anh hai thật sự không có lương tâm.

Cảnh Lỗi trở mình, không để ý tới nhóc.

“Mẹ trở về liền méc mẹ! ba trở về liền méc ba!” Đô Đô tiếp tục thăm thì, âm thanh nho nhỏ lại cực kỳ rõ ràng.

Cảnh Lỗi nhìn nhóc một cái, Đô Đô mắt to mới đầu nhìn chăm chăm anh hai, sau phát hiện anh hai nhìn lại liền nhắm mắt cái miệng cũng ngừng nói. Nghiêng đầu, mắt to lại mở ra nhìn anh hai, ngập nước, sau đó im lặng nhìn lên trần nhà.

Cảnh Lỗi không nói chuyện, quay đầu lại tiếp tục đọc sách, vừa thấy anh hai không nhìn nhóc nữa, cái miệng nhỏ của Đô Đô lại tiếp tục nói, thân mình mềm nằm bên kia, chỉ biết nói có mấy câu như anh hai hư, ba mẹ trở về phải nói cho bọn họ biết.

Cảnh Lỗi lúc này bị nhóc làm cho buồn cười, đứa nhóc này cũng quá cố chấp đi. Cảnh Lỗi đem chân nhỏ đắp lên bụng nhóc, Đô Đô vẫn không nhúc nhích, chân vẫn như cũ để chữ O, chờ Cảnh Lỗi xoay người sang chỗ khác lại bắt đầu than thở, lấy tay đẩy chân ra, chân cũng đập đập.

“Đô Đô, không quậy nữa, mau ngủ.” Anh hai lên tiếng, đứng dậy chuẩn bị tắt đèn đi ngủ.

Đô Đô rất không phục, xem ra còn muốn nói nữa, anh hai đã giành nói trước, “Em còn nói, anh liền méc với bọn họ chuyện em đái dầm!”

Trong phòng tối đen, Đô Đô lập tức im miệng, anh hai không nhắc lại chính mình cũng quên chuyện đái dầm này, tuy còn nhỏ như Đô Đô vẫn rất để ý việc này, bị nhiều người biết rất xấu hổ, nhất là Ny Ny, nhất định sẽ trêu chọc nhóc. Đầu suy nghĩ nửa ngày, cư nhiên không thể phản bác, đành phải tiếp nhận uy hiếp của anh hai, quả nhiên không nói gì nữa.

Đô Đô nhận mệnh nhắm mắt lại, xoay thân mình thay đổi tư thế, mặt hướng tới Cảnh Lỗi, vươn cánh tay ngăn ngừa nắm lấy tay anh hai, “Anh hai, vỗ vỗ, vỗ vỗ!” Mới vừa “gây lộn” xong lại còn bắt anh hai vỗ vỗ, tiểu trượng phu Đô Đô luôn thay đổi 180 độ.

Cảnh Lỗi nghĩ thầm, đại nhân không nên chấp tiểu nhân, anh hai vẫn là vươn tay, vỗ nhẹ phía sau lưng Đô Đô.

Đô Đô hô hấp lạnh run, trong bóng đêm, mắt to chăm chú nhìn ngực anh hai, phía sau được bàn tay anh hai vỗ nhẹ, Đô Đô vươn tay, đặt lên ngực anh hai.

Ở chung cũng quen thuộc nhiệt độ cơ thể lẫn nhau, kỳ thật anh hai cũng không phải rất hư, chính là bình thường cũng hư như vậy, nghĩ nghĩ, mắt to Đô Đô từ từ nhắm lại, cánh tay còn ôm lấy ngực anh hai, ngay cả chân cũng khoát lên.

Cảnh Lỗi chờ nhóc ngủ say, đem nhóc nằm ngửa lại, thân thể nho nhỏ chắc thật, mang theo mùi sữa tắm thơm ngát, ngực phập phồng, lúc ngủ Đô Đô phá lệ nhu thuận đáng yêu, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc Đô Đô, lại lấy ngón tay sờ sờ khuôn mặt nhóc, anh hai khẽ thở dài một tiếng, cùng ở chung với Đô Đô gốc thật lâu, Cảnh Lỗi cảm thấy chính mình đôi khi giống như một đứa nhóc không thể giải thích nổi tình cảm với cái người đang say ngủ này, không biết đến bao giờ mới lớn lên.

Toàn bộ văn HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-co-do-do>